

C:\Users\Plazma\Desktop\300\StarCraft_2-Stin_Xel'Nagu-Mesta_Gabriel.pdb

PDB Name: StarCraft 2-Stin Xel'Nagu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.6.2007
Modification Date: 27.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

GABRIEL MESTA
STARCRAFT 2
STÍN XEL'NAGŮ

KAPITOLA 1

Na městečko Free Haven se snesl doutnající závoj tmy a jeho mrzutí obyvatelé se šli schovat před blížící se bouří. Koloniální planetu Bhekar Ro rychle zahalila větrná bezhvězdná noc.

Nad horizontem se proháněly těžké černé mraky. Do cesty se jim však postavil hřeben ostrých vrcholků hor lemující široké údolí, ve kterém tepalo srdce zemědělské kolonie. Nad horami několikrát strašlivě zahřmělo. Jakoby vybuchovaly projektily nějaké nepřesně zaměřené palebné clony těžké artilerie. Každá exploze byla natolik silná, že by ji mohl zaznamenat kterýkoliv z několika funkčních seismografu, které byly rozmístěny v prozkoumaných oblastech planety. Atmosférické podmínky planety daly vzniknout hromům s intenzitou výstřelu sonického děla. Jen samotný zvuk měl takovou sílu, že čas od času něco poškodil. A co úder sonického rázu náhodou ustálo, to rozmetaly na cucky blesky. Když první kolonisté před čtyřiceti lety prchli před utlačovatelskou vládou Terranské konfederace, nechali se napálit představou, že by se toto místo mohlo stát jejich zemí zaslíbenou. Ani třetí generace tvrdohlavých osadníků to však nehodlala vzdát.

Octavia Brenová seděla na sedadle obřího robokombajnu vedle svého bratra Larse. Zoufale hleděla skrze přední sklo a hledala cestu. Snažili se co nejrychleji dostat do města. Sonický hrom téměř zahlušil hukot pásů a řev motoru. Téměř. Z mraků šlehalý záblesky, které připomínaly světelná kopí, rovné ostěpy elektřiny vypalující do země skleněné fleky připomínající neštovice. Při pohledu na laserové výboje blesku si Octavia vzpomněla na obrázky z knihovny, kde na oběžné dráze pátil bitevní křižník ze svého kanónu Yamato.

"Proč si naši předkové ze všech možných planet v galaxii vybrali zrovna tuhle?" zeptala se Octavia. Byla to jen rétorická otázka. Záblesk vypálil někde do země další kráter.

"Přece kvůli překrásné přírodní scénérii," zažertoval Lars.

Přivaly krupobití sice vždy vyčistily vzduch od všudypřítomného prachu a hrubého písku. Na druhou stranu však odnesly také úrodu tritikální pšenice a salátový mech, který se sotva udržel na skalnatém podloží. Houževnatost osadníků z Free Havenu však neznala mezí. Společně udělali několik bezpečnostních opatření a dokázali si poradit i s vážnějším selháním robokombajnu. Je to už velmi dávno, kdy naposled žádali o pomoc zvenčí.

Nějak se jim vždy podařilo přežít. Zatím.

Lars pozoroval nadcházející bouři a v jeho oříškově hnědých očích to blýskalo nadšením. Ačkoliv byl o rok starší než jeho sestra, kdykoliv se začal takhle nemožně křenit, vypadal jako bezstarostný a nezodpovědný puberták. "Myslím, že tomu nejhoršímu se vyhneme."

"Larsi, ty musíš pokaždý naše možnosti tak přeceňovat." I když jí bylo teprve sedmnáct, všichni znali Octavii jako vyrovnanou osobu se zdravým rozumem. "A já tě pak ze všech těch průserů musím tahat a zachraňovat ti kůži."

Zdálo se, že Larsův zdroj energie a entusiasmu je prostě nevyčerpatelný. Octavia se pevně chytla svého sedadla. Velké univerzální vozidlo se totiž právě rozhodlo, že dále budou pokračovat příkopem, který tvořil předěl mezi širokou cestou a polem a táhnul se až ke vzdálené záři světél malého městečka.

Krátce po smrti rodičů dostal Lars šílený nápad. Společně by se mohli pokusit kultivovat a rozšířit jejich obdělanou půdu a pořídit si několik automatických, dálkově ovládaných těžebních zařízení na minerály. "Larsi, musíme uvažovat prakticky. Už tak je okolo farmy spousta práce. Jestli naši živnost rozšíříme, nezbude nám čas vůbec na nic - ani na naše rodiny."

Polovina nezadaných dcer kolonistů již vyplnila formuláře, aby se mohly za Larse provdat. Cyn McCarthyová je vyplňovala dokonce třikrát! Ale Lars se z toho pokaždé nějak vykroutil. Kolonisté tohoto drsného světa považovali člověka za dospělého již v patnácti a mnozí z nich se vdávali, ženili a měli děti ještě před oslavou osmnáctých narozenin. Příští rok čeká stejné rozhodnutí také Octavii a ve Free Havenu zase tolik možností není.

"Jsi si jistý, že chceme udělat právě tohle?" zeptala se naposled.

"Samozřejmě. Stojí to přece za trochu té námahy. A až to bude všechno hotové, bude mít každý z nás dost času na to, aby konečně založil rodinu," trval na svém Lars a pohodil hlavou, aby usměrnil neposedný pramen dlouhých, pískově zbarvených vlasů. Octavia nikdy nepřišla na způsob, jak tomu argumentovat. "Octavie, za čas nám to ani nepříjde, všechno bude v pohodě a ty mi ještě poděkuješ."

Byl si jistý sklízni úrody i na strmých stráních předělu Back Forty, který tvořil hranici mezi jejich pozemkem, další širokou pávní a horským masivem. Háček byl v tom, že onen předěl ležel celých dvanáct kilometrů od jejich domova. Oba sourozenci používali robokombajn k oškrabávání hornatého svahu, do kterého šla vyorat jen velmi mělká brázda. Na takto upraveném poli se pak snažili něco vypěstovat. Na skalnatých svazích úpatí hor zprovozňovali také několik automatických těžebních zařízení na minerály. Už tomu byly bezmála dva roky.

Do širokého kovového boku jejich robokombajnu se opřel ostrý závan a zaštěrkal okny. Lars trhnul volantem, vyrovnal náraz bočního větru a přidal plyn. Přestože za sebou měli perný den, na Larsovi nebyla znát ani ta sebemenší stopa únavy.

Nebem se zaklikatili další laserový blesk a zanechal na Octaviině sítnici řadu barevných stop. Ačkoliv muset být její bratr oslněn zrovna tak, vůbec nezpomalil. Oba prostě strašně toužili být konečně doma.

"Dávej pozor na kameny!" křikla Octavia a zelenýma očima propichovala překážky na silnici. Kapky deště vytrvale bubnovaly na sklo impozantního vozítka připomínajícího traktor.

Lars si kamenů vůbec nevšímal, jednoduše je převálcoval a koly vozidla je rozdrtil na prach. "Tsss, nepodceňuj schopnosti tohoto stroje."

Nechutně potáhla a zafuněla. "Až urazíš plech nebo usmažíš hydraulickou vačku, budu to opravovat já."

Multifunkční robokombajn, nejdůležitější nástroj každého kolonisty, byl schopen shrnovat, obdělávat, sázet a sklízet úrodu. Některé z těchto strojů měly připevněny drtiče kamenů, jiné zase plamenomety. Stroje se hodily také k překonávání deseti až dvaceti sektorů drsného terénu.

Původně zářil trup robokombajnu vínově červenou barvou. Nyní byl celý pobledlý, poškrábaný a potlučený. Motor však běžel lehce a spolehlivě vrněl. To byla Octaviina práce.

Právě teď však v kabině robokombajnu pozorovala kontroly počasí a atmosférického tlaku, které zběsile a zmateně blikaly. "Vypadá to, že dneska večer to bude ještě drsný."

"Pokaždé to je drsný. Cos čekala? Zapomněla jsi snad, že žiješ na Bhekar Ro?"

Octavia pokrčila rameny. "Tátovi a mámě to zřejmě stačilo." Tedy v dobách, kdy ještě oba žili.

Spolu s Larsem byli jediní, kdo z rodiny přežil. Každá z rodin usedlíků přišla o některého ze svých přátel nebo příbuzných. Krocení nepoddajného nového světa bylo nebezpečné a jen zřídkakdy přinášelo nějaké ovoce, a to jen za cenu nejedné tragédie.

Přesto se místní svých snů ještě stále nevzdali. Před čtyřiceti lety vyměnili vyčerpání kolonisté otěže vládní byrokracie Konfederace za Bhekar Ro, jejich zaslíbenou zemi. Daleko od zmatků a neustálých občanských válek mezi vnitřními světy Konfederace toužili jen po nezávislosti a naději v nové zítřky.

Původní osadníci si nepřáli nic jiného než mír a svobodu. Plni nadšení začali budovat centrální město, kde by se o zdroje mohli podělit všichni kolonisté, a pojmenovali je Free Haven - Svobodný Přístav. Všichni prá-ceschopní dělníci se o půdu podělili rovným dílem. Planeta však ani zdaleka nenaplnila jejich sny a očekávání. Jakýkoliv dílčí úspěch stál obrovské množství dřiny, potu a krve a tak se začalo ono původní nadšení a elán poněkud vytrácet.

Přesto však nikdo z kolonistů nikdy nepomyslel na návrat. A už vůbec ne Octavia a Lars Brenovi.

Když se robokombajn přibližoval k městu, připomínala světla Free Havenu horký a přívětivý ráj. Octavia již dokonce slyšela sirénu staré raketové věže na náměstí, která upozorňovala kolonisty na nadcházející bouři a signalizovala, ať se všichni koukají rychle schovat. Každý - nebo alespoň ti kolonisté, kteří si ještě uchovali alespoň špetku zdravého rozumu - se již dávno zabarikádoval ve svém prefabrikovaném domě, kde se schovával před bouří.

Prosvištěli kolem domů a polí na předměstí, přejeli přes suché zavlažovací kanály a dojeli až k samotnému městu ve tvaru osmiúhelníku. Celou osadu ohraničoval nízký plot, ale brány do hlavních ulic se nikdy nezavíraly.

Exploze sonického hromu se ozvala tak blízko, až se celý robokombajn otřásl. Lars zaskřípal zuby a pokračoval v jízdě.

Octavia si vzpomněla, jak jako dítě sedávala otcí na koleně a jak se po každém zahřmění smála, když se celá rodina sešla doma, aby se ukryla před bouří.

Neskutečně tvrdé životní podmínky způsobily, že rodiče velmi rychle zestárli. Octavia měla vždy takový ten neurčitý pocit, že právě je pohřbí na věčné se rozšiřujícím hřbitově za plotem osmiúhelníku Free Havenu jako první. Pak krátce po Octaviiných patnáctých narozeninách udeřila rostlinná sněť.

Roztroušenou úrodu zmutované tritikální pšenice napadla droboulínká černá sněť. A protože jídla nebylo nikdy dost, dala Octaviina matka plesnivou pšenici stranou pro sebe a svého manžela. Nenapadenou obilovinou zasytila děti.

Skronné jídlo chutnalo úplně stejně: drsně a planě. Mělo však v sobě dostatek živin, aby se dalo přežít.

Na onu poslední noc si Octavia vzpomínala velmi dobře. Zrovna trpěla jednou ze svých příležitostných migrén, když ji přepadnul ten podivný pocit a neopodstatněná předtucha. Matka poslala děti do postele příliš brzy. Navíc pronásledovaly Octavii strašlivé noční můry.

Druhého dne se probudila v domě, kde bylo na tu dobu zvláštní ticho. Pak našla oba rodiče, jak leží v posteli mrtví.

Těla matky i otce ležela pod vlhkými peřinami zmuchlanými poslední agónií. Mrtvolky se chvěly pod mokvajícím hromadou houbovitých výrůstků. Kulaté kloboučky kolonie sněti rašily přímo z masa a rychle ho stravovaly...

Lars a Octavia se již do domu nikdy nevrátili. Spolu s napadenou úrodou a domovy dalších sedmácti rodin, které nakazila strašlivá parazitická choroba, jej spálili do základu.

Rostlinná sněť zasadila kolonii krutou ránu a přeživší osadníci se naučili držet jeden při druhém ještě těsněji. Nový starosta, Jacob "Nik" Nikolaj, pronesl vášnivou řeč na téma obětí a rostlinné sněti. Pak nějakým způsobem tím znova v osadnících zapálil nadšení z nezávislosti na konfederaci a motivaci na zvelebování jejich ráje. Život je vyfackoval tolikrát a prošli si takovým peklem, že ani tak děsivá rána je nemohla zlomit.

Lars a Octavia se společně přestěhovali do prázdného prefabrikovaného domu na kraji Free Havenu a začali zase od začátku. Měli plány. Rozšířili svůj pozemek. Sledovali automatická těžební zařízení a pozorovali seismo-logické

monitory tektonických poruch, které by mohly ohrozit jejich práci nebo město. Společně každý den vyjížděli na pole a bok po boku makali až do pozdního soumraku. Pracovali tvrdě, riskovali stále více... a přežili.

Když Octavia a Lars projeli otevřenou branou, objeli náměstí dokola a zamířili ke svému domovu, udeřila bouře konečně naplno. Robokombajn právě parkoval před osvětlenými a zabarikádovanými dveřmi chatrče s kovovými zdmi, když v tom se z nebe spustily neskutečně husté přívaly vody a krup. Jejich dům vypadal úplně stejně jako všechny ostatní. Lars jej však našel instinktivně i skrz oslepující liják.

Prudce zabrzdil a zastavil veliké vozidlo před jejich domem na volném prostranství vysypaném štěrkem. Zatáhl ruční brzdu a vypnul motor. Octavia si mezitím přetáhla přes hlavu vyztuženou čapku a připravovala se ke skoku z kabiny a rychlému přesunu ke dveřím. I krátký sprint na tři metry v této slotě se může stát docela deprimující záležitostí.

Než systém robokombajnu zhasnul definitivně, Octavia ještě zkontrolovala palivové nádrže. Její bratr na to totiž jaksi vždycky zapomněl. "Musíme se stavit v rafinerce a natankovat trochu vespěnu."

Lars popadl uzávěr poklopu a sklonil hlavu. "Zítřejší, zítřejší. Rastin je stejně zalezlý ve své noře a proklíná to zatracený počasí. Starý krutipysk má bouřku rád asi tak jako já."

Zatlačil do poklopu a vyskočil jen vteřinku před tím, než silný náraz větru práskl dveřmi a usadil je zpátky do jejich rámu. Octavia se soukala ven druhou stranou a slézala na zem po široké pneumatice.

Zatímco zběsile upalovala po boku bratra do přibýtku, jejich hlavy bombardovaly neúprosné stěly ledových krup, které ze sebe sypaly nebe jako zaseklý rotační kulomet. Lars otevřel hlavní vchod a oba sourozenci vtrhli dovnitř, mokří do nitky a promrzlí na kost. Alespoň teď měli od bouře pokoj.

Oblohou opět lupla rána sonického hromu. Lars si odepnul přezky bundy. Octavia si sundala čapku a praštila s ní do rohu. Pak teprve rozsvítila světlo, aby mohla zkontrolovat jeden starý seismograf, který zprovoznili v chatrči.

Jen několik málo kolonistů se ještě obtěžovalo sledovat podmínky na planetě nebo stopovat podzemní aktivitu. Lars však považoval za velmi důležité umístit několik seismografů také u jejich automatických těžebních zařízení na minerály na úpatí Back Forty. Jistě, zastaralé monitorovací zařízení opravovala a zprovožňovala výhradně Octavia.

Tentokrát však měl pravdu Lars. V poslední době docházelo ke stále častějším otřesům a občas se na svazích objevily horniny, které pocházely z pohoří z opačné strany dalšího údolí.

Tohle nám tak ještě scházelo - další starosti, pomyslela si Octavia a se zájmem sledovala graf.

Lars se k ní brzy přidal a začal studovat tištěný pruh záznamu ze seismografu. Vypadalo to, jako by nějaký starý zdrogovaný páprda nakreslil roztřesenou rukou dlouhou nekonečnou linku. Všimnul si také několika impulsů a vychýlení, což zřejmě způsobila ozvěna sonického hromobití. Nic však nenavštěvovalo vážnější seismické činnosti.

"Tak to je teda zajímavý. Copak nejsi ráda, že na nás dnes v noci nepřišlo žádný zemětřesení?"

Věděla o tom ještě dříve, než dokončil větu. Možná by to byla jedna z dalších Octaviiných předtuch, nebo jen prosté smíření se s faktem, že kdykoliv je ta možnost, situace se může zásadním způsobem zhoršit.

Na Larsově tváři se objevila další pobavená grimasa, když vtom se celé stavení prudce zakymácelo. Jako by těch hrůz v Bhekar Ro nebylo už tak víc než dost. V první chvíli Octavia doufala, že to bylo jen neškodné zaburácení sonického hromu, který se rozhodnul vypálit salvu v těsné blízkosti domu. Otřesy však pokračovaly. Cloumaly celou prefabrikovanou budovou a hrozivě nakláněly podlahu pod jejich nohama.

Lars napnul silné svalstvo a snažil se udržet rovnováhu. Společně pozorovali, jak se seismograf zbláznil. "Ten přístroj to už ani nedokáže zaznamenat!"

Ohromená Octavia ukázala prstem: "A to ještě ani nejsme v samém epicentru! Je to patnáct sektorů odsud, až za horským pásmem."

"No tak to jsme v pytlí. Zrovna jsme tam rozmístili automatizovaný těžební zařízení." Senzory seismografu se naprosto přetížily a odmítly dále pracovat. Než začaly otřesy postupně slábnout, připadalo jim to jako celá věčnost. "Nu, Octavie, jak se zdá, zítra tě čeká trocha opravování."

"Každíčký den je potřeba něco opravit," odsekla.

Bouřka venku právě dosahovala vyvrcholení. Znavení Lars a Octavia společně mlčky seděli a čekali na další pohromu.

"Chceš si zahrát karty?" zeptal se.

Pak všechna světla v sednici najednou zhasla a nechala je napospas neprostupné tmě, nad kterou vždy jen na nepatrný zlomek vteřiny nemilosrdně vítězila světla laserového blesku.

"Dneska ne," odpověděla.

KAPITOLA 2

Královna čepelí.

Kdysi se jmenovala Sarah Kerriganová, kdysi, když ještě bývala něčím úplně jiným... kdysi, když bývala člověkem.

Kdysi, když bývala tak slabá.

Usadila se zpátky v organických zdech bujícího úlu Zergů. Ve stínu se pohybovala obludná monstra, která čekala na její rozkaz a která byla stvořena k plnění vyšších cílů.

Se svou mentální silou a schopností ovládat tato zkázonosná stvoření vybudovala přetvořená Sarah Kerriganová na spálených troskách planety Char nový úl. Byl to šedý a ztracený svět. Ještě stále z něj doutnaly zbytky smrtící kosmické radiace. Tato planeta byla kdysi dávno bitevním polem. Zde mohli přežít jen ti nejsilnější.

Zvrácená rasa Zergů však věděla, jak se přizpůsobit, jak přežít, a Sarah Kerriganová udělala stejnou věc, aby se stala jednou z nich. Jako malé a nevinné dívce seji dostalo výcviku Ducha, elitního špióna a agenta Terranské konfederace s telepatickými schopnostmi. Pak se jí však zmocnilo zergské Nadvědomí a to ji také přetvořilo.

Její kůže vyztužená ochranným polymerem zářila temně olejovou, stříbřitě-zelenou barvou. Žluté zářivé oči lemovaly

tmavé kusy kůže, které vypadaly jako velké modřiny, ale docela dobře to mohly být také obyčejné stíny. Vlasý se proměnily v ostny Medúzy. Kloubovitě segmenty rychlých nohou jedovatého pavouka. Mozkem se jí neustále honily plány a s každým novým nápadem se některý z ostnů hrozivě zkroutil. Její tvář si stále zachovávala křehkou krásu. Lidská oběť se tak snadno nechala oklamat a na nepatrný okamžik zaváhala - přesně tolik času potřebuje na to, aby mohla udeřit.

Když zahlédla odraz vlastní podoby, občas si Sarah Kerriganová vzpomněla, jaké to bylo, když bývala člověkem a byla krásná. A jak dokonce začala milovat muže jménem Jim Raynor, který byl bezhlavě zamilovaný do ní. Lidské emoce a slabiny.

Jim Raynor. Pokoušela se jej vymazat z paměti. Nyní by bez jakýchkoliv skrupulí onoho statného a dobrosr-dečného muže s hustým porostem zabila tak, jak se to od ní očekávalo. Nelitovala toho, co se s ní stalo. Teď má totiž na práci mnohem důležitější věci.

Sarah Kerriganová však byla mnohem více nežli jen obyčejný Zerg.

Rozmanitá stvoření Zergů se vyvinula a zmutovala z jiných živočišných druhů, na které kdy během svého rozpínání narazila. Díky nepřeborné sbírce DNA a fyzických atributů jsou Zergové schopni přežít prakticky kdekoliv.

Vskutku pozoruhodný druh.

Roj Zergů by se mohl přehnat přes světy galaxie a pohltnout a zamořit každé místo, na které by vkročil. Díky své podstatě jsou Zergové schopni utrpět strašlivé ztráty, a přesto stále fungovat a ničit.

Během poslední války proti Protossům a Terranské konfederaci však bylo všemocné Nadvědomí zničeno. Právě tohle znamenalo konec téměř celého zergského roje.

Zpočátku se zdálo jejich vítězství naprosto jednoznačné. Zergové napadli dvě kolonie Okrajového světa - Chau Saru a Mar Saru. Zatímco zbytek Konfederace se postavil k nebezpečí netečně, jejich množství a síla rostla. Pak však připlula válečná flotila Protossů - lidé nikdy nic podobného neviděli - a celý povrch Chau Sary sterilizovala. Neočekávaný útok Protossů zamořenou planetu od Zergů dokonale vyčistil (zároveň to však odnesly také miliony nevinných lidských kolonistů), Terranská konfederace však na tuto nevyprovokovanou agresi reagovala okamžitě. Velitel Protossů již nechtěl opakovat genocidu na druhém světě, Mar Saře, a tak se mohli Zergové nepozorovaně usadit právě tam. Nakonec se Zergům podařilo smést také hlavní město Terranské konfederace, Tarsonis. A tehdy byla Sarah Kerriganová, lidský Duch, tajný agent s psionickými schopnostmi, svými milými vojenskými nadřízenými zrazena a pohlcena Zergy. Nadvědomí však rychle rozpoznalo její výjimečné telepatické schopnosti a rozhodlo se, že ji použije k řešení velmi delikátní záležitosti...

Ale tehdy, když se jim konečně podařilo téměř dobýt domovskou planetu Protossů, Aiur, se jeden protosský bojovník obětoval a v sebevražedné explozi Nadvědomí zabil. Stal se z něj hrdina a zergský úl byl zničen a pokořen.

Na ní, Sarah Kerriganové, Královně Čepelí, pak bylo, aby posbírala zbytky.

Nyní vládne neřestně se hemžící rase pevnou rukou ona. To ona čelila té strašlivé výzvě transformovat planetu v nový domov dokonalé rasy Zergů. Roj opět povstane.

Pod jejím vedením metamorfovalo několik přeživších trubic na líhně. Její zergští posluhovači našli a přinesli dostatek minerálů a zdrojů na to, aby se mohly líhně dále rozvinout v dokonalejší doupata... a pak v kompletní úly. Nové líhně vyprodukovaly spousty nových larev, a tak Sarah tvořila kolonie plazzu, extraktory a třecí jezírka. Je to již dávno, kdy organická rohož zergského plazzu pokryla spálenou zem planety. Živná substance nabídla rozmanitým stvořením nové kolonie jídlo a energii.

Našla zde vše, co potřebovala k obnovení sil těžce zasažené, ale nikoliv poražené zergské rasy.

Kerriganová obklopená světlem se posadila. Tucty přeživších overlordů, obrovských myslí schopných přenášet jednotlivé roje na místa určená jejich Královnou Čepelí, ji neustále zásobovaly přílivem nových zpráv. Neodpočívala, nikdy nespala. Musela toho ještě tolik udělat, tolik plánů promyslet... tolik se pomstít.

Sarah Kerriganová ohnula ruce s dlouhými prsty. Oba prodloužené pařáty připomínaly rapír a byly schopny na místě protivníka vykuchat. Jakéhokoliv protivníka. Počínaje proradným vzbouřencem Arcturem Mengskem, který ji zradil, a konče generálem Edmundem Dukem, jehož neschopnost vedla k jejímu dopadení a transformaci.

Začala si prohlížet jeden ze svých drápů. Přemýšlela, jaké by to asi bylo podříznout jím hrdlo toho generála s ocelovým pohledem a pozorovat, jak se z něj řine čerstvá, horká krev. I když to zřejmě nebyl jejich původní záměr, Edmund Duke a Arcturus Mengsk způsobili to, že se z ní stala Královna Čepelí. To oni zapříčinili, že získala takovou moc a zlobu, kterou v sobě celou tu dobu skrývala. Proč by se na ně měla za to zlobit?

Přesto... chtěla je oba zabít.

Kolem ní se v úlu začali pohybovat zerglingové. Každý z nich byl veliký asi jako pes, jakého měla kdysi dávno jako malá holčička. Byla to stvoření v hmyzí slupce, co vypadala jako ještěrky s klapajícími pařáty a dlouhými tesáky.

Zerglingové, malé a rychlé stroje na zabíjení, se dokáží na nepřitele sesypat jako hejno nenažraných piraní a v mžiku rozškubat ubohé vojáky na cucky.

Sarah Kerriganová si je velmi oblíbila. Vnímala je jako matka, která pozoruje své drahé potomstvo. Nejbližšího zerglinga plácla přes jeho zeleně zářící tělo. Ten na oplátku přejel pařáty přes její téměř nezničitelnou kůži a pak z ní lehounkým dotekem tesáků smetl malé smítko. Pohlázení, jež snad mohlo znamenat i něžnost...

Ohyzdní hydraliskové, jedna z nejnebezpečnějších zergských stvoření, hlídala po obvodu kolonie. Nad jejich hlavami se vznášely věci, které připomínaly kraby. Říkalo se jim guardieni. Byli kdykoliv připraveni začít ze sebe chrlít chuchvalce kyseliny a zničit jakoukoliv pozemní jednotku představující hrozbu.

Zergský roj byl v bezpečí.

Sarah Kerriganová si nedělala žádné starosti. Určitě se nebála, byla však opatrná. Nervózně přecházela na silných svalnatých nohách tam a zase zpátky, ačkoliv mohla vidět očima kteréhokoliv ze svých posluhovačů. Stačilo jen

pomyslet.

Společně se zbytkem lidských ambicí a pocitem zrady ji pronásledovala také neodbytná touha dobývat, která se stala součástí její zergské genetické výbavy.

Před mnoha eóny stvořila Zergy tajemná a starodávná rasa Xel'Nagů. Do vínku jim dala neúnavnost, dokonalost a čistotu. Kerriganová se usmála nad tou rozkošnou ironií osudu. Zergové byli natolik dokonalí, až se nakonec obrátili proti svým stvořitelům a napadli samotné Xel'Nagy.

Nyní však otěže všech rojů třímala pevně ve svých rukou. Kerriganová si slíbila, že povede Zergy až k vrcholu jejich předurčení.

Posadila se zpátky do úlu a pozorovala všechna ta hemžící se stvoření, jak si hledí své práce, sbírají minerály a připravují se na válku. V tom Královna Čepelí v srdci pocítila malinký zbytek lidských emocí.

Bylo jí líto všech, kteří se jí postaví do cesty.

KAPITOLA 3

Vrtošivé počasí si z nich muselo strašlivým způsobem utahovat. Druhý den ráno totiž nad Bhekar Ro vysvitlo sluníčko a na nebi nebyl jediný mráček. Octavia si vzpomněla na fotografie původní průzkumné posádky. Přesně takové obrázky totiž ukazovali jejich prarodičům a první skupině zoufalých osadníků, aby je sem přilákali.

Možná to přece jen nebyla prachspřstá lež...

Když společně s Larsem vyrazili dveře příbytku, ze vchodu se jim dovnitř nahrnula dešťová voda a ševalila po jemné podlaze. Vysoko nad jejich hlavami kroužil jestřáb s kostnatým tělem a hledal vyplavená těla utonulých ještěrek.

Octavia se brodila skrze usychající bláto až k robokombajnu. Krátce zatřepala krátkými hnědými kudrlina-mi a pustila se do práce. Zkušeným okem proletěla přes trup stroje a všimla si asi tuctu nových kráterů. Původně hladké plechy po nelítostném krupobití připomínaly spíše kůru pomeranče. Ještě že na Bhekar Ro byly nablýskané a naleštěné plechy každému úplně ukradené. Hlavně, že stroj fungoval. Když zjistila, že bouře nezpůsobila na vozidle žádné vážnější škody, ulevilo se jí.

Ulice města začínaly pomalu ožívat. Otrhaní kolonisté se probouzelí a postupně vylézali ze svých domů a pokoušeli se odhadnout škody tak, jak už to dělali nesčetněkrát předtím. Z nedalekého příbytku se již vyhrabali Abdel a Shayna Bradshawovi a bĕdovali, kolik práce a opravování je zase čeká. Naproti přes ulici zamávali Cyn McCarthyové a Kiernanovi a Kirsten Warnerovým. Cyn právě klusala ke starostovu domu v centru města. Přes všechnu tu pohromu opĕtovala jejich pozdrav optimistickým úsmĕvem své pihovaté tváře. Dobrosrdečná Cyn měla ve zvyku nabídnout pomocnou ruku, kdykoliv to jen bylo možné, ačkoliv mladá dívka s mĕděnými vlasy často zapomínala sliby také plnit. Jelikož bylo drsné počasí naprosto nevyzpytatelné a žádné bouřkové období prostĕ neexistovalo, bojovat s počasím pro osadníky znamenalo neustále opravovat poničené věci. Neúnavnĕ osívali vyčištěná pole, prostřihávali šlehaný ječmen, tritikální pšenici a mechový salát a doufali, že se jim podaří sklídit něco víc, než zasadili. Vždy se snažili být o dva kroky napřed, než pak udĕlat byt' jediný krok zpĕt.

Zničující mor rostlinné snĕti si vyžádal také životy čtyř nejlepších vědců působících v kolonii. Jedním z nich byl také Wyl, muž Cyn McCarthyové, který patřil k druhé generaci chemických inženýrů. Několik desetiletí bĕdali vědci nad možnostmi využití planetárních zdrojů a životního prostředí. Takĕ se pokoušeli biologicky modifikovat několik druhů rostlin i živočichů, aby tak zvýšili jejich šance na přežití. Na chvíli tak byl Free Haven docela stabilní a množství obdĕlávané půdy se pomalu zvĕtšovalo.

Avšak smrt tĕchto vzdĕlaných lidí zapřičinila, že zbytek osadníků, kteří už tak měli plné ruce práce s vlastním přežitím, se již novým dovednostem dále neučil. Kolonisté si hledĕli své práce jako zemĕdĕlci, opraváři a horníci. Dokud bylo venku alespoň trochu denního svĕtla, vĕnovali se právě tĕmto záležitostem. Na další výzkumy nebo expanzi již prostĕ nezbýval čas. Všeobecnĕ se mĕlo za to, řĕčeno ústy starosty Nikolaje, že výzkumné a vědecké cíle jsou luxusem, ke kterému se mohou vrátit někdy později.

"Nĕjaký vážný poškození?" zeptal se Lars sestry, když dokončila prohlídku obrovitého robokombajnu.

Octavia zaklepala klouby na pohmoždĕné a podřĕné dveře: "Jen pár dalších škrábanců. Kosmetickýho charakteru."

"Znamínka krásy. Zvyšuje to charisma." Lars otevřel poklop a po kabinĕ až dolů na plochá kovová kola začaly stĕkat pramínky roztátých ledových krup. "Musíme zajet do Back Forty a mrknout se, jak dopadly naše seismografy a tĕžební zařizení. Zemĕtřesení tomu asi dalo docela na frak."

Octavia se usmála. Znala bratra příliš dobře. "A když už tam budeme, urĕitĕ budeš chtít omrknout, jestli ty ořesy taky něco neodhalily."

Opĕt jí vĕnoval jeden ze svých šklebů. "I to patří k práci. Hele, oba dva jsme vidĕli, co ty ořesy se seismografem udĕlaly. Byly fakt silný. A ty moc dobře víš, že nikdo z osadníků se nebude obtĕžovat se zjišťováním, co se vlastně stalo."

Meteorologické stanice a seismografy umístĕné vědci na okraji údolí před desítkami let ještĕ stále fungovaly a Lars si čas od času jejich záznamy projel. Vĕtšina osadníků zůstávala uvnitř bezpeĕně zkultivovanĕho údolí, kde vypĕstovali dostatek úrody, aby mohli přežit, a vydolovali dostatek minerálů, aby s nimi mohli opravit veškerá svá zařizení. Nikdy se však nepokoušeli rozšřřřovat hospodářství nĕkam dále.

Kdysi se několik kolonistů pokoušelo založit nové osady mimo hlavní údolí. Nĕkteří z nich dokonce opustili Free Haven a hledali nové a lepší podmínky k pĕstování obilí. Každá z tĕchto vzdálených farem však dříve či později podlehla snĕti, moru nebo jinĕ přírodní pohromĕ. Jen několik málo zlomených přeživších se dostalo zpátky do koloniálního mĕsta.

Octavia a Lars mřřřili robokombajnem k úpatí hor. Lars měl v sobĕ skutečného průkopnickĕho ducha. Vždy chtĕl nalézt

nové zdroje minerálů, činné gejzíry vespěnu a úrodnou půdu. Zatímco jeho plně uspokojovalo objevovat, Octavia doufala, že jednoho dne se jim podaří vyplnit sny svých rodičů. Transformovat Bhekar Ro natolik, aby mohli být pyšní, že na takovém místě žijí.

Veliké vozidlo se svižně valilo pánví údolí. Octavia pozorovala, že bouře z minulé noci ubila značnou část křehké úrody. Krupobití a sonický hrom zaryl všechna stébla až do zabláčené země a potloukl nezralé ovoce, laserový blesk pak omráčený sad zapálil.

Několik vytrvalých farmářů se již pokoušelo zachraňovat, co se jen dalo. Gandhi a Liberty Ryanovi se potili v ochranných pracovních oblecích a těžce pracovali. Snažili se nad malými sazeničkami vztyčit jakési ochranné bubliny. Přitom jim pomáhala jejich adoptovaná pravá ruka Brutus Jensen a všechny tři vlastní děti. Každý člen rodiny byl natolik unavený, že neměl sílu s ostatními ani mluvit. Každý si hleděl své práce. Když projížděli kolem, Brutus Jensen se zmožil alespoň na jakési zmožené zamávání, Ryanovi sotva kývli.

O několik kilometrů dále se cesta téměř vytratila. Zůstala jen sotva viditelná pěšinka zaznamenaná na navigační obrazovce. Na chvíli se zastavili na nejvzdálenějším konci oficiálně osídleného území.

Lars nechal motor robokombajnu běžet a hulákal směrem k chatrči a několika kůlnám: "Hej, Rastine! Vylez z té smradlavé rafinérky a koukej nám natankovat plnou! Tak kde se flákáš? Doufám, že jsi to dneska v noci s tím fetováním vespěnu nepřehnal!"

Starý vychrtlý prospektor vyšel zpoza syčících a pulzujících stanic, které postavil okolo shluku chemických gejzírů. Ty kdysi dávno označil jako svůj majetek. Jeho pes, mastif Starý Modrák, vylezl z pelechu pod pokrivenou kovovou verandou.

Pes měl černé pokroucené pysky. Když zívnu, jeho blankytně modrá srst se krásně naježila. Octavia však vylezla z robokombajnu a zatleskala rukama. "Na mě si nepřiď, ty jedno starý mrzutý psisko."

Starý Modrák šťastně štěknul, skočil k ní a vrtěl přitom hustým ocasem. Poplácala jej po hlavě a mohutných bocích a bezúspěšně se mu pokoušela zabránit, aby zabláčené tlapy utíral do jejího oblečení.

Rastin a Lars se zatím vzájemně častovali stížnostmi a nadávkami. Tímto způsobem totiž starý prospektor uzavíral obchody. Jenže Rastin tentokrát ztrácel čas tankováním jejich vozidla nehodlal. Octavia si nikdy nebyla jistá, zdali byl ten starý protiva tak neskutečně pracovitý, nebo se jen snažil co nejrychleji zbavit všech návštěvníků, kteří by jej chtěli vyrušovat z jeho samoty.

Rastin patřil mezi těch několik málo přeživších původních osadníků. Na Bhekar Ro již sám a nezávisle žil čtyřicet let. Vždycky chtěl co nejdále od Terranské konfederace a nejraději by dal přednost liduprázdnému obyvatelnému světu, který by celý patřil jen jemu, tahle planeta byla proto to nejlepší, co jej mohlo potkat.

Rastin bydlel ve velmi často opravované chatrči vyrobené z náhradních dílů. Na čtyřech gejzírech vespěnu vybudoval rafinérii. Jeden byl už vyčerpán, ale zbývající trio gejzírů produkovalo dostatek paliva a snadno tak pokrylo skromné potřeby celé kolonie.

Starý prospektor doplnil palivo jejich robokombajnu a poslal je pryč. Rozmrzele mávnul rukou na rozloučenou, ale vypadalo to spíše jako gesto znechucení. Octavia naposled pohládila velkou hlavu Starého Modráka a po zabláčených pásech vyšplhala zpátky do vozidla. Pes upozoroval mezi potlučenými kameny chlupatého hlodavce a zuřivě se za ním vrhl s grácií skákající muly.

Rastin se vrátil zpátky k náradí, jímž spravoval prasklý kotel. Podrážděně přitom bručel, protože po včerejším zemětřesení přestal fungovat další z jeho gejzírů. Počastoval kotel zuřivým kopancem, ale ani tentokrát tato vyzkoušená a osvědčená nápravná procedura gejzír k životu neprobudila.

Lars a Octavia opustili Rastinovu usedlost a začali šoupat po strmém úbočí směrem k okraji horského masnu. Terén se neustále zhoršoval. Back Forty se táhnul daleko za hranice potenciální úrodné zemědělské půdy, kterou si kdysi rozdělily spolupracující rodiny. Za touto hranicí si mohl půdu i minerální zdroje nárokovat kdokoli, kdo na to měl dostatek času nebo ambicí dále zvětšovat své pozemky. A tak Lars a Octavia tento pozemek zabrali a přidali k půdě, kterou získali jejich rodiče a dědové.

Oranžové slunce stoupalo na obloze stále výše a postupně zahalo i poslední stíny. Vzduch se pomalu otepleval. Robokombajn se drápal po strmém hřebenu a sledoval cestu, po které jel zatím jen Lars. "Naše těžební zařízení jsou mimo provoz," pronesl nezáživně. "To je asi vše, co zatím můžu říct."

Pak přinutil robokombajn zastavit a Octavia poděšeně sledovala automatizovaná zařízení, která byla všechna vychýlena z ukotvených podloží. Bouře je očividně poškodila. Nefungovalo ani jedno.

"Tak do toho, Octavie - ty jsi expert."

Odevzdaně si povzdychla, vystoupila z vozidla a šla se podívat, kolik času stráví opravou jednotlivých zařízení. Rozebrala ovládací panel zpracovací věže a v duchu suše konstatovala, že ještě neviděla svítit tolik výstražných světýlek v jeden okamžik.

Pokud pracuje zařízení správně, tak řídí jednu praštěnou mašinku, která si jen tak cestuje po horách, sbírá vzorky a označuje lokalitu, kde se vyskytuje zdroj minerálů. Na takto značených místech se pak vztýčí zpracovací věže a hodnotná žíla se postupně vytěží a zpracuje. No a mechanický průzkumník v mezích samozřejmě hledá další vhodná místa pro těžbu.

Lars nechal sestru v klidu pracovat. "Jdu se podívat na vrchol hřebenu a zjistím, jak dopadly ty seismografy. Možná je opravím i sám."

Octavia v sobě potlačila nevěřící zafunění: "Jen si posluž."

Její bratr se škrábal nahoru kámen po kameni, až vyšplhal do sedla a naskytnul se mu výhled na druhou stranu hor.

Octavia vůbec neregistrovala, jak dlouho tam stál s pusou otevřenou v němém úžasu, než spustil ten randál: "Octavie! Rychle, pojď sem!"

Podívala se nahoru, praskla servisními dveřmi těžební věže a napřímila se. "Co je?"

Lars se však škrábal najeden z těch vyšších hornatých odkryvů, ze kterého by měl lepší výhled. Dlouze písknul. "Tohle tady je fakt zajímavý."

Octavia se vydrápala za ním, zatímco se jí někde vzadu v hlavě honily různé figle, které bude potřebovat, aby opět zprovoznila těžební stanice. Věděla, jak snadno se nechá Lars rozptýlit.

Z vrcholku kopce měla nádherný výhled do vedlejšího údolí. Změny způsobené včerejším zemětřesením byly prostě nepřehlédnutelné. Ze země unikaly do vzduchu nové gejzíry vespěnu. Stoupající obláčky stříbřitě bílé mlhy by kolonii poskytl dostatek paliva na několik dalších desítek let.

Tohle však nebylo to, co jejího bratra tolik zaujalo.

"Co si myslíš, že to je?" gestikuloval divoce k dalšímu rozeklanému horskému hřebenu na druhé straně údolí ve tvaru číše, který byl celých dvanáct kilometrů od Free Havenu.

Před zemětřesením tvořila dominantu krajiny a významný orientační bod kontinentu kuželovitá hora vyčnívající vysoko do nebe. To platilo ještě včera.

Strašlivá bouře a vážné otřesy spustily obrovskou lavinu, která s sebou vzala celou polovinu hory. Obrovské kamenné kvádry se sloupily z kopce jako strupy ze staré krvavé rány, aby uvnitř masivu odhalily něco velmi podivného a naprosto nepřírodního.

A to něco zářilo.

Oba dva pospíchali zpátky k robokombajnu. Obrovské vozidlo pod pásy drtilo drsný terén. Brzy se přehouplo přes sedlo a plachtilo z kopce čumákem napřed do přilehlého údolí tou nejjednodušší cestou vpřed jako na tobogánu.

Octavia ještě nikdy neviděla, že by se Lars pokoušel jet tak rychle. Tentokrát však neřekla ani slovo. Veliké nadšení prozkoumat tu neznámou věc ji ovládlo stejně jako bratra.

Obratně klíčkoval mezi syčícími gejzíry a mraky štiplavého plynu. Pásky robokombajnu vyrývaly do měkkého podloží údolí hluboké stopy. Před nimi pelášila malá zvířátka, která Octavia nikdy předtím neviděla, a klidila se jimž cesty.

Konečně vozidlo zaskřípalo a prudce zastavilo na hranici lavinového pole, kam se sesunula půlka hory. Octavia pozorovala ohromnou stavbu skrze zaprášené přední sklo. Oba sourozenci chvíli jen okouzleně a zmateně hleděli před sebe, ale pak téměř současně vyskočili z robokombajnu, aby si celou tu věc prohlédli zblízka.

Ani jeden z nich neměl nejmenší tušení, co je to vlastně za objekt.

Artefakt pohřbený dlouhá léta uvnitř horského masivu nyní začal pulsovat jako obrovský pryskyřičný úl. Jeho točité zdi a křivočaré plochy tvořily hroudovité kapsy s otevřenými průduchy nebo průchody. Zdálo se, že ta věc postrádá jakoukoliv funkčnost, jakékoliv charakteristické znaky, cokoli, co by byla schopna Octavia pochopit.

Jedno však bylo jisté. Věc byla nepochybně mimozemského původu. A zřejmě organického.

"Tak se mi zdá, že na téhle planetě nejsme sami," pronesla.

KAPITOLA 4

Jméno opuštěného světa si nikdo nepamatoval. Planeta byla tak bezvýznamná, že byste ji nenašli ani v těch nejpodrobnějších hvězdných mapách Protossů.

Učenec Xerana vstoupila na zaprášené a zubem času ohlodané zbytky čehosi, co kdysi bývalo pevností Xel'Nagů. Ona je pravděpodobně prvním žijícím tvorem, který zde stojí od dob, kdy se starodávni předkové navždy ztratili v propadlišti dějin a legend. Tato skutečnost ji fascinovala, ale zároveň pocítila jisté zklamání, že se o své pocity nikdy nebude moci podělit se zbytkem rasy Protossů.

Pod jejími širokými, mozolům podobnými stopami křupal droboulinký štěrk a suť. Tohle bylo kdysi dávno, před mnoha věky, bezpochyby nádherné město. Nehybný vzduch byl stále nasáklý vůní prachu a tajemná.

Xerana byla stejně jako jiní Temní templáři vypovězena z protosského společenství, z jejich milované domovské planety Aiur. Tehdy protosská kasta Judikátorů přikázala, aby všichni členové jejich rasy bezpodmínečně následovali učení Khaly a spojili se v telepatickém společenství protosského moře myšlenek. Temní templáři však tento příkaz poslechnout odmítli. A tak se z nich stali odpadlíci. Byli pronásledováni za to, že se obávali, aby je Khala nepřipravila o jejich individualitu. Obávali se, aby nesplynuli se všeobecným podvědomím společné mysli.

Judikátoři je krutě vyštvali z jejich domovů a ani nyní je nepřestávali pronásledovat jako divou zvěř. Temní templáři totiž představovali pro Protossy zvrácenou vůli. Legendární rasa Xel'Nagů je stvořila všechny. Stoupenci Khaly nesouhlasili s Temnými fundamentálním výkladem Temných templářů, ale Xerana i její druzi stále považovali Prvorozené - Protossy - za své bratry a sestry.

A protože Temní templáři stále usilovali o vlastní sebezdokonalování v oblastech, které ostatní Protossovové odmítali brát v úvahu, objevili nové zdroje informací. Samotné Xeraně se podařilo objevit mnohé z artefaktů Xel'Nagů a tajemství Prázdnoty. Ostatní Protossovové takové věci neznají, a dokud Temné templáře nepřestanou nenávidět, nikdy se je ani nedozvědí...

Pod oranžovým nebem procházela Xerana tichou, strašidelnou krajinou a pokračovala ve zkoumání zaprášených sutin. Ani mezi Temnými templáři již nebyla obyčejným učencem. Absolutně ji posedla touha vypátrat jakékoliv informace o starodávné rase, která kdysi stvořila Protossy a mnohem později také ohavné Zergy.

Jenomže ruiny na této opuštěné planetě značně ohlodala eroze a nenávratně tak smazala většinu pozoruhodných zbytků. Xerana se však nenechala odradit a pokračovala v kopání.

Pohlédla vzhůru a spatřila slabou mlhu šedivých mračen plující oranžovou oblohou. Byla zvědavá, zdali přijde bouře a jestli to může být nebezpečné. Šedé mraky připomínající nějaký statický dým se však brzy rozptýlily. Xerana se vrátila k práci a dále prohledávala sutiny.

Když se snesl soumrak, zkusila si představovat, jak asi Xel'Nagové trávili večerní chvíle odpočinku. Věděla, jak se tudy starodávni kdysi mezi stíny procházeli, a nyní následovala jejich stopy.

Xel'Nagové, neboli Poutníci z daleka, jak se jim také říkalo, byli mírumilovní a laskavá rasa. Nejvíce se zajímali o studium a šíření citlivé evoluce univerzem. Po mnoha pokusech na jiných planetách přišli Xel'Nagové až do světa džungle - na Aiur. Zde soustředili úsilí na domorodou rasu a tajně ji provázeli skrze evoluční a civilizační nástrahy, dokud se z nich nestali Protossové, Prvorození.

Když se však spokojení Xel'Nagové konečně odhalili, nechtěně uvrhli celý svět do spárů chaosu. Jednotlivé kmeny Protossů se rozdělily a každý z nich se snažil dále vyvíjet sám. Některé kmeny se dokonce obrátily proti starodávným Xel'Nagům, až nakonec Poutníky z Daleka vyhnaly. Pak zaútočili Protossové jeden na druhého a rozpoutali tak nekonečnou a krvavou občanskou válku, které se dnes říká Věk Svárů.

Nakonec Protossové přece jen svou civilizaci vyléčili a celá rasa se sjednotila v náboženském a telepatickém svazku Khala. Učení Protossům umožňovalo po celá staletí znovu silít, ačkoliv se z Khaly zrodil krutý kastovní systém, jenž omezoval nezávislé myšlení a rozmazával rozdíly mezi individualitami. Věrnost k cestě Khaly byla přísně vnucována neoblomnými politicko-náboženskými vůdci, kterým se říkalo Judikátoři.

Několik protosských kmenů však odmítlo následovat Khalu. Oddělily se a uchovaly si tak drahocennou individualitu. Dlouhý čas zůstávala existence těchto vzbouřenců temným tajemstvím. Pak začali být pronásledováni, až konečně nechala Judikátorská konkláve proradné kmeny vyhostit. Všichni odpadlíci byli naloženi na opuštěnou loď Xel'Nagů a vysláni do Prázdnoty.

Z těchto vyhnanců se pak stali Temní templáři, jako je nyní Xerana. Všichni Temní templáři jsou stále věrní rase, která je vyštvala pryč, zároveň si však uchovali neskutečnou zvědavost a touhu porozumět svému původu. Xerana potřebovala vědět, proč považovali Xel'Nagové Protossy za vlastní neúspěch, proč se nikdy nevrátili a proč později věnovali tolik úsilí k vytvoření zvrhlých Zergů.

Stejně jako ostatní členové její skupiny byla Xerana bojovník a zároveň badatel a učenec. Jí se zatím podařilo rozluštit velkou část xel'nagských tradic. Jiný Temný templář zase ovládl moc Prázdnoty a naučil se tajným psi technikám, kterým by zbytek protosské rasy nemohl porozumět...

Xerana se nevrátila na obrovskou loď na oběžné dráze, ani když se na bezejmenný svět snesla tma. Její oči žhnuly jako dva zlaté drahokamy a rychle se tmě přizpůsobily. Napjala telepatické smysly a pokračovala v pátrání. Její šlachovité tělo halila tmavá róba svázaná v pase širokou šerpou s vepsanými hieroglyfy, které označovaly zaměření její profese. Róbu nosila jen formálně a kvůli pozici, nikoliv kvůli pohodlí. Součástí širokého límce byla také tenoulinka leptaná destička. Tento úlomek našla během jednoho ze svých dřívějších pátrání. V destičce bylo zřejmě vyryto nerozluštitelné poslání dávno zapomenutého xel'nagského básníka. Malý úlomek. Její nejceněnější poklad.

Xerana pokračovala v pátrání a narazila na vyvrácené pilíře, zvětřalé kamenné sloupy opracované zubem času do naprosté hladkosti. Přesto si dokázala představit, jak to asi kdysi vypadalo. Podobné chrámy totiž viděla i na jiných světech. Kamenné pilíře tvořily přesný vzor, jenž sloužil k soustřeďování kosmické energie.

Sloupy se pod tíhou věků zabořily hluboko do země. Svou zlost si na nich vybíjelo kosmické záření, deptající vedro a milénia větru, který byl na tomto pestrobarevném světě mdlý jako dech dítěte. Celé to místo kolem ní. Xerana psionickými schopnostmi cítila jejich přítomnost. Vnímala, jak se jí snaží našeptávat a poradit.

Impulsivně kopla a odvalila polorozpadlý balvan. Pak náhle pod ochrannou vrstvou kamení zahlédla křivolaký světlý kámen pečlivě zaražený do prašné země.

Ach...

Xerana jej opatrně nadzvedla a spatřila úlomek obelisku. Na zvětřalém a spáleném kamenném špalku se zachovalo několik nečetelných piktogramů. Tohle bylo to, pro co přišla. Cítila to.

Xerana byla s nálezem spokojena a na kosmickou loď se vrátila ještě před úsvitem. Pak se pustila do studia pokladu a znovu se ponořila do temnoty zvané samota. Xerana se posadila mezi všechny nalezené a posbírané artefakty. Neměla žádné spolence, se kterými by se mohla o poznatky podělit. Za celou tu dobu putování po hvězdách a pátrání po odpovědích našla tolik xel'nagských vykopávek, že pro ně musela vytvořit zvláštní místnost. Nesnažila se tyto poklady nějak cíleně hromadit nebo si je snad nechávat toliko pro osobní potěšení. Sloužily ke studiu a každá malá součástka v sobě skrývala malou část klíče k porozumění, o které Temní templáři tolik usilovali.

Další hodinu věnovala Xerana meditaci. Potřebovala si urovnat myšlenky a informace, jež o starodávné a ztracené rase měla, a pokoušela se znovu proniknout do podstaty věci. Pátráním po odpovědích v chladné Prázdnotě a chvějících se genech své vlastní rasy strávila již téměř celé století. V oddělené místnosti, kam se vždy uchýlila ve chvílích samoty, si Xerana uchovávala mnoho vzpomínek na milovanou planetu Aiur, kterou již zřejmě nikdy znovu neuvidí.

A zatímco její loď plula vesmírem, Xerana se pustila do studia úlomku nalezeného obelisku. Když skončila, dostala se málem do transu. Konečně se jí podařilo nalézt souvislost mezi ostatními fragmenty a rozluštit jednotlivé runy. Přeložila nápis na novém úlomku. Možná se jedná jen o nějakou báseň nebo legendu, kterou si xel'nagští předkové vyprávěli předtím, než přišla doba temna.

Možná to byly další záznamy, které by poodhalily něco z minulosti Temných templářů. A možná by se mohla pokusit najít nějakou souvislost mezi jinými, zdánlivě nesourodými artefakty.

Cítila v sobě vlnu vzrušení a také pýchy, i když věděla, že mnohá tajemství na odhalení ještě stále čekají. Loď plula dále vesmírem a pokračovala v cestě. Xerana tušila, že onen bod zlomu se blíží. Odpovědi na ty nejdůležitější otázky byly tak blízko, že se jí mohla téměř dotýkat.

Pod velením generála Edmunda Duka byly válečné lodě Alfa eskadry vždy připraveny k boji. V podstatě se jednotky nějaké akce již nemohly dočkat.

První zničující střet se Zergy a Protossy vymazal z hvězdných map světy okrajových kolonií Chau Saru a Mar Saru, sídlo vlády Konfederace Tarsonis a domovskou planetu Protossů Aiur.

Duke nenáviděl mimozemšťany - a to jakékoliv. Po nocích se pravidelně budil ve svém pokoji na vlajkové lodi a snažil se uškrtit propocené prostěradlo přetažené přes pryčnu.

Během převratu poslední války se charismatický vzbouřenec, vůdce násilných Synů Korhalu, Arcturus Mengsk zmocnil vlády nad Terranskou konfederací a sám se nechal korunovat novým císařem. Duke si o tom člověku nemyslel, že by byl kdovíjak čestný, důvěryhodný, nebo snad dokonce nadaný. Mengsk byl především politik.

Jiná vláda, stejná armáda. Generál Duke dělal jen svou práci.

Duke nemíval výčitky svědomí, když poslouchal na slovo příkazy císaře Arctura Mengska, neboť měl svou pozici velitele rád.

Během střetu bylo mnoho vesmírných lodí, jeho vlajkovou loď Norad II nevyjímaje, poškozeno nebo zničeno. Od té doby však nový císař Mengsk napumpoval do armády nemalou sumu peněz. Všechny poškozené lodě Alfa eskadry byly znovu řádně opraveny, krásně naleštěny, vyzbrojeny a pak opět vyslány do vesmíru.

Jeho flotila se sestávala z bitevních křižníků, Wraithů a vědeckých a výsadkových lodí. Plně vybavená armáda připravená na nebezpečnou galaxii. Prokletí Protossové a Zergové tam pořád někde byli.

Alfa eskadra opustila novou císařskou hlavní planetu Korhal, kterou před mnoha lety zničili pomstychtiví Konfederálové. Naposled se však smál Arcturus Mengsk... a generál Duke stále velel své armádě. Na ničem jiném mu ostatně nezáleželo.

Celé měsíce trávil Alfa eskadra rutinními průzkumnými misemi, mapováním potenciálních planet vhodných ke kolonizaci a opětovným navazováním kontaktů s těmi, na které se během konfliktu jaksi zapomnělo. Duke si nedokázal představit nudnější úkol. Rozhodně ne pro tak skvělého стратега, za jakého se považoval. Ani jeho věrní vojáci neoplývali nadšením.

Jenomže politická situace v nově zformované Terran-ské samosprávě byla ještě stále poměrně nestabilní a příslušníky císařské stráže (tzn. těmi, co mohli sloužit blízko domova) se stávali výhradně Mengskovi muži. Generál Duke nového císaře o své loajalitě zatím nepřesvědčil, a tak byla Alfa eskadra povolávána do vzdálených koutů vesmíru, kde nemohla napáchat tolik škody.

I z tohoto důvodu se Duke všem politikům raději vyhýbal. A kdyby se ty dvě zlomyslné rasy vrátily a vyzvaly jej na další souboj, s radostí by jejich výzvu přijal. Prokletí mimozemšťané. V každém případě hodlal generál pátrat po dalších informacích nebo pevnostech zvrácených Zergů či proradných Protossů - a neupřednostňoval žádnou z těch dvou ras - které by v neprozkoumaných sektorech mohly vést k jejich dopadení a úplnému zničení. Doma v civilizovaných územích by se mu taková příležitost nikdy nenaskytla.

Po dlouhém čase stráveném otravným hlídkováním stanovil generál Duke kvóty zdrojů flotily. Vzhledem k jejich vojenským možnostem vydal Alfa eskadře rozkaz, aby zakotvila v nejbližším asteroidovém pásmu, kde se nalézají bohatá naleziště vespěnu. Měl v úmyslu nacpat lodě mnohem větším množstvím zdrojů, nežli mu císař povolil. Nyní on vládl vlajkové lodi, přestavěnému a kompletně opravenému Noradu II - nyní pojmenovanému Norad III - zkrátka takovému bitevnímu křižníku, jaký si jen mohl generál Duke přát.

Připraven okamžitě vyrazit.

Přál si jen, aby tu bylo něco, s čím by se dalo bojovat, a nejen ztrácet čas těmi věčnými... sociálními studiemi vlastního domácího úkolu. Copak císaře Mengska opravdu zajímal stav nějakých koloniálních světů někde v balíkově na konci vesmíru? Jistě, nový vládce Terranské samosprávy se musel zabývat mnohem důležitějšími věcmi.

Duke se podíval skrze boční průzor vlajkové lodi a pozoroval aktivitu ve vesmíru kolem něj. Všichni jeho vojáci pracovali bezchybně - nikoliv proto, aby se vytáhli před svým velitelem, ale proto, že byli skutečně tak dobří. A on to věděl.

Na asteroidovém pásu bylo vespěnu opravdu dostatek. Nežřetelné gejzíry stříbrného plynu se snadno vymaňovaly z prakticky nulové gravitace a unikaly do volného vesmíru. Obrovské kusy skalisek tak vypadaly jako nějaké komety. SCVěčka vyhledala nejbohatší zdroje, snesla se dolů a samotný asteroid použila jako stavební materiál k vybudování rafinérie, která zachytávala a destilovala plyn do použitelného stavu. SCVěčka poletovala kolem jako pilné včeličky na rozkvetlé louce, sbírala plyn a do lodi se vracela se sudy čistého paliva.

Již brzy budou Dukovy lodě připraveny prakticky na cokoli... a, znovu a zase, nic důležitého na práci prostě nebude. Celý proces netrval ani o minutu déle, než bylo nezbytně nutné, a přesně dodržel standardní operační postupy. Duke však stále přecházel po palubě tam a zase zpátky, zběžně přelétal zrakem přes obrazovky, štěkal na své důstojníky další rozkazy a slídl po čemkoliv užitečném, co by jeho lodě mohly vykonat. Průzkumníci v ochranných oblecích vydobývali z asteroidu další cenné minerály a dle rozkazu plnili všechny lodě Alfa eskadry požadovaným množstvím.

Během přestávky promluvil jeho kormidelník a zbrojní důstojník, poručík Scott. "Generále, mohu vám položit otázku? Žádám o svolení vyjádřit svůj názor." Ostatní mariňáci si vysokého, sympatického a upřímného Scotta velmi vážili.

"Předpokládám, že všichni mí důstojníci mají v hlavě mozek, a nikoliv bláto, poručíku. V opačném případě bych velel posádce robotů." Duke byl příliš znuděn, než aby se obtěžoval s nějakým svolením pro mladého muže, i když za takovou drzost by mohl být pokárán alespoň osobní důtkou.

"Předpokládám, že máte plán, pane," řekl poručík Scott. "Čekáme, až přijde náš čas?"

"Vždy mám plán," odpověděl mrzutě Duke.

"A jaký plán, pane? Chystáme se zaútočit na nezákonnou Samosprávu a svrhnout císaře Mengska? Pomůžeme zřítit exilovou vládu svržené Konfederace?"

"To stačí, poručíku!" přerušil jej generál Duke a téměř při tom řval. "Kdyby tohle slyšel císař, ihned by vás odsoudil za velezradu."

"Ale, pane generále - to oni jsou rebelové", pochyboval stále Scott. "Synové Korhalu. To oni byli našimi nepřáteli." Duke praštil pěsti do řídicí konzole Noradu III. "V současné době tvoří zákonnou vládu všech Terranů. Chcete snad, abych se sám stal vzbouřencem jen proto, abych si vybil zlost na další skupině rebelů? Rád bych vám připomenul, že naši povinností je plnit rozkazy velícího nadřazeného. Tarsonis byl zničen a nám se konečně podařilo zbavit se Zergů. A zákonným politickým vůdcem se prostě stal císař Mengsk. Už pro vlastní dobro byste na to neměl zapomínat, synu." Poručík Scott si uvědomil, že nejlépe udělá, když se zdrží jakéhokoliv dalšího komentáře.

Duke se uklidnil a přestal se rozkřikovat. Dobře věděl, že všichni jeho mariňáci netrpělivě čekali, až budou konečně moci zaútočit na ty ničemné mimozemšťany. "Nyní bojujeme za přežití lidské rasy, poručíku. Raději se držme našich prvořadých úkolů."

Ostatní důstojníci na můstku, kteří pravděpodobně cítili totéž co poručík Scott, si vzali tato slova k srdci. Velmi rychle si našli nějakou neodkladnou práci a hleděli si svých povinností.

Generál se posadil zpátky do velitelského křesla a pozoroval zbývajících zdoluhavé operace, jež se odbývaly na asteroidovém pásu. Vojenský velitel se musí vždy soustředit na svůj úkol. Nikdy nezanedbával maličkosti. Celý střet se dá vyhrát nebo také prohrát kvůli nepatrné věcíčce, kterou by někdo přehlédl.

Alfa eskadra byla vždy pyšná na to, že patřila mezi absolutní špičku a výkvět mezi ostatními vojenskými jednotkami. V každém konfliktu stála vždy v první řadě. Ale teď nebylo s kým bojovat. A i když těžba minerálů a plynu na asteroidech skončila a lodě se stáhly, aby mohly pokračovat v cestě nekonečným vesmírem, generál Duke věděl, že k ničemu převratnému v nejbližší době nedojde.

Předal velení překvapenému poručíku Scottovi a odebral se do pokoje. Ve svém současném poslání nespatořoval jakoukoliv taktickou výhodu, a tak se rozhodl, že by mohl nějaký čas věnovat sebevzdělávání.

Následující tři dny proto strávil před monitorem a zdokonaloval své taktické schopnosti hraním vzrušujících strategických válečných her. Scénář za scénářem počítač vždy porazil.

Stále jej však to nicnedělání unavovalo. Byl to především muž činu.

KAPITOLA 6

Octavia a Lars stáli na úpatí strmého, rozpadlého svahu. Obrovské balvany a kaskády zeminy se sesunuly dolů, aby odhalily cizácký objekt.

Octavia se opřela o robokombajn. Ze strany obřího traktoru se odloupl hnědošedý kus špíny. Prohrábla si rukou hnědé kudrnaté vlasy a nepřestávala přitom zpovzdálí pozorovat zlověstně pulsující stavbu. Ale Lars se, ostatně jako vždy, dral neohroženě kupředu. Jeho horlivost a zvědavost prostě nedávaly zdravému rozumu šanci.

Její bratr chtěl být vždy první, běhat nejrychleji, postavit nejvyšší budovu a vyběhnout na vrcholek kopce dříve, než by to dokázala Octavia nebo kterýkoliv jiný z jejich několika mladších kamarádů. Ted' pomocí rukou i nohou hbitě šplhal po ostrých a nebezpečných okrajích kamenů, které se minulou noc sesunuly během bouře a zemětřesení.

Vydala se za ním a v těžkém kyselém vzduchu se jí dýchalo stále hůř. Čerstvě převrácená špína byla zvláště zkažená, jako by ji něco před dávnými lety zničilo. Z vlastní zkušenosti kolonisté věděli, že v půdě Bhekar Ro přežije jen několik málo druhů rostlin. Octavia však byla na ten zápach zvyklá a mimo těžkých dešťů jej již ani nevnímala. Ve filmových knihách sice viděla bujné zemědělské světy a zelená pole plná úrody, nikdy si však nebyla jistá, zda má takovým fantaskním představám vůbec věřit.

Ted' šplhala za bratrem a rychle si přitom umazala ruce i oblečení. Špína byla jen další součástí drsného denního života farmářů.

"Hej, koukni na to!" zvolal Lars. Za malou chvíli se tedy i ona vydrápala nahoru až k hladké a zahnuté zdi bizarní budovy.

Z nově odkryté vrstvy půdy vyčnívaly obří krystaly a pokrývaly ji jako sněhové vločky. Z průhledných střepů vyzařovala podivná energie a každý fragment byl o něco delší než lidská paže. Octavia přitiskla ruku k hladkému povrchu nerostu. Byl zvláště bolavě chladivý, nikoliv však ledový. Konečky prstů a dlaní jí projelo zvláštní elektrické brnění, jako by nějaký druh energie mapoval její buněčnou stavbu a studoval ji.

"Tak tohle je teda fakt zajímavý," rozplýval se Lars a jeho hnědá očka jen stěží zakrývala údiv. "Co myslíš, na co nám to bude? Vsadím se, že bychom mohli těmi krystaly naložit náš robokombajn. V zásobnících je místa dost."

"A na co? Chceš z nich snad vyrábět obří náhrdelníky pro farmářský babyčky?" odpověděla Octavia a odtrhla ruku od krystalického útvaru. Brnění v konečcích prstů však nepřešlo.

Lars se zakřenil. "Nevím, jak farmářský babyčky, ale myslím, že Cyn McCarthyové by se jeden určitě líbil."

Octavia zvedla obočí. Takže její rozevlátý bratr si konečně všiml, že ta milá, mladá vdova má o něj zájem. Od tohohle jej Octavia odrazovat rozhodně nechtěla. Možná nebyl tak natvrdlý, jak si o něm myslela!

"Dobře, Larsi, připouštím, že ty krystaly mohou být užitečné. Ale než se pustíš do realizace svých grandiózních plánů, zkusme být praktičtí - aspoň na pár minut, prosím. Co kdybychom se tu nejprve rozhlédli? A buď opatrný a na nic nešahej, dokud nebudeme vědět, co to je."

Lars se na ni opět zašklebil a začal šplhat nahoru po svahu k zářícímu labyrintu. "No, jestli chceme něco zjistit, musíme trochu začmúchat. Rozdělíme se a pokryjeme tak větší plochu."

"Rozdělit se? To není zrovna nejlepší nápad," reagovala Octavia. Věděla, že její nadšený bratr bude tohle varování prostě ignorovat.

"Buď opatrná. A já budu taky opatrný," pokračoval. "V poledne se vrátíme a opravíme poškozené seismografy."

Octavia semkla rty a dále již bratru neodporovala. Teď ji nějaké seismografy vůbec nezajímal.

Překrásné krystalické nerosty vyčnívaly všude kolem nich v těch nepodivnějších úhlech jako bodliny ježka stočeného do klubíčka. Lars přistoupil k záhadné fasádě samotného objektu. Mysterium jej naprosto fascinovalo a přitahovalo. Octavia se pohybovala pomaleji. Občas se zastavila a studovala krystaly. Pokoušela se přijít na to, jak asi vyrostly a odkud se vzaly. Vypadalo to, jako by je někdo rozmístil kolem budovy záměrně, aby tak něco... vyznačil? Bránil? Vzkázal?

Upocený a zadýchaný Lars vyšplhal až k podivně zkrouceným tvarům formujícím zdi a otvory v obřím objektu.

Strukturu budovy tvořil perleťově zelený materiál, který zevnitř zářil jako nějaká organická ulita průsvitného mlže.

Ustoupil krok stranou a měřil si obrovskou stavbu. Svraštil čelo a divoce míhal očima sem a tam. Octavia tušila, že se bratr nijak nepokouší artefakt pochopit, ale snaží se vymyslet ten nejlepší způsob, jak se dostat dovnitř.

Lars se dotkl obnaženého materiálu. Veškerá půda a prach se odloupł, jako by kolem objektu pulsoval nějaký statický náboj, který odpuzoval maz a špinu. Zaťukal na zeď a pak zvednul ruku. "Divně to duní. Nevím, jestli to je umělotina, sklo nebo nějaký druh organický hmoty. Zajímavý."

"Slíbil jsi, že budeš opatrný," zavolala na něj. "A mám z toho takový blbý pocit."

Pohlédl dolů na sestru a její zdvižené obočí. "Ty máš blbý pocit ze všeho, Octavie."

Její bratr nebral obavy vážně, ale Lars nebyl tak citlivý jako ona. Octavii přepadaly takové ty předtuchy, kdy se té či oné situaci raději vyhnout. Samozřejmě pro to neměla jediné logické vysvětlení. Byla si však jistá, že ji šestý smysl neklame. "A už jsem se někdy spletla, Larsi?"

Neodpověděl.

Poklekla u jednoho z největších krystalů, znova se jej dotkla a poté začala přejíždět rukama po jeho hladkém povrchu. Zvláštní studená brnivá energie na ni volala, zkoušela s ní komunikovat a předat jí něco, čemu nedokázala porozumět. Vlastně z celé této budovy čísel na Octavii přítomnost něčeho spícího, nepopsatelného, pohřbeného a dosud neprobuzeného.

V tom jí přes záda přeběhl mráz a její mysl zasáhla vlna nevysvětlitelné energie. Nevěděla však, jak s tímto pocitem nakládat, natož jak jej zkoumat. Snad to byl nějaký druh smyslové sondy, ale ať již na ni působilo cokoli, určitě to nechápalo nebo nepoznávalo její lidskou podstatu.

Octavia těžce polkla suchým hrdlem a odtáhla se od mocného krystalu. Spojení v její mysli zesláblo, ale nezmizelo úplně.

Lars nadšeně pokračoval v průzkumu a strkal hlavu do malých děr. Konečně předstoupil před obrovské, zkroucené ústí, které vedlo dovnitř budovy.

Octavia se pohybovala pomaleji. Zatímco se dostávala nahoru, aby se podívala do temného a studeného otvoru, Lars nemeškal a vstoupil dovnitř. Z nitra budovy vycházel podivný závan. Připomínal vůni chléva a něčeho syčivého a rozhodně živého. Ačkoliv jí síla vycházející zevnitř artefaktu naháněla strach, necítila žádné konkrétní zlo nebo hrozbu. Jen... něco podobného v životě nikdy neviděla.

Zevnitř na ni zavolal Larsův hlas. Pevné a vlhké zdi budovy tvořily krásnou ozvěnu. "Octavie, pojd' sem! To je úžasný, nebudeš tomu věřit!"

Udělal krok vpřed a pátrala ve stínech. Zaslechla rychlé kroky svého bratra, který se chvatně vynořil z temnoty přímo před ní. Jeho oči divoce planuly. "Tyhle chodby jsou vystlané těmi krystaly a dalšími divnými věcmi, poklady a zdroji! Mohli bychom použít krumpáč nebo laserovou frézu a zkusit něco ze zdi vyloupnout."

"Ale Larsi, vždyť ani nevíme, co to je," řekla.

"Vsadím se, že až tohle prodáme, dostaneme hromadu peněz."

Nevstoupila do artefaktu, ale místo toho si dala špinavé ruce v bok. "A komu to chceš prodat, Larsi? A za co? Za úrodu? Za nářadí? Ve Free Havenu nemá nikdo peněz nazbyt. A naše kolonie od dob, kdy jsme ještě ani nebyli na světě, s nikým neobchodovala."

Rozesmátý Lars ztišil hlas, jako by se bál, že by je mohl někdo tajně poslouchat. "Tohle nezůstane jen u Bhekar Ro, Octavie. Myslím, že hned jak se vrátíme, budeme se muset zkontaktovat s terranskou vládou. Budeme bohatí! Uvědom si, co za to můžeme dostat. Musíš uznat, že to je rozhodně zajímavé - životní příležitost. Naše kolonie si bude moci dovolit nové nástroje, nové osení a snad i novou pracovní sílu, která posílí naši populaci. Za poslední roky jsme přišli o tolik rodin."

Octavia pocítila náhlou bolest v srdci. Vzpomněla si na mrtvé rodiče, všechny vědce i na ty prosté a hodné lidi, které dostal mor rostlinné sněti, živelná katastrofa nebo nějaká jiná pohroma, která sužovala obyvatele Bhekar Ro od samého počátku kolonizace. Chápala bratrovo nadšení a živě si představovala všechny ty zázraky, o kterých mluvil. Uvědomila si, že - tedy alespoň pro jednu by mohl mít Lars pravdu a jeho ambice nemusí být až tak nereálné.

Pak ze sebe vydala pochybovačný vzdech. I kdyby se z tohoto artefaktu vyklubalo něco opravdu cenného a splnilo to všechna nadějná kritéria nastíněná Larsem, koloniální komunikační spojení s Terranskou konfederací se nepoužívalo dobrých pětadvaceti let. Kolonisté sem přišli, aby se dostali z područí terranské vlády, aby žili sami pro sebe a byli soběstační. Jejich rodiče a prarodiče nenáviděli jakékoli přikazování nebo útlak. Jen málo kolonistů by zřejmě souhlasilo s upoutáním pozornosti na jejich malý svět.

"Nemyslím, že s tím budou souhlasit, a zvláště ne starosta Nik," namítla Octavia. "A ani já nejsem přesvědčená o tom, že i takový náález nám stojí za to, abychom sem přitáhli Konfederaci, aby nám zase dýchala na záda. Víš přece, co vyprávěl náš dědeček. Naše životy to obrátí vzhůru nohama."

Teď se na ni udiveně podíval Lars. "Naše životy? Copak na tom můžeme být ještě hůř? Hele, vezmi si všechna pro a proti a bude ti to jasné hned." Obrátil se k ní zády a rychle zmizel hluboko v zářících koridorech.

Octavia se vydala za ním. Stále kolem sebe cítila tu tíhu mentální přítomnosti. Vnímala, že ten pocit stále sílí. Lars

pospíchal dále. Občas se zastavil, zabušil pěsti na zeď a poslouchal ozvěnu. Snažil se tak objevit nějaké odlišnosti. Zdi byly protkány barevnými žlábkami, které připomínaly rudné žíly... stejně tak se mohlo jednat o krevní cévy nějaké mimozemské bytosti. Lars zafuněl a pak si začal zblízka prohlížet zeď. Zkusil do ní něco vyryt nehtem, ale nepodařilo se mu udělat jediný škrábanec. Potřásl hlavou a pokračoval dále.

Lars vždy snil o tom, že v tomto obrovském, nezmapovaném světě z něj bude zlatokop, archeolog nebo badatel. Na Bhekar Ro to však dotáhnout dále než na obyčejného farmáře prostě nešlo. Každíčký ponurý den makali všichni od nevidím do nevidím a jedinou vyhlídkou do budoucna bylo holé přežití kolonie. Octavia neměla to srdce upřít bratrovi takovou radost. Na tuhle příležitost čekal celý život.

Octavia pocítila náhlý odpor k tomu, aby pokračovala dále a hlouběji do komnat artefaktu. Jako by vzduch kolem ní strašlivě zhoustnul. Podivná psychická energie před ní vytvořila zeď a ta ji teď vytlačovala zpátky.

Zdalo se, že Lars něco podobného vůbec nevnímá. Otočil se a zkoumal v tunelu oblouk zavěšený na levé straně. Spatřil shluk nějakých hladkých a průhledných objektů ve tvaru úlů. Vypadaly téměř jako obrovské broušené drahokamy vyrůstající ze zdi.

"Pojďme!" Lars stál v obloukové průrvě v bočním tunelu. Pak se rukou natáhnul po jednom z podivných chomáčů. V okamžiku, kdy uchopil jeden z těch pestrobarevných výstupků, celé osvětlení i atmosféra uvnitř artefaktu se trochu změnila. Jako by otočil nějakým vypínačem.

Jeho ruka zůstala připevněná k uzlině. Tvář zesinala a ve zlomku vteřiny úplně ztuhl. Octavia ucítila praskání energie, která projela bratrem od hlavy až k patě. Všechny krystalické střeptiny vyčnívající ze zdi a i ty mimo samotný artefakt jasně zářily. Jako by je někdo rozsvítil.

"Brácho!" vykřikla.

Lars se však nemohl pohnout ani ze sebe vydat jedinou hlásku.

Z nerostů vyšlehly syčící paprsky. Záblesky jeden po druhém spojily jednotlivé krystaly, až vytvořily jakousi síť. Jasně světlo se odráželo chodbami a Octavii úplně oslepilo. Chtěla se zkusit rozběhnout, ale události kolem ní dostávaly příliš rychlý spád.

Lars tam stál v klenuté průrvě jako hmyz lapený pod sklem mikroskopu. Přes jeho tělo se proháněly zářivé paprsky prýstíc z krystalů, osvětlovaly a zkoumaly jej, aby se pak dále zarávaly do jeho tělesné schránky. V jasném záblesku jeho pokožka úplně zbělela. Zevnitř těla zářily kosti a svalstvo, jako by se z něj stala světelná substance a každá buňka se proměňovala v čistou energii.

Pak začaly stejnou oslepující bílou barvou zářit také okolní zdi. Vypadalo to, že chtějí Larse absorbovat do posledního atomu. Zničehonic všechny blesky zmizely. Světla pohasla a opět zářila tak jako dříve. Tajuplně a mdle.

A pak Lars zmizel. Nezůstal po něm ani stín.

Dva z obrovských krystalů mimo samotný artefakt pukly a chodbami to mezi ostatními krystaly v řetězové reakci zajiskřilo, jako by byl Lars něco nechutného, nějaká substance, kterou nemohl artefakt strávit.

Z tunelů se vyvalil dým. Ohlušující rachot utichl a zanechal po sobě jen slabou ozvěnu nelidského řevu. Octavia si nebyla jistá, zdali to byl poslední výkřik, který ze sebe vydal její nebohý bratr, nebo její vlastní zvířecí ryk.

Ani ne o vteřinu později začaly zdi opět zářit, větší krystaly se třpytily. Vzduchem projely další blesky. Lars probudil něco zlověstného a Octavii blesklo hlavou, zdali by jeho pošetilá zvědavost mohla přinést zkázu celé kolonii.

Octavia se otočila a rozběhla se pryč z hladkého tunelu k východu. Na denní světlo. Její zorničky se rozšířily hrůzou, její mysl byla naprosto omráčená. Stalo se tu příliš mnoho věcí. Zoufale se chtěla vrátit a jít hledat bratra. Podívat se, jestli z jeho těla zůstalo aspoň něco.

V tento okamžik ji však ovládal čistý pud sebezáchovy. Věděla, že artefakt ještě neskončil.

Octavia se vyřítla z ústí jeskyně a chvatně se pustila ze svahu pokrytého balvany. Někakým způsobem se jí podařilo udržet nohy pod sebou a rychle se po zadku sunula od jednoho kamene k druhému. Ruce používala k udržení rovnováhy, aby se nezačala kutálet a nezabila se.

Celá strana kopce se začala třást. Dříve přehraděné krystaly nyní vypadaly všechny jako nabitě zbraně, jako energetické jímky, které ze své atomové struktury přivolávají blesky.

Její útěk byl strašně zmatený. Někakým způsobem běžela mnohem rychleji, než by kdy do sebe řekla. Octavia ani nevěděla, jak se ocitla u robokombajnu. Opírala se o blátem obalené pásy. Za ní na strmé stráni kopce divoce žhnuly krystaly. Jednotlivé blesky spřádaly mezi krystaly jasnou modrobílou pavučinovou síť. Silové prameny propojovaly skrytou sílu, až se vzájemně provázaly v jakýsi energetický uzel, ve kterém se jednotlivá vlákna sbíhala a vytvořila tak jednolitý celek.

Nakonec se přes celé nebe a dále do vesmíru uvolnil obrovský zvukový a světelný signál - jako nějaký druh ohromné transmise. Nebyla vůbec určena pro ni, ale něčemu strašně vzdálenému. Něčemu nelidskému.

Následná neskutečně silná tlaková vlna nemilosrdně poslala Octavii na zablácenou zemi, do které tělem vyryla hlubokou průrvu. Pulsující signál páral a trhal vzduch. Octavii v jednu chvíli připadalo, že její kosti nevydrží a explodují. Silená a těžce lapající po dechu se z posledních sil vyškřábala po pásech do robokombajnu. Když popadla za kliku dveří obrněné kabiny, zatočila se jí hlava a v uších jí divoce zazvonilo. Vrhla se dovnitř, praskla dveřmi a bezvládně se sesunula na sedadlo. Skoro nic neslyšela.

Na malý okamžik se cítila v bezpečí, ale ne v dostatečném. Slepě nastartovala motor vozidla, otočila kola a v maximální rychlosti drtila vše, co se jí přpletlo do cesty. Během zběsilé jízdy údolím od pásů robokombajnu divoce odlétala špína a hroudy bláta. Musela se dostat zpátky do Free Havenu.

Octavia nedokázala smysluplně přemýšlet. Vůbec jí nedocházelo, co se vlastně stalo s jejím bratrem a co právě viděla na vlastní oči.

Věděla však, že musí varovat ostatní kolonisty.

KAPITOLA 7

Hlubokým a nekonečným prostorem majestátně plula protosská válečná výprava těch nejmocnějších vesmírných plavidel. Exekutor Koronis pobýval v kajutě na palubě vlajkové letadlové lodi Qel'ha, kde hledal alespoň trochu klidu a soukromí. Tady mohl přemýšlet o svém poslání, osudu a zkáze jeho rasy.

Nervovými úponky vnímal všechny věrné Protossy, kteří sloužili na palubách lodí jeho flotily: průmyslníky, vědce a dělníky - ti patřili do třídy Khalai. Vnímal také absolutně oddané Zealoty a další vojáky skupiny bojovníků, kterým se říkalo Templáři. Vnímal dokonce i přísnou vládně-náboženskou kastu Judikátorů. Ti dohlíželi nad průběhem této mise, aby vše probíhalo tak, jak káže učení Khaly.

Když se však pokoušel nalézt kýžený klid a pohodu, nemohl se Koronis ubránit pocitu naprostého utrpení a selhání celé této posádky. Exekutor svěsil ramena. Vystoupilé nárameníky jeho uniformy se tak unaveně svěsily dolů.

Domovská planeta Protossů Aiur byla napadena proradnými Zergy a příliš nechybělo a byla by bývala zničena úplně. A zatímco Aiur krvácel, Koronis i se svou válečnou flotilou pobýval kdesi daleko od rodin a od domova. Nijak při obraně rodné planety nepomáhali. Zklamali. Celá rasa Protossů se tak ocitla na pokraji úplné zkázy a vyhlazení.

Toto břemeno se neslo velice těžce.

Koronis se posadil do naleštěného vyřezávaného křesla a přemýšlel. V dlaních obracel malý úlomek odřeného, avšak stále se třpytícího krystalu. Obchodník s drahokamy mu tvrdil, že kdysi dávno prorok Khas skrze stejný šperk objevil telepatickou Cestu Khaly. Khala konečně Protossy sjednotila a vzájemně propojila jejich mentální dovednosti. Khala ukončila Věk Svárů, jež tak dlouhou dobu ničily a rozdrbovaly jejich civilizaci.

Koronis nevěděl, zdali celé to mystérium okolo původu khaydarinu byla pravda, nebo jen smyšlený příběh obchodníka, který tak chtěl prodat zboží za vyšší cenu. Pouhé pomyšlení, že by to snad mohla být pravda, však přinášelo Exekutorovi obrovské potěšení. Zahleděl se do krystalu a soustředil mentální energii. V nekonečné hloubi jeho zlatých očí jako by hořela dvě malá slunce. Zdálo se mu, že skrze krystalickou strukturu dohlédne až do vzdálených koutů celého vesmíru. Pečlivě se soustředil. Jeho šedá, zvrásněná tvář se celá svraštila, vysoké čelo zbrzdily hluboké rýhy a ornamenty pokrytá ramena se nahnabila. Bezústa brada se ani nepohnula.

Před mnoha desítkami let vyslala protosská konkláve Koronise a jeho válečnou výpravu na dlouhodobou misi daleko za okraj sektoru Koprulu. Jelikož Protossově žijí velmi dlouho, nedělali si nijak zvlášť těžkou hlavu s několika desítkami či stovkami let na cestě. Byl hrdý na to, že vybrali právě jej. Před odletem byla Koronisovi svěřena funkce Exekutora. Této cti tak výsostného postavení se dostalo jen několika málo jedincům. Zřejmě shledávali jeho i celou tuto misi za velmi důležité.

On i jeho posádka byli vysláni, aby se pokusili vypátrat jakoukoliv stopu kacířských Temných templářů. Ti se totiž odmítli podrobit učení Khaly a oddělili se od jednotného mentálního vnímání celé rasy. Judikátorská konkláve nemohla takovou nákazu v protosské společnosti dále tolerovat. Prikázala proto, že buďto se Temní templáři podrobí jednotné vůli, nebo budou zničeni. Koronis nikdy nepovažoval Temné templáře za nějakou vážnější hrozbu a kdyby bylo na něm, ponechal by odpadlíky svému vlastnímu osudu. Jenomže fanatická politická rozhodnutí dělá konkláve, nikoliv on. Mnohem více zajímala Koronise druhá část úkolu jeho mise: pátrání po jakýchkoliv pozůstatcích starodávné rasy jejich předků Xel'Nagů. To oni Protossy vytvořili. Protossově jsou jejich milovanými dětmi, jejich Prvorozenými. Poslední objevy prokázaly, že Xel'Nagové stvořili také nepřátelské Zergy. Možná měli v úmyslu Prvorozené Protossy Zergy nahradit. Exekutor Koronis nevěděl, co si o tom myslet, ale vše nasvědčovalo tomu, že to způsobily soustavné neúspěchy a zklamání z jeho národa.

Pokračoval v soustředění a khaydarin začal zářit a jemně vrnět. Zpočátku nabíral z úlomku sílu, ale pak moc krystalického artefaktu rozšířila jeho schopnost vnímat trápení a beznaděj, která nekontrolovatelně pohlcovala posádku.

Zavřel blyštící oči a odtáhnul mysl od khaydarinu. Během desítek let pátrání se nepodařilo Qel'Ha nalézt jediný pozůstatek po Xel'Nazích. Ba co víc, nenašli ani jediného Temného templáře.

Jeho vojenskou výpravu tvořila mocná flotila, která by Zergům invazi na Aiur značně znesnadnila a obrana domovské planety by vůbec mohla dopadnout úplně jinak, místo toho však celá léta ztráceli čas zde, na okrajích neobydleného vesmíru. Koronis neměl jediný důvod se vracet zpět. Zastrčil čtyřprstou ruku za dlouhou, pestrobarevnou šerpu.

Vyznačovala jeho pozici a hodnotu. Hrdý symbol, který se mu zdál v tento okamžik naprosto bezvýznamný.

Pancéřované dveře jeho komnaty se vysunuly nahoru. Na chodbě stála impozantní postava Judikátora Amdora s rudo-oranžovými planoucimi očima. Byl zahalen do tmavě fialové róby. Šat volně vlál, snad jako by měl napodobovat jeho náladu nebo mentální energii. Drahokamy posázené nárameníky a přilba z kovových šupin působily zlověstně a budily dojem důležitosti.

Jako vysoce postavený politický zástupce konkláve necítil Judikátor Amdor potřebu vyjadřovat Koronisovi náležitý respekt a úctu. Mezi oběma Protossy by bylo cítit jisté napětí, ale jen pokud by to velitel připustil. Koronis však věrně sloužil své rase a nenechával se znechutit příležitostnou kritikou, kterou sypal na jeho hlavu přísný Judikátor. Zdálo se, že si Amdor myslí, že neúspěch celé mise je výhradně vina Exekutora.

Protossově se mezi sebou dorozumívali prostřednictvím telepatických impulzů. Nepohybovaly se žádné rty, žádná ústa neformovala slova. Judikátor zaměřil konverzaci dostatečně blízko tak, aby případný zvědavce za dveřmi nepochytil byt' jedině slovíčko jejich rozhovoru. Judikátor dokázal hovořit velmi přesvědčivě a občas byly jeho mentální impulzy tak ostré, že působily Koronisovi mdlou, hřezavou bolest. Samozřejmě na sobě nedal nic znát a jednoduše se otočil a poslouchal, co mu chce Judikátor říct.

"Tato potupa již trvá příliš dlouho, Exekutore. Naše vojenská výprava se musí vrátit na Aiur. Na to, abychom pomohli

ve velké bitvě se Zergy, je již příliš pozdě, můžeme se však podílet na obnově našeho domova. Otočte Oel'Ha a poplujeme zpátky. Musíme zachránit alespoň to, co nám ještě zbývá."

Zergské Nadvědomí bylo vyhlazeno a Aiur zachráněn. To vše za cenu ničivé devastace většiny země. Ztracený zrádce Tassadar spojil síly Khaly s tajemstvími, která se naučil v Prázdnosti. Judikátor Amdor nazval Tassadarovy činy opovrženímhodným kacířstvím, které ho naučili Temní templáři. Koronis však hrdinu za jeho skutky nijak ne-odsuzoval. Přál si, aby tam byl a celý konec zergské rasy viděl na vlastní oči. Musel to být překrásný pohled...

Exekutor odložil stranou úlomek krystalu a zvednul se z meditačního křesla. Nijak přitom nepospíchal. Pak si upravil šerpu a narovnal extravagantní vycpávky na ramenou.

Koronis se nedokázal ovládat tak dobře jako Judikátor a Amdorovi drobné zachvění jeho svažštělé kůže neuniklo.

"Tassadar byl hrdina!" vyslal ostrou odpověď protivníkovi.

"Vzdal se svého poslání Khaly, šlo mu jen o osobní slávu a krátkodobý zisk," suše konstatoval nezvratitelné dogma Amdor.

Překvapený Exekutor se otočil čelem do lodní chodby, která vedla ven z jeho místnosti. "Za záchranu Proto-ssů položil vlastní život. Jak si jen můžete myslet, že by Tassadarův čin byl jen prostým aktem nízké sobeckosti."

"Jediným přínosem Tassadarova činu bylo," vyštěkl Amdor, "že vyhlazením Zergů a devastací Aiuru očistil protosskou rasu! Nyní máme jedinečnou příležitost se s následky zkázy vyrovnat, znovu povstat a jednou provždy vypálit zhoubnou kacířskou nákazu, která poskvřnila naši oddanost Khale. Již se nemohu dočkat, až se vrátím domů a po boku konkláve budu osobně pomáhat a dohlížet, abychom znovu nesešli na toto temné a zrádné scestí."

Koronis neviděl v dalším oponování jakýkoliv přínos, a tak se Judikátorovu naléhání podvolil. I on se toužil vrátit domů a nepotřeboval k tomu Amdorovo naléhání. "Existuji, abych sloužil Khale."

Když oba došli na můstek, Exekutor se posadil do vejcovitého velitelského křesla Qel'Ha. Judikátor Amdor se postavil vedle něj jako nějaký krutý rodič, který nevěří svému dítěti, že vykoná to, co před malou chvílí slíbilo.

Pomocí psychického posilovače vyslal zprávu do všech protosských myslí ve flotile. "Letíme domů. Čeká nás spousta práce. Musíme pomoci našim rodinám, městům a celému našemu světu. Jelikož jsme nedokázali pomoci Aiuru, když to potřeboval nejvíce, musíme přiložit ruku, životy a mysli nyní... a konečně opustíme tyto nehostinné končiny."

Mentálními smysly svých nervových výrůstků vnímal Koronis vlnu úlevy a nadšení, která se přehnala celou posádkou. Naději, jež je pozvedla z jejich smutku. Motory letadlových lodí i plavidel na křídlech flotily začaly pracovat. Navigátoři propočítávali kurs, který je co nejrychleji zaneše zpátky do srdce protosského vesmíru.

Než však stačili dokončit výpočet, psychické komunikační smyčky - hustá síť vysílačů a přijímačů vetkaná do pláštíků lodí - zachytily mohutný signál. Vzdálené a cizí znamení.

Koronisovou myslí, stejně jako lodí a celou posádkou, divoce vibrovaly záhadné záznamy. Pláč, výkřik, nějaká nerozlučitelná zpráva.

Tepající signál nepřestával tlouct a těžce otrásal Exekutorovými nervy. Pronásledoval ho a zároveň mu připadal nějaký povědomý. Judikátor Amdor jen strnule a zmateně hleděl před sebe. Pak sebou prudce trhnul.

Když vzdálené volání konečně ustalo, všichni Protossově zůstali omráčeně stát. Exekutor namířil bezeslovný hovor k Amdorovi. Těm v bezprostředním okolí však útržky jeho vzrušených myšlenek uniknout nemohly. "V tom signálu cítím něco z Xel'Nagů! Poznávám jejich symboly a tóny. Copak to neslyšíte? Ta zpráva je velmi... naléhavá."

"A docela silná," dodal Amdor. "Ale jaký přístroj Xel'Nagů by dokázal vyslat tak silný a tak jasný signál, který navíc pronikne tak daleko?" Judikátor obrátil ostrý zrak na technika Khalai pracujícího u komunikačního zařízení na můstku Qel'Ha.

Jeden z důstojníků vyslal krátký mentální impuls. "Vystopovali jsme zdroj signálu. Pochází z malé planety. Podle našich záznamů by měla být neobydlená."

Koronis studoval souřadnice a rychle odhadoval, za jak dlouho by se tam jejich válečná výprava mohla dostat. Vyslal jasné myšlenky k Amdorovi: "Judikátore, tímto signálem se nám otevírá možnost vrátit se na Aiur se ctí a úspěchem - nikoliv s naprostým selháním. Pokud se nám podaří zařízení Xel'Nagů nalézt, splníme své objevitelské poslání a vrátíme se na Aiur jako hrdinové. Přineseme našemu lidu naději."

Judikátor přikývl. "Pokud pochází signál od Poutníků z daleka, může se jednat o dobré znamení. My jsme Prvorození a naším prvořadým posláním je vrátit rase ztracenou slávu. A nalezení zařízení, které signál vyslalo, může být obrovským krokem k naplnění tohoto osudu."

"En taro Adun," řekl Koronis. Použil uctivý pozdrav, který znamenal "čest Adunovi", což byl velký protoss-ký hrdina. "En taro Adun," odpověděl stroje Judikátor a zbaven smyslů se ponořil do vlastních myšlenek a plánů.

Exekutor Koronis snad poprvé od chvíle, kdy k němu dorazily strašlivé zvěsti zkáze o Aiuru, cítil tolik potřebnou jistotu a pevnou půdu pod nohama. Ihned povolal robotického Observera a vydal rozkaz k okamžitému přesunu ke zdroji tajemného signálu Xel'Nagů.

KAPITOLA 8

Byl pryč. Lars byl pryč.

Tato myšlenka duněla Octaviinou myslí do rytmu s údery pásů robokombajnu, který hnala drsnými a nekonečnými kilometry k osadě. Ruce i nohy ovládaly těžký stroj bez jakékoliv pomoci vědomého myšlení. Hlavou se jí honila jen jedna jediná věc: Lars je mrtvý! Toto pomyšlení ji dohánělo k naprostému šílenství.

Robokombajn se kymácel ze strany na stranu, divoce skákal nahoru a dolů a nemilosrdně drtil hromady špíny a valy kamenné suti. Zběsílá jízda prudce trhala jejími rameny a hlavou, Octavia však odhodlaně zatnula zuby.

Nad hlavou jí v lehkém vánku stále kroužil stejný jestřáb, pozorně prohlížel zemi a pokračoval v marném pátrání po

obživě...

Masivní vozidlo si razilo cestu do prudkého svahu a znova a znova zdolávalo hromady šutrů a sypké špíny, která zuřivě odlétala zpod roztočených pásů. Octaviin pohled před sebe na bezútěšnou krajinu se mžlil a rozmazával. Vypadalo to, že se na široké údolí snesl bílý závoj mlhy. Pokusila se očistit přední sklo. Brzy si však uvědomila, že to není zaprášeným sklem. Službu jí začínal vypovídat zrak.

Octavia nebyla zvyklá ulevovat si návaly pláče a na něco podobného ostatně nebyl ani čas. Musela se dostat do Free Havenu a být na poplach. Musí povědět ostatním osadníkům o tom zlověstném a vražedném artefaktu, jež odhalila poslední bouře. Vždy byla příliš praktická na to, než aby ztrácela čas nesmyslnými emocionálními výlevy - neznamenal to však, že by jí na zemřelých přátelích nebo rodinných příslušnících nezáleželo. Byl to mechanismus přežití. Ti kolonisté, kteří snadno podléhali depresím a krutým vrtochům zdejšího života, se velmi brzy stali netečnými a neopatrnými. A netečnost a neopatrnost tady na Bhekar Ro obvykle znamenala rychlý lístek na věčnost.

Co si Octavia vzpomínala, tak předtím plakala jen několikrát: jednou, když zemřeli její prarodiče, pak ještě během onoho hromobití a bouře, co přišla týden poté. kdy rostlinná sněť dostala oba její rodiče a ona si uvědomila, že se již nikdy neschoulí do bezpečí náruče svého otce. Slzy byly natolik nezvyklý pocit, že je sotva poznala. Lars je pryč!

Ale když se jí po tváři spustily slané kapky zármutku, ozval se také nával zlosti. Taková zbytečná ztráta! Nedávalo to žádný smysl. A jaká věc to tam za hřebenem vlastně byla? Očividně nebyla terranského původu.

Proč se jen nechala Larsem přemluvit, aby se společně vydali dovnitř? Co tím jen mohli získat? Přesto cítil Lars společně s neukojitelnou zvědavostí nutkání jít dál. Jen se snažil artefakt prozkoumat.

A ta věc jejího bratra zavraždila. Zavraždila. Ukradla jí Larse navždy - a proč? Kdo ví?

V jednom však měla naprosto jasno. Musí varovat ostatní kolonisty dříve, než si artefakt vyžádá další životy.

Místnost vesnického shromáždění zaplnily téměř dva tisíce nabručených osadníků. Octavia kolem sebe slyšela útržky rozhovorů, které naplňovaly celou halu.

"Jaká mimořádná událost? Copak samotná bouře nebyla už tak sama o sobě mimořádnou událostí?"

"Musím přesadit nějakou úrodu. Nemůže to počkat na někdy jindy?"

"Slyšel jsem, že Lars Bren něco našel."

"Já jsem slyšel, že zmizel!"

"...raději s tím pohněte, jinak jdu pryč."

Konečně starosta "Nik" Nikolaj zaujal místo na malém podstavci před místností a požádal shromáždění o klid. Za normálních okolností se nechal snadno rozptýlit a celkově neopíjval kdovíjak úchvatným charismatem, ale ve dvaceti osmi letech byl již více či méně považován za osvědčeného a respektovaného úředníka. Zadupal nohou o pódium a pokusil se osazenstvo usadit.

"Věnujte mi, prosím, pozornost! Octavia Bran nám chce říct něco velmi důležitého." Na chvíli se odmlčel a rozhlédl se kolem. "Natolik vážného, že bychom poté měli hlasovat o tom, co budeme dělat dále."

"Hele, už nás nenapínej a zkrat' to! Rychle se poradíme, co podnikneme dál, a padáme odsud," zařvala z audience Shayna Bradshawová. "Moje zavražovací zařízení je zase ucpaný a-"

Starosta souhlasně pokýval hlavou. "Myslím, že nejlepší bude, když nám to všechno svými slovy povypráví Octavia." Octavia zatnula zuby a vystoupila na malé pódium přímo před reptající dav spoluosadníků. Tak nějak v ní převládala spíše hněv než smutek. Tragédie a pohromy prostě nemohly otrlé kolonisty rozházet. Musela je přesvědčit o tom, jak důležité toto setkání je. Odkáslala si a vložila do hlasu tolik důrazu a autority, kolik jen obyčejná sedmáctiletá holka mohla zvládnout. "Je mi jasné, že pro většinu z vás nic není natolik důležité nebo natolik neodkladné, aby se tím ospravedlnilo celé toto shromáždění. Nemilosrdné rány a zklamání, ba dokonce smrt, jsou v našem životě na denním pořádku."

"Takže k věci, děvenko!" zakřičel kdesi zprostředka místnosti starý Rastin.

"Kde je tvůj brácha?" zvolala Cyn McCarthyová s nadějí v hlase.

Octavia se zhluboka a neochvějně nadechla a začala znova: "Lars je mrtvý." Ihned zvedla ruku, aby předešla automatické vlně mumlání shromážděného davu, který tak chtěl vyjádřit své sympatie a soucit. "Zabila ho nějaká věc, která je odtud asi dvanáct sektorů za horským hřebenem. Někáký mimozemský artefakt. Předtím byl asi pohřbený uvnitř hory. Je skutečně obrovský."

"Říkala si mimozemský?" zeptal se udiveně starosta Nikolaj.

"Ano, mimozemský! Tady na Bhekar Ro rozhodně nejsme sami!"

Octavia popsala, co se u artefaktu stalo. Ve zkratce povyprávěla o jejich průzkumu té věci. Když se dostala až k části, jak paprsky jasného světla tělo jejího bratra protkaly, ozářily a rozložily, hrdlo se jí sevřelo a vypovědělo službu. Na rameni ucítila něčí ruku. Ohlédla se a spatřila Cyn McCarthyovou, jak stojí vedle ní. Sklíčený pohled na pihovaté tváři mladé vdovy.

"To je přece jednoduchý," ozval se starý Rastin, jako by celou záležitost považoval za vyřízenou. "Všichni kolonisti se tý věci budou vyhýbat širokým vobloukem. Necháme ji tam a nebudem si jí všímat. A když budeme chtít rozšiřovat území, prostě půdem na opačnou stranu."

Octavia opět zatnula zuby. Tohle ji namíchlo tak, že se jí dokonce vrátil hlas. Pokud se jí nepodaří přesvědčit ostatní osadníky, jak moc je celá záležitost důležitá, mohou všichni do jednoho zemřít.

"Nestačí se tomu jen vyhýbat. Stalo se tam ještě něco. Když jsem tu věc opouštěla, něco to vyslalo do vesmíru. Někáký druh zprávy, poplach nebo možná nějaký naváděcí signál. Světlo bylo tak jasné, že mě málem oslepilo. A celá země se zatřásla tak silně, že jsem se ani neudržela na nohách."

"Hej, nestalo se to náhodou těsně před polednem? A netrvalo to tak asi dvě minuty?" zeptal se z první řady Kiernan Warner. "Myslím, že jsem to slyšel! Jestli se ta rána ozvala dvanáct sektorů odsud, tak to musel být opravdu rachot."

"Myslíš, že se ten artefakt pokoušel komunikovat s námi?" zeptal se Lynin mladší bratr Wes. V jeho hlase bylo cítit znepokojení.

Octavia zavrtěla hlavou. "Ta věc vyslala signál přímo do vesmíru, jako by tam někdo byl a na její zprávu čekal. Možná se to s něčím komunikovat pokoušelo, ale určitě ne s námi."

Místností projela vlna protestů, otázek a návrhů. Octavia věděla, že se jí podařilo získat jejich pozornost.

Starosta Nikolaj znovu vystoupil na pódium, zvednul ruce a snažil se rozbouřený dav uklidnit. Když se všichni v místnosti konečně ztišili, pokračoval: "Octavia si myslí, že bychom měli uvědomit Konfederaci. Musíme jim říct, co jsme tady našli."

Několik kolonistů začalo hlučně protestovat, ale okolo sedící sousedé je hned zpacifikovali.

"Nevíme, jestli se jednalo o nějakou signální věž, nebo ne. Ale pokud se na Bhekar Ro takových věcí nachází více, může se stát, že si s tím sami opravdu neporadíme," vysvětloval Nikolaj.

"Je to naše planeta!" zvolal Wesův bratranec Jon.

Pak opět promluvila Octavia: "I kdyby se jednalo o jediný artefakt svého druhu, nemáme nejmenší tušení, co všechno ještě může napáchat. Když se teď dostal po dlouhé době na denní světlo, může být agresivní a jít po naší osadě. Může dokonce vyvolat zemětřesení, které nás všechny smete."

"Budeme o tom hlasovat," zaječel Jon.

"Jo, myslím, že toho víme dost," dodal Kiernan.

"Můj zavlažovací systém stále prosakuje," zabručela Shayna Bradshawová.

Octavii se ulevilo. Až na tři kolonisty byl výsledek volby naprosto jednoznačný. Poslední známé terranské vládě pošleme zprávu. Možná má Konfederace s podobnými věcmi nějaké zkušenosti.

Octavia znepokojeně přešlapovala před komunikační věží, která stála v průniku náměstí a středu vesnice. Komunikační systém byl v podstatě jen stará raketová věž ve středu náměstí a nikdo nevěděl, zdali ten starý krám vůbec funguje. Na mezihvězdnou komunikaci se věž nepoužívala desítky let. Příležitostně ji zapojili jen ve stavu nouze kvůli kontaktu se vzdálenějšími farnami.

Starosta trval na tom, že během pokusu vyslat zprávu bude mít uvnitř věže naprosté soukromí. Už tam byl zavřený bezmála čtyřicet dlouhých minut. Octavia doufala, že se jedná o dobré znamení. A nebo se mu nepodařilo zjistit, jak s vysílačem vůbec zacházet.

Konečně se starosta Nikolaj vynořil ze dveří starého vojenského zařízení. Jeho tvář zdobil výraz vítězství. Rukou si prohrábl blondáté vlasy. Zdálo se, že je sám se sebou velmi spokojený.

"Podařilo se vám navázat spojení?" zeptala se nedočkavě Octavia. "Mluvil jste s Konfederací?"

"No, vlastně ne. Jak se zdá, tak stará dobrá Konfederace se rozpadla a nová vláda si dala jméno Terranská samospráva. Chlápek, co jsem s ním mluvil, si říkal císař. Řekl bych, že to zní docela působivě. Jmenoval se Arcturus Mengsk.

Vypadalo to, že ho náš nález velmi zaujal, a pokládal mi spoustu otázek. Povídal, že zřejmě ihned pošlou ozbrojené síly, které celou situaci prošetří."

Octavii spadnul těžký kámen ze srdce. "Fajn. Takže pomoc je na cestě."

Problém byl zdárně vyřešen.

KAPITOLA 9

Pohodlně se usadil na trůnu. Postavili ho pro něj teprve nedávno. Zde, v nově obnovené metropoli Korhalu. Císař Mengsk konečně cítil spravedlivé zadostiučinění za všechny ty roky utrpení strávené záškodnickou válkou a spřádáním plánů, jak svrhnout utlačovatelskou Konfederaci.

Trůn mu náležel právem. Vždy si jej zasloužil. A nyní se cítil mocný.

V pozadí přehrával holoprojektor stále dokola velkolepý proslov z ceremonie jeho korunovace. Řeč byla určena všem lidem. Mengska poslech těch slov nikdy neomrzela ani neunavil.

"Drazí Terrané, předstupuji před vás ve stínu posledních událostí. Předmět mé rozmluvy je zřejmý. Žádný člověk nemůže popřít, jaké nebezpečí nám osud přichystal. Ještě stále bojujeme jeden proti druhému rozdělení malichernými spory věrně doprovázejícími naši smutnou historii. Nyní však nadešel čas, abychom společnými silami čelili mnohem závažnější hrozbě, která může zničit všechno, čeho se nám podařilo zatím dosáhnout."

Velmi dramatické. Velmi přesvědčivé. Tuto řeč si Mengsk zkoušel před řadou poradců nesčetněkrát.

Od doby, kdy byla svržena Konfederace, uplynulo již několik měsíců. Tehdy vydal Mengsk rozkaz přilákat krvežíznivě Zergy na samotný Tarsonis a zabodnul tak Konfederaci smrtící nůž přímo do srdce. Tam dokonali nenasytní mimozemšťané dílo zkázy za Mengska do konce. Důležitější však bylo, že se mu podařilo v lidech dojem, že jediným záchráncem celého lidstva je právě on, rytíř v zářivém brnění.

Jeho vlastní obraz pokračoval v proslovu: "Právě nyní nadešel čas, abychom my všichni, národy i jednotlivci, odsunuli dlouhodobé nesrovnalosti stranou a sjednotili se. Dostihla nás válka, ve které nemůžeme zvítězit. Proto musíme nalézt útočiště na bezpečném místě. V opačném případě budeme smeteni a pro lidský rod to bude znamenat hořký konec.

Pokud se nikdo nepostaví nepřítelům, na koho se obrátíte, aby vás ochránil?"

Dobrý obrat, pomyslel si, šikovný slogan. Není marné jej čas od času zopakovat.

Přesto mu zbývalo ještě hodně práce. Císař Mengsk si ještě musel podmanit mnohé světy, zřídit nejednu novou vládu a rozmístit spoustu figurek, které budou za něj vykonávat práci.

A teď ještě obdržel tu zvláštní zprávu z jakési zapomenuté kolonie Bhekar Ro.

Mengsk se zavrtěl na trůnu a prohlížel si výpis komuniké. Chtěl si znova projít každé slovo jeho rozhovoru s koloniálním starostou Jakobem Nikolajem. Nikdy předtím o něm neslyšel.

Dobře upravenými prsty přejížděl přes hustý vous. Mengsk se zamračil a přemýšlel, jak tuto nenadálou situaci řešit. Počáteční vnuknutí mu radilo toto volání o pomoc ignorovat. Bhekar Ro rozhodně nebyl na seznamu důležitých světů, kterých se nový císař potřeboval nutně v nejbližší době zmocnit. Dokonce ani Konfederace si jich nijak zvláště nevšímal. Proč by se měl tou bandou nuzných a špinavých farmářů z balíkova na konci světa vůbec zabývat? Z místností okolo trůnního sálu k němu doléhaly rušivé zvuky: rány kladivem, bzučení diamantových vrtaček a prskání laserových svářeček. Nyní, když má terranskou vládu konečně pod palcem, přikázal Mengsk začít s velkolepou rekonstrukcí zničených světů. Jedním z takových světů byl právě Korhal, na kterém byly ještě stále patrné jizvy předešlých zvěstev spáchaných Konfederací.

Holoproslov si však lomozu okolo nevšímal a pokračoval v projevu: "Zničující dopad mimozemské invaze je naprosto evidentní. Všichni jsme viděli, jak byly naše domovy spolu s celými komunitami smeteny z povrchu vypočítavými údery Protossů, všichni jsme viděli, kterak naše přátele a naše milované požirají pekelní Zergové. Jakkoliv zvláštní a neuvěřitelné nám to může připadat, toto je znamení, že náš čas nadešel."

Infrastruktura na Mar Saře a Chau Saře zničená invazí Zergů a údery Protossů potřebovala vyléčit a znovu vybudovat. Avšak na tato nedůležitá místa se dostane později. Nejprve musel císař přijít na způsob, jak z obyvatel vyždímat na daních co nejvíce, aby mohl naplnit imperiální pokladnu. Planeta, která neprojevovala úctu k Meng-skovi dostatečně nahlas, měla daleko větší potíže získat finance a civilní inženýry na realizaci rekonstrukčních projektů.

"Drazí Terrané, nadešel čas, abychom se spojili pod novou zástavou. V jednotě je síla. Mnoho dříve pronásledovaných frakcí se již přidalo na naši stranu. Z nás všech ukujeme pevný a jednotlivý celek spadající pod jediný trůn. A já budu z tohoto trůnu bdít nad vaší bezpečností."

Potřeboval se ujistit, že korunovační proslov vyslechli všichni mladí studenti v nové Samosprávě. Z opravování historie by se docela dobře mohla stát práce na plný úvazek...

Mengsk si nalil sklenici drahého fialového klaavské-ho vína a rychle ji celou vypil. Pak si nalil znovu, aby si mohl víno také vychutnat. Rozhodnutí ohledně podivného mimozemského artefaktu leželo výhradně na jeho bedrech. Nemohl celou záležitost přenechat někomu jinému. Tohle byla jedna z nevýhod císaře. Ale Arcurus Mengsk si svou pravdu zasloužil, zasloužil si svou pozici a peskoval sám sebe za to, že si stěžoval na vedlejší povinnosti velkého vládce. A co to vlastně ti křupani z vidlákovy našli? Souhlasil, že jim pošle pomoc. Stála však ta bezvýznamná kolonie za všechnen ten vynaložený čas a námahu?

Jeden z jeho uniformovaných poradců energicky vpochoďoval do bohatě zdobeného trůnního sálu. Úslužně pozvedl pěst na znamení pozdravu, kterým se dříve zdravili Synové Korhalu. Pokud to císař Mengsk prosadí, tak tenhle pozdrav brzy přijmou také ve zbývajících částech Terranské samosprávy.

Poradce mu předal svinutý dokument. Mengsk jej otevřel a začal číst. Ach tak, pravidelný seznam dnešních poprav. Císař přejížděl nehtem dlouhou řadu jmen. Některá z nich i poznával. Nevzpomínal si, za co byli vlastně odsouzeni, a v tuto chvíli neměl ani čas zabývat se každým případem zvlášť. Příliš mnoho nepodstatných a otravných detailů. Většinou se stejně jednalo jen o politické vězně nebo vzbouřence, kteří se odmítli vzdát staré vlády Terranské konfederace.

Postupně začal procházet každým jednotlivým případem. Pak se však rozhodl, že musí řešit mnohem závažnější věci. Mengsk na celý seznam prostě orazil "Schváleno" a vrátil listinu zpět poradci. Ten opět pozvednul pěst na pozdrav nové Samosprávy a pospíchal předat řádně potvrzený dokument popravčí četě. Další každodenní práce z krku. Jeho holoprojev se pomalu dostával k řešení: "Počínaje dnešním dnem nechť žádný člověk nemusí již znovu proti jinému člověku pozvednout zbraň. Nechť žádná terranská síla nekonspiruje proti novému začátku. A nechť žádný člověk nebude nucen trpět a tolerovat mimozemské nepřátele! Ať již nikdo z nepřátel lidstva ne-zkříží naše plány. My stejně zvítězíme, a to za jakoukoliv cenu!"

Mengsk znovu hleděl na resumé rozhovoru, který vedl se starostou Nikolajem. Co mám dělat? Nebyl jediný důvod ty vesničany podezřívát, že by se mu snažili nějak lhát nebo nafukovat důležitost jejich objevu. Jejich planeta ležela úplně mimo jakoukoliv galaktickou politiku. Vůbec nevěděli, kdo to je císař Mengsk. Dokonce nikdy neslyšeli ani o Terranské samosprávě.

Ale i tak, koho by zajímala banda hovniválů, která vyjeveně zírá na veliký zářivý kámen a neví, co si s ním počít? Ledaže by ta věc měla nějakou cenu. Císař Mengsk nikdy nereagoval tak spontánně. A co když ta mimozemská "věc" byla opravdu tak výjimečná? Co když to opravdu bylo něco, co by rozhodně neměl jen tak přehlížet? Mohlo by se jednat o novou hrozbu, něco zlověstného. Někjaké zařízení Zergů nebo Protossů, těch podivných ras, ze kterých jej svírá u srdce ještě teď, i když je obě dvě sám použil k zneškodnění svých vlastních bývalých nepřátel.

Nebylo by příliš nerozumné nad tím nálezem jen tak mávnout rukou, aniž by ho předtím pořádně neprozkoumal? A co když je pulsující artefakt mocným zdrojem nových znalostí? Co když se v něm nalézají cenné zdroje... nebo dokonce zbraně? Mimozemské artefakty jsou nesmírnou vzácností. Císař Mengsk si velmi dobře uvědomoval, že upevnění moci jej bude stát ještě mnoho sil a hodit by se mohla opravdu jakákoliv pomoc.

Přesunul se do místnosti, kde plánoval války, a vyvolal zářící trojrozměrnou hvězdnou mapu sektoru Koprulu. Díval se na známé hvězdy a planetární soustavy. Pak zadal do počítače koordináty zdroje přijatého signálu a na mapě přibyl nový, sotva patrný bod označující kolonii Bhekar Ro. Kolonisté se chovali tiše tak dlouho, až na ně pravidelné záznamy Konfederace dočista zapoměly. Mengsk zamumlal něco o neschopnosti svých předchůdců.

Studoval okolní oblast a pak si vyžádal taktickou mapu vyznačující pozici všech lodí, které se v sektoru momentálně nacházely. Na zarostlé tváři se objevil malý úsměv. Rozhodl se, na průzkum vyšle generála Duka a jeho Alfa eskadru. Stejně potřebovali něco dělat.

Mrzutý generál v tento okanzík beztak nikomu chybět nebude, a navíc se nachází docela nedaleko od místa nálezu.

Tento úkol toho člověka i jeho mariňáky aspoň na chvíli zaměstná. Mengsk pochyboval, že by kolonisté našli odvahu

neoblomnému a arogantnímu důstojníkovi nějak zvlášť odporovat. Ne že by neměl pro generála Duka nějaký důležitější a zajímavější úkol, ale ještě nějakou dobu bude bezpečnější, když ho uklidí někam do bezpečí, co nejdále od Korhalu. Přestože Duke přísahal nové Samosprávě věrnost, předtím mnoho let bojoval na straně Konfederace. Meng-ska docela znervózňovalo, že po zuby ozbrojený vojenský velitel s nejmodernější armádou k dispozici se jen tak poflakuje vesmírem a strašlivě se nudí.

Generál byl ostřílený vojenský velitel, který přísahal bránit novou vládu - a tito lidé rozhodně neberou sliby na lehkou váhu. Přesto svému veliteli stále úplně nedůvěřoval. A tak se císař rozhodl, že dá Dukovi a jeho Alfa eskadře příležitost věrnost dokázat.

Holoprojektor dohrál a spustil korunovační proslov znovu od začátku: "Drazí Terrané, přicházím za vámi ve stínu posledních událostí. Předmět mé rozmluvy je zřejmý..."

Zvažoval, zdali přístroj vypnout, ale nakonec si to rozmyslel. Poslechne si to ještě jednou.

Mengsk napsal rozkazy a odeslal je do komunikačního centra. Rozkaz Alfa eskadře: Okamžitě se přesunout na Bhekar Ro.

KAPITOLA 10

Za ranního rozbřesku na Bhekar Ro se na ošklivém šedivém nebi mraky vířily a vlnily jako mazlavá olejová skvrna na klidné vodě. V pustině bylo ticho... příliš velké ticho.

Znenadání zaburácel nebem hrom a tkanina vesmírného prostoru se roztrhla. To se otevřela brána k mezihvězdnému skoku. Plachtící jestřáb se polekaně rozhlížel kolem sebe. Obrovský otřes jej vyrušil z jeho nekonečného hledání potravy.

Údolím otřásala mohutná ozvěna. Ze zakrslého křoví vyběhli malí hlodavci a kamsi vyplašeně odpelášili. Vysoko na obloze se objevil a vznášel protoský Observer z Qel'Ha. Observery byla malá průzkumná plavidla určená výhradně k monitorování terénu a sbírání informací. Samotného boje se prakticky neúčastnila.

Observer se automaticky začal řídit svým programem, spustil mikro-maskovací pole a zmizel z dohledu. S tichým bzučením se snesl níže a aktivoval složitou řadu senzorů, která k provozu spotřebovávala většinu energie, takže na obranné systémy nezůstalo vůbec nic. Křídelní štíty složené ze tří částí se otevřely a naváděly jedinou čočku připomínající oko Kyklopa.

Pak začal s průzkumem.

Observer nepozorovaně a bez jakýchkoliv obtíží prolétal nad neobydlenou částí Bhekar Ro. Během svého střemhlavého letu nekonečným vesmírem k cíli nebylo plavidlo schopno přesně zaměřit koordináty zdroje signá-

70 GABRIEL MĚSTA

lu. Když Observer dorazil na místo určení, snadno našel přesnou polohu zdroje zprávy vyslané z artefaktu. Ihned tyto navigační informace odeslal zpět na mateřskou loď Qel'Ha a protoské válečné výpravě. Zbytek flotily již dorazí přesně k cíli.

Observer strávil celé hodiny kroužením nad napůl otevřenou skálou, ze které vyčuhovala ta zvláštní organická podivnost a vystavovala své hladké stěny dennímu světlu. Průzkumná sonda pravidelně podávala Exekutorovi Koronisovi obrazové zprávy spolu s vykonanou analýzou artefaktu vyčnívajícího ze strany hory. Od odeslání úvodní transmise ležel objekt v klidu. Vyčkával.

Jakmile malá sonda prozkoumala artefakt ze všech možných úhlů, pokusila se přiblížit tak blízko, jak jí to jen program dovozoval. Pokračovala kupředu velmi opatrně, aby tu věc, která vyslala signál, nijak nevyrušila. Další, podrobnější zkoumání mohlo začít. Během všeobecného taktického průzkumu získávala sonda další obrazový materiál horského masivu a zaznamenala také - bez jakéhokoliv náznaku překvapení své robotické mysli - obdělávaná pole a odlehlou osadu prefabrikovaných obydlí.

Stále maskovaný Observer se přibližoval k vesnici. Hodnotil stav situace, až se ocitnul přímo nad náměstím hlavního města kolonie Bhekar Ro. Začal sbírat data o stavu jednotlivých lidských osadníků, celé populaci a jejich obranných schopnostech...

Bylo to ráno jako každé jiné, ale pro Octavii Brenovou to znamenalo čelit dalšímu dni bez bratra Larse.

Ostatní kolonisté ji nechali na pokoji. Dokonce i starosta Nikolaj, kterého všichni považovali spíše za mluvku než za muže činu. Posadila se uprostřed náměstí ve tvaru osmiúhelníku a vzpomínala na Larse. Na časy, kdy často společně probírali, kterého nezadaného kolonistu by si vybrali za partnera, jak těžce celé dny pracují, co všechno ještě musí udělat, aby se jim vyplnily sny, jak se vzájemně jako malé děti prali a neustále se hašteřili...

Od smrti rodičů již uplynulo dost času, aby se rány na srdci zahojily. Pro ostatní kolonisty byly podobné neočekávané tragédie na denním pořádku, takže všichni s Octavií hluboce soucítily. Nemohli si však dovolit nechat se oním smutkem paralyzovat. Free Haven již toho vytrpěl dost a ani tahle pohroma ho nezlomí a nepoloží na lopatky. Byl to jejich životní úděl. Avšak Octaviini prarodiče byli přesvědčeni, že tohle je mnohem lepší existence než život s Konfederací za zadkem. Tady byli volní jako ptáci. I když si v tento okamžik nebyla Octavia vůbec jistá, zda neustálá nejistota a krátký život na Bhekar Ro byl tou nejsprávnější volbou.

Přála si, aby se s bratrem nikdy nepustili do prohlídky zatracených seismografů a automatizovaných těžebních stanic.

Ale Lars byl tím nálezem tak nadšený. Tolik si přála, aby byl jako ostatní kolonisté. Aby nebyl zvědavý a nikdy se nesnažil získat něco víc. Pouze se snažil přežít tak dlouho, jak to jen bylo možné. Ale pak by to nebyl Lars.

Ráno se rozjasnilo. Octavia stále seděla nedaleko staré počmárané raketové věže. Vybudovali ji zde nad opuštěným bunkrem první kolonisté. Postavili ji jako strážní věž, automatickou obranu, která bude hlídat nebe a chránit Bhekar Ro -

i když vůbec netušila před čím. Raketová věž tady tiše stála již více než čtyřicet let. Nikoho ani ve snu nenapadlo, že by snad ještě mohla fungovat.

Nyní se na věž nepohlíží jako na prostředek obrany, ale spíše zastupuje funkci připomínky a památníku, co za sebou v Konfederaci zanechali. Čas od času některý z kolonistů navrhne, aby se věž rozebrala na náhradní díly, baterie a další materiál, ale starosta neměl nikdy žaludek na to, aby sebral chlapy a věže se zbavil.

Octavia jen tak nazdařbůh seděla pod věží, přemýšlela o bratrovi a tupě zírala na neradostné a jednotvárné nebe. Znenadání v raketové věži cosi cvaklo, zabzučelo a hnulo se. Systémová světla začala divoce blikat, prskat, až se nakonec jasně rozsvítila.

Vyskočila, jako by seděla ve vosím hnízdě, zapištěla a pelášila pryč. Několik kolonistů vylezlo z domů, aby se podívali, co se venku děje. Pak ale spatřili aktivační světla na té praštěné kovové budově a pozorovali, jak se věž otáčí.

Hydraulika zaskřípěla a střílna se otevřela, zadrnčela a zaměřila se na určité místo. Pak z vrcholku věže vytrysknul mohutný proud světla a stopovací snímač věže se začal divoce otáčet kolem své osy. Automatické senzory se zaměřily na něco neviditelného, co viselo na obloze nad jejich hlavami. Raketové věže byly projektovány tak, aby automaticky zaměřily přicházejícího nepřítele a spustily na něj palbu. Zároveň však sloužily jako hlídkové věže. Jejich silné senzory byly schopné odhalit i letadla, která by pozorností lidského oka za normálních okolností unikla.

Tato věž tady stála nehnutě celá desetiletí. Nyní však cosi zaměřila, zvolila raketu a posadila ji na odpalovací rampu. Hlasitě přitom rachotila a vrzala. Detektory věže zmateně blikaly a určitě nepracovaly tak, jak by měly. Zcela nepochybně však něco zaznamenaly.

Pak vyšlehnul plamen a raketa byla odpálena někam do nebe. Ze střílny raketové věže se vyvalil hustý dým. Obranný systém odpočíval příliš dlouho a taková rychlá akce byla na něj příliš. Automatika začala postupně vypadávat.

Na místo, odkud se ozývaly podivné zvuky, brzy přispěchali i ostatní kolonisté. Nevěřicně pak hleděli na staré vojenské zařízení a kroutili hlavami, že ještě vůbec stále funguje.

"Možná to vystřelilo omylem," snažil se řešit situaci starosta. "Měli jsme ji vyřadit z provozu už dávno."

Střela však pokračovala po trajektorii svého letu. Vypadala jako vržený oštěp, co má na konci připevněnou rachejtli.

Raketa opsala nádherný oblouk a pak narazila do něčeho, co připomínalo jakýsi zvlněný a tetelící se vzduch.

Octavia pozvedla ukazováček k nebi a vzrušeně povy-kovala: "Ne, ne, podívejte se! Něco to zasáhlo!"

Observer zablikal. Maskovací pole přestalo fungovat a těžce poškozená sonda šla pomalu k zemi. V trupu zela obrovská díra, exploze smetla také jeden ze tří křídelních štítů. Zařízení ztrácelo výšku, divoce se točilo kolem své osy a s rachotem se zřítilo jako nemotorná střela najedno z hrubě obdělávaných polí za městem.

Octavia se ani neohlédla, zda se někteří z kolonistů vydali za ní, a běžela na místo dopadu sestřelené věci, která vytvořila ve špinavém poli hluboký kráter. Po prudkém nárazu do země však z Observeru zůstalo jen několik bezcenných, zkroucených a očazených trosek.

Než dorazili ostatní kolonisté, pokoušela se Octavia studovat alespoň to, co z objektu zbylo. Velmi ji zaujaly podivné a cizí značky na vnějším plášti sondy, polámané a zprohýbané panely pokrývající čidla senzoru a obrovská čočka uprostřed.

"Buďto Konfederace technologicky svinsky pokročila, anebo tady leží něco, co nemá s lidmi nic společného," hlasitě a důrazně oznamoval starosta Nik to, co všem postupně docházelo.

Octavia cítila, jak ji uvnitř zamrazilo. Nejříve ta bouře a zemětřesení odhalila obrovský pohřbený artefakt. Teď byl z nebe sestřelen ten neviditelný mimozemský stroj - jeho funkci a účel se mohla pokusit tak maximálně odhadnout.

Kolonisté mezi sebou začali vzrušeně debatovat. Dívali se do kráteru na trosky a v jejich hlase byly cítit obavy a strach. Octavia se odvrátila od cizáckých trosek. Spodní ret jí pomalu klesnul dolů a ona přemýšlela, co se tady asi děje. A co se asi bude dít dál.

KAPITOLA 11

Jakmile naléhavý signál z artefaktu dorazil do zergského hnízda na planetě Char, Královna Čepelí se pod tak intenzivní mentální lavinou otřásla. Posadila se ve svém rozlehlém úlu, zatímco se její spánky zmítaly pod zběsilým tepáním a bušením elektromagnetického výkřiku. Tohle vytrubování bylo nějakým způsobem sladěno s novými rezonancemi v její hlavě, genetické vnímání signálu jaksi patřilo a logicky se začleňovalo do Zergů a jejich základní DNA databanky. Vlna signálu způsobila, že se organický úl začal lesknout, jako by zaslechl dlouho zapomenuté volání, které mělo hnízdo vzbudit. Vnější kostra organické budovy tvořící zdi celého úlu začala rezonovat a odpovídat tak na signál. Všichni Zergové okolo se po zaslechnutí signálu naprosto pomátli. Vzdálené volání v nich zřejmě probudilo nějaké instinktivní vzpomínky pohřbené hluboko uvnitř jejich zvrácených myslí. Ohavní hydraliskové se napřímili, syčeli a polekaně se kolem sebe oháněli pařáty. Jejich ostny se vztyčily připraveny vypálit smrtonosný déšť hřebů na jakékoliv stvoření považované za nepřítele.

Psí stvoření, zerglingové, úplně zešileli. Pobíhali sem a tam, náhodně útočili na trubce a larvy a trhali je na kusy. Podivný signál neustále bombardoval hlavu Ker-riganové. Sarah však zatnula zuby, snažila se uklidnit a opět získat kontrolu sama nad sebou. Vynaložila všechny své psi síly k tomu, aby se pokusila znovu ovládnout instinkty zerglingů. Musela je zastavit, aby nenapadali a nezabýjeli další členy úlu.

V předešlém životě prošla tvrdým výcvikem duchařského programu Konfederace. Terrané ji dopovali agonizujícími neurálními drogami, které měly utišit její skryté psionické vlohy. Pak ji ovládli prostřednictvím chirurgicky implementovaného psionického tlumiče. Tehdy se stala skvělým špiónem a tajným agentem. Sarah Kerriga-nová byla nucena odstranit a pozabíjet bezpočet nepřátel. Naučila se brát život jako něco velmi pomíjivého, něco jako postradatelnou komoditu.

Vycvičena byla opravdu výborně a stala se špičkovým agentem. Ale lidé, kterým Kerriganová sloužila, ji zradili. Nechali ji napospas osudu na tarsonisském válečném poli plném krvežíznivých Zergů. Ze ženy jménem Sarah Kerriganová se tak stala Královna Čepelí a nyní na ní záležela budoucnost celé zergské rasy. Pokud to ovšem zvládne.

Signál neúnavně pokračoval v naléhavém vysílání. Z okrajových částí rozšiřujícího se úlu cítila zmatený a vystrašený řev obrovského a smrtonosného ultraliska. Ihned k mamutí nestvůře vyslala uklidňující proud myšlenek a pak se zaměřila na další tvory společenství, kteří se vrhali na vlastní soukmenovce a působili tak úlu další škody. Železnou rukou a vůlí přiměla úl opět k poslušnosti.

Konečně ten pulsující a vřeštící signál ustal. Celý úl zavalila vlna ticha, úžasu a strachu. Kerriganová se zhluboka nadechla a nechala svůj biologický systém vzpamatovat. Cítila, jak se celý úl opět vrací do normálu, i když jistý neklid zde stále přetrvával. Pak začala přemýšlet.

Vzdálená píseň sirény v ní nedobrovolně probudila instinktivní vzpomínky, které jim do mysli vštípili samotní Xel'Nagové. Někde hluboko uvnitř vlastního zmutova-ného těla Královna Čepelí věděla, že původ tohoto signálu musí být neuvěřitelně prastarý. Navíc vytvořený stejnou rasou, která dala život také rasám Protossů a Zergů.

Ačkoliv většinu mysli zaměstnávala dozorem nad nepokojnými masami Zergů - což znamenalo milióny a milióny stvoření - část myšlenek přemítala, co se to vlastně před malou chvílí odehrálo. Věděla, že Zergové musí prozkoumat a především se zmocnit toho, co signál vyslalo. Ať už to bylo cokoli.

Konečně dospěla ke konečnému rozhodnutí. Kerriganová povolala veškerý potenciál svého mocného a zbrusu nového plemena, který se jí podařilo po zničení Nadvědomí zachránit. Kukulkan měl před sebou důležité poslání. Tento rod pojmenovala po mocném mayském bohu ze starých terranských legend. Bůh prý vypadal jako opeřený had a Sarah měla za to, že trefný název bude protivníkům nahánět strach. Rod Kukulkan patřil k nejstrašnějšímu útočným rojům rozprášené zergské rasy. Na úspěchu celého rodu koneckonců závisel také její život.

Když se celý rod Kukulkan se všemi overlordy, muta-lisky, hydralisky, zerglingy, ultralisky, královkami a trubci konečně shromáždil, vyslala jej Kerriganová z doutnajících trosk planety Char na dlouhou pouť vesmírem. Útočná síla vypadala vskutku působivě a nesla se nekonečným prostorem jako smrtelný hmyz.

Její rozkazy, které musely pochopit i ty nejzakalenější mozky rozličného zergského tvorstva, zněly zcela jasně: najít objekt, jenž vyslal signál. A za každou cenu se ho také zmocnit.

KAPITOLA 12

Společný sál ve Free Havenu se znovu zaplnil zmatenými a reptajícími kolonisty. Tentokrát však nepotřebovali žádného chytrolína, který by jim říkal, že od tohoto dne bude na Bhekar Ro všechno jinak. Něco se změní a bezprostředně zasáhne do jejich životů. Něco, co absolutně nemohli ovlivnit.

Tentokrát se na shromáždění dostavil každý kolonista. Chyběli jen ti nejmenší. Ti ještě nemohli chápat, co se vlastně děje. Dorazily dokonce rodiny z těch nejdleších usedlostí.

Octavia se posadila do první řady nedaleko vyvýšeného místa, kde zpravidla stál mluvčí. Mnozí z mladší gardy obyvatel městečka se posadili blízko ní, aby jí tak vyjádřili podporu. Nechyběli Jon, Gregor, Wes ani Kiernan a Kirsten Warnerovi. Po Octaviině pravici seděla Cyn McCarthyová. Měděné vlasy mladé dívky schléple lemovaly její zasmušilou tvář. Vypadalo to, že se několik posledních dní nemyla. Z dívčích temně modravých očí zmizel obvyklý optimismus, který vždy tak vesele rozdávala na všechny strany. A tohle dělalo Octavii ze všeho nejvíce.

Cítila, že krize ještě zdaleka nedosáhla svého vrcholu. Jestliže budou chtít kolonisté Bhekar Ro překonat i tuto překážku a přežít, budou potřebovat veškerou zarputilost a odhodlání. Jakmile starosta Nikolaj vyskočil na malé pódium, Octavii překvapilo, jak rychle celý sál ztichnul.

"Jsme velmi houževnatí lidé a vždy jsme houževnatí byli," začal opatrně. "A mnoho let jsme na sebe mohli být právem hrdí, že jsme vždy dokázali překonat všechny nástrahy, které nám tato planeta přichystala. Poradili jsme si s počasím, tektonickými poruchami, nákazami i náhlými úmrtími. Přes všechno jsme se přenesli a pokračovali v tom, co jsme začali. Před několika dny jsme však viděli něco, co se zcela vymyká našemu chápání. Za celou krátkou historii kolonizace Bhekar Ro jsme se nikdy nemuseli potýkat s nepřátelskou mimozemskou civilizací. Jinými slovy se musíme připravit i na to, co by nás předtím nenapadlo ani v tom nejděsivějším snu."

Prospektor Rastin se postavil. "Hele, starosto Niku. nic pitomějšího sis vymyslet nemohl? Jak se jako máme připravit, když vlastně vůbec nevíme na co?"

"To nám chceš říct, že se budeme muset bránit? Ale vždyť my žádný zbraně nemáme!" ozvala se jako další Shayna Bradshawová. "Jsme kolonisté. Máme jen polní výstroj a pár pušek na občasné střelení zvěře," dodala vzrušeně a podtrhla své vystoupení důležitým pokyváním hlavy. "A to nemluvím o tom, že na této planetě ani není čím střelit!" V Octavii to začalo vřít. "Nejprve nějaký obrovský artefakt spolkne mého brácha a pak to vystřelí do vesmíru obrovský paprsek. Krátce na to ožije naše raketová věž a sestřelí z oblohy neznámé cosi. Mohla to být zpráva, zbraň nebo nějaký špión. Každopádně se potřebujeme připravit na stav nouze. Ta podivná transmise něco přilákala a my nevíme, co bude následovat. Navrhují, abychom začali přemýšlet, co udělat můžeme, a přestali naříkat nad tím, co nevíme nebo co nemáme."

A zatímco se Octavia v lavici vedle svých přátel uklidňovala, k jejímu překvapení na její plamenný výstup navázala Cyn. "A co Terrané, podařilo se ti s nimi spojit. Niku? Můžeme od nich očekávat nějakou pomoc? Neříkali, jak brzy asi dorazí?"

Celo starosty Nikolaje se rozpačitě svařilo. "Terran-ská samospráva, jasně. Císař říkal, že hned někoho po-

šle." Na chvíli se zamyslel a pak ze sebe vychrlil: "Ale to bylo samozřejmě před několika dny. A i kdyby už byli na cestě, nevíme, jestli dorazí před tím, než se přes oblohu nad našimi hlavami přeženou další mimozemšťani." Cyn narovнала ramena. V jejích očích Octavia zahlédla záblesk zuřivého odhodlání. "V tom případě se musíme okamžitě připravit na obranu."

Nyní se postavil Warner Kiernan. "A co trhaviny, které používáme k terénním úpravám a dolování? Nedalo by se to použít jako nějaký druh zbraně?"

Celou místnost se přehnala vlna souhlasného a nadějného mumlání. Tentokrát se prodral ke slovu Wes: "Většina z nás přece vlastní pulzní pistoli. Používáme je k lovu ještěrek."

"Jsem docela zručný mechanik. Možná bychom se s Octavií mohli mrknout na raketovou věž na hlavním náměstí a pokusit se ji zase zprovoznit," přidal se jeho bratranec Jon.

Octavia mu věnovala souhlasný škleb. Situace se nyní zdála mnohem lepší. "Můj robokombajn má vpředu namontovaný drtič kamenů a spousta jiných má připevněné plamenomety. S tímhle se přece dá nadělat slušná paseka." Celý tok pozitivních návrhů přerušil až Rastin. "Všichni jste banda obyčejných vypatlaných hovnožroutů. Pokud jde o mě, tak napůl zahrabaný artefakt a nějaká podělaná mimozemská loď mě z rovnováhy nevyvede. Vy fakt věříte, že nás někdo napadne? Kdo si myslíte, že ti mimo-zemšťani asi jsou? Pravdou je, že nemáme nejmenší tušení, co se vlastně děje. A já, dokud se to nedozvím, nebudu tu sedět na prdeli a dohadovat se o nesmyslech." Začal se prodírat k východu a žďuchl přitom do několika přisedicích. "A jestli si myslíte, že vám dám vespén zadarmo jenom proto, že něco spadlo z oblohy, tak na to radši rychle zapomeňte." Vydal ze sebe jeden ze svých nechutných zvuků, otevřel dveře a odkráčel pryč.

Starosta Nikolaj zíral na starcovo vystoupení i jeho rázný odchod z místnosti s pusou dokořán. "Mnó, samozřejmě, zbytečná panika není na místě. Pan Rastin ví, o čem mluví. A navíc císař Arcturus Mengsk z Terranské samosprávy byl se situací obeznámen a pomoc je již pravděpodobně na cestě..." neurčitě zakončil vystoupení Nik.

Octavia s nelibostí pozorovala, jak osadníci začínají zase reptat. Vystoupila proto na pódium vedle starosty a snažila se dav ještě jednou oslovit: "Nik má pravdu. Na paniku nemáme čas. Musíme vymyslet něco konstruktivního." Cyn a všichni Octaviini přátelé vystoupili na pódium a všem ukázali svou jednotu. "Slyšeli jsme, jak se asi věci mají. Teď je čas připravit se na to, co asi přijde."

Celý dav souhlasně zahřměl a pomalu opouštěl společnou halu. Lidé spěchali domů a na farmy. Museli se připravit na nejistou budoucnost.

KAPITOLA 13

Exekutor Koronis stál na kapitánském můstku Qel'Ha a v tichosti fascinovaně studoval snímky ve slušném rozlišení. Observer posílal obrázek za obrázkem a na každém z nich bylo jediné. Úchvatná organická budova. Ladný tvar a křivky dodávaly odhalenému artefaktu vzhled nějaké katedrály postavené příliš ambiciózním hmyzem. Samé záhyby a podivné tvary, zářící světlo, evidentně komplexní a nepochopitelný design.

Vedle něj stál Judikátor Amdor. Vyzařovalo z něj vzrušení a nedočkavost. Za několik posledních let bezúspěšného bloumání vesmírem, kdy z každé jeho věty byla cítit obrovská frustrace a zapšklost, to byla obrovská změna.

Koronis byl naprosto uchvácen rozebranými krystaly a průhlednou zářící horninou, která všude okolo odhaleného objektu prosvěćovala z rozedrané zeminy. "To jsou khaydariny," hlesnul a pokoušel si představit to množství čisté energie, kterou v sobě mohl tak velký kus nerostu skrývat. Sám jeden malý úlomek krystalu vlastní ve svém soukromém pokoji. Vzpomněl si, že jen při pouhém doteku vždy cítil jemné energetické záření. I kdyby se jim nepodařilo odhalit tajemství tajemného artefaktu, vzácné horniny o této velikosti by se v rukách Protossů mohly proměnit v důležité zbraně a zdroje.

Zdálo se, že Amdora mnohem více zaujaly podivný tvar a runy okolo celé vnější slupky. "Tyto záběry spolu s původním zašifrovaným signálem jsou nevyvratitelné důkazy, že objekt vytvořili Poutníci z Daleka. Našli jsme odkaz Xel'Nagů."

Judikátor věnoval žhnoucí a pronikavé myšlenky také ostatním Protossům na můstku Qel'Ha. Celá jeho mentální podstata si pobrukovala nadšením, což mělo na všechny Khalai velmi povzbudivý účinek. "Musíme získat poklad, který nám odkázali naši otcové Xel'Nagové." Choval se, jako by flotile velel. Amdor udělal gesto kupředu. "Pokračujte k cíli co nejrychleji! Za každou cenu musíme artefakt získat a uchovat pro náš lid."

Exekutor Koronis ztuhl. V kastovní hierarchii Amdor rozhodně nebyl v pozici, kdy by mohl takové rozkazy vydávat. Proto celý rozkaz zopakoval ještě jednou a osobně tak, jako by všechny instrukce pocházely přímo od něj. "Hned domů nepojedeme. Ano, i když Aiur v hrozně válce trpěl, objev takového významu pomůže Prvorozeným opět povstat."

Amdor zase hleděl na obrázky artefaktu. "Zergská nákaza zasáhla protosský prostor. Ačkoliv s námi sdílají svůj xel'nagský původ, my, Prvorození, je nikdy nemůžeme přijmout za bratry. Nesmíme dovolit Zergům zmocnit se budovy nebo získat jakékoliv vědomosti, které v sobě ukrývá. Dědictví Xel'Nagů patří jen nám."

Observer pokračoval v průzkumu a nepřestával posílat čerstvé obrazové informace šedavého světa Bhekar Ro. Co však Exekutora Koronise velmi zaskočilo, byly obrázky organizované terranské kolonie. Budovy postavila malá hrstka lidských osadníků, kteří se snažili v nehostinné krajině přežít.

Jakmile se stará raketová věž aktivovala a sestřelila maskovanou sondu z oblohy, Exekutor se prudce zvrátil a zabořil zpátky do velitelského křesla, jako by byla raketa vystřelena přímo na něj. Výbuch sežhnul Observerovy citlivé senzory i široké letky a průzkumná sonda šla k zemi.

Ztráta Observeru Judikátora Amdora velmi rozzlobila. Nikoliv kvůli zanedbatelné terranské hrozbě, ale kvůli tomu, že až

do jejich přiletu na zapadlou kolonii žádné další snímky xel'nagského artefaktu neobdrží.

"Jakmile dorazíme na planetu, zřejmě bychom měli postupovat vpřed s jistou dávkou opatrnosti," řekl Koronis.

"Nevíme, kolik statečného odhodlání bránit svou planetu se v těch Terranech skrývá ani jaký druh obrany by proti nám mohli eventuálně použít. Navrhují přistát s flotilou dále a do samotného systému vstoupit pomaleji. Situace se tak stane mnohem přehlednější a klidnější."

Judikátor však obrátil svůj hněv proti Koronisovi. "To není nutné! Viděl jste snímky. Je to jen malá kolonie se zastaralou a neškodnou technologií. Kromě toho to jsou lidé. Terrané jsou nepodstatní."

Koronis vzal námitku v potaz a Qel'Ha spolu se zbytkem celé válečné výpravy vyrazila kupředu a razila si cestu vesmírem tou nejvyšší možnou rychlostí.

Exekutor si znovu prohlížel fotografie pořízené Observerem. Xel'nagská budova jej naprosto fascinovala a nekontrolovatelně přitahovala. Během velké bitvy o Aiur v řadách obránců chyběl a po Temných templářích skončilo pátrání také neúspěchem. Nyní však Koronis konečně uvěřil, že tento artefakt mu pomůže splnit alespoň třetí část jeho mise. A dost možná se také dívá na svou spásu.

KAPITOLA 14

Během následujících dnů, kdy se kolonisté připravovali na další hrozící nebezpečí, se Octavia několikrát přistihla, že ji přepadá stále větší neklid. Zvláštní napětí někde hluboko uvnitř její mysli sílilo. Cítila něčí přítomnost. Něco živého se s ní pokoušelo navázat kontakt.

Další předtucha? Nebo jen její představivost?

Nebýt tolika podivných událostí, které se zde během minulého týdne odehrály, tak by ten úzkostlivý pocit v sobě snadno zapudila. Věděla však, že tentokrát to udělat nemůže. Stále truchlila nad ztrátou bratra Larse. Jeho duch nebo jeho přítomnost však zřejmě oně neustále a naléhavě potřeby opatrnosti rozhodně nebyl.

To cosi pokračovalo v neúnavném volání a pomalý psychický nátlak se stal téměř nesnesitelný. Octavia pracovala na poli sama. Malé palné zbraně měla vždy po ruce. Veškeré jídlo a zásoby navíc věnovala společné kuchyni, kterou organizovala Shayna Bradshawová.

Posily z Terranské samosprávy se neukázaly, stejně jako další mimozemská plavidla nebo artefakty. Nebo je aspoň žádný z kolonistů nezahlednul.

Jediné, čeho se zbavit nedokázala, byla hrůza a tísnivý pocit tepající v její hlavě. Pomalu se začínala bát i vlastního stínu.

Tohle už Octavia vydržet nedokázala. Neměla tu nejmenší představu, co chce vlastně udělat. Nastoupila do robokombajnu a vyrazila k artefaktu. Musí se na něj znova podívat, nějak ho konfrontovat a najít nějaké odpovědi na své otázky.

Cestou tam se nedokázala zbavit pocitu jistých souvislostí a silícího spojení té věci s jejím podvědomím téměř na telepatické úrovni. Copak může být samotný artefakt živý?

S každým zařinčením těžkých pásů robokombajnu to cítila a slyšela. Něco zasněného, pomíchaného. Něco ohromného a cizího.

Zdálo se, že Larse to pohltilo - nebo snad absorbovalo? - a snad našlo něco, co potřebovalo a po čem celé věky tolik toužilo. Vypadalo to, že přítomnost v její mysli odpovídá ANO. To mělo hlad. To se potřebovalo zasytit životem.

Ale nikoliv terranským životem. To se potřebovalo nasytit něčím... jiným.

Robokombajn sjížděl do druhého údolí a plochou pánví se řítí přímo ke svahu, kde ze země trčel napůl pohřbený artefakt. Pocit hladu zesílil a stal se ještě neodbytnějším. Hlad po životě.

Rozzuřená Octavia se pokoušela cizí přítomnost ze své mysli vytlačit. Když to nestojí o terranský život, proč to zabilo jejího bratra? Ta věc ho lhostejně zavraždila a pak co? Vyplivla jeho esenci? To nevěděla a v tento okamžik ji to ani nijak nezajímalo. Důležité bylo akorát to, že Lars je mrtvý a způsobila to ta věc.

Dojela s robokombajnem až k úpatí kopce a přísně a podezíravě měřila zrakem obrovský a záhadný artefakt. Že by měl hlad? No, Octavie měla také hlad. Ale hlad po pomstě. A pokud se jej chtěla zbavit, musela udělat něco praktického.

Z kokpitu robokombajnu nažhavila drtič kamenů. Sama tehdy na městském shromáždění upozorňovala, že se dá používat jako zbraň. Nyní tedy zjistí, co všechno se s ním dá dělat.

Octavia pozorně zamířila a stiskla spoušť metače malých výbušnin, který původně sloužil k odstraňování velkých kamenů z polí. Pozorovala střelu a pociťovala obrovskou úlevu.

Střela přesně zasáhla cíl. Exploze hlasitě, mocně a hlavně velmi povědomě zaduněla a rozmetala mnohé z krystalů vyčnívajících ze sutin jako nějaký plevel. Téměř celou minutu zasypávaly robokombajn a jeho okolí deště kamení, štěrku a špíny.

Když si byla Octavia jistá, že spršce prachu došel dech, spustila stěrač robokombajnu a očistila přední sklo. Nakoukla přes okno a pozorovala, kolik škod napáchala. Nic. Ani škrábnutí.

Pokud se vůbec něco stalo, tak artefakt vypadal elegantněji a... o něco zdravěji než předtím. Octavii se akorát podařilo z okolí budovy odstranit více spečené půdy. A zatímco fascinovaně a frustrovaně hleděla před sebe, artefakt začal pulzovat. Les okolních krystalů se rozžhvil vnitřním ohněm. Přes hladký a vlnitý povrch té věci se proháněly záblesky energie. Zářily a šlehaly stále více. až se jednotlivé prameny blesků spojily v jeden mohutný paprsek, který se vymrštil přímo na robokombajn. Octavia zařvala, sklonila se a zakryla si oči. Odvetný úder zasáhl těžké vozidlo jako meteorit. Octavia zaryla prsty do sedadla v kabině a držela se zuby nehty. Robokombajn se na pásech divoce zmítal v posledním tanci smrti. Octavia přemýšlela, že by z kabiny vyskočila a pokusila se ukrýt někde venku. Pak jí došlo, že by to mohlo být ještě nebezpečnější.

Ovládací panel vozidla zběsile jiskřil a syčel. Cizácký artefakt pokračoval v bušení. Jako by se chtěl ujistit, že jeho zpráva byla doručena. Octavii se na hlavě postavily všechny vlasy, které teď pod proudem statické elektřiny ožily a kroutily se jako klubko malých hádát. Z úst se jí dral další hlasitý jekot. Napůl panický řev a napůl nelichotivá poznámka na adresu objektu tyčícího se na úbočí hory.

Konečně nápor ustal a zanechal zahlušenou Octavii i mohutný stroj neschopný jakéhokoliv dalšího provozu svému osudu. V jejích očích se stále odrážely nádherné barevné skvrny z oslnivého světla. Kabinu zaplnil kouř a zápach ozónu. Z nějaké části motoru robokombajnu s hlasitým syčením unikala pára.

Octavia se vysoukala z kabiny a o rozžhavený kov trupu si spálila ruku a jednu stranu nohy. S úzkostí poodstoupila od poškozeného vozidla. Stačil jediný pohled, aby dobře věděla, že tohoto behemota už dohromady nedá nikdo. Veškerá elektronika byla kompletně v tahu a spousta dalších pohyblivých součástí se doslova spekla dohromady. Tomuto vozidlu už nepomůže ani zázrak.

Ale byla aspoň naživu.

Artefakt zničil robokombajn, ale jí samotné nijak neublížil. I když na něj cíleně zaútočila. Co to mělo znamenat? Octavia zavrtěla hlavou a peskovala se, jak ji vůbec mohla taková hloupost napadnout.

Prohrábla si hnědé kadeře a ohlédla se za sebe na horizont, kde zapadalo slunce. Domů to je hodně, hodně daleko.

KAPITOLA 15

Její loď tiše plula prázdnotou vesmíru. Temný templář Xerana seděla obklopená svými intelektuálními zdroji v knihovně a zároveň muzeu, které sama vytvořila. Její poklad.

Nyní, když měla řešení celého mystéria na dosah ruky, vůbec nepociťovala jakoukoliv potřebu spánku.

Xerana zachytila a zaznamenala hlasitý signál ze vzdáleného a nenápadného světa. Celý přenos pečlivě studovala, hledala nuance a pokoušela se ho rozluštit. Vzala prastarý a nepochopitelný elektromagnetický vzorec a z jeho jednotlivých vrstev určila přesný význam celého poselství. Pochybovala, že by kdokoliv jiný v celé galaxii byl schopný takové věci alespoň částečně porozumět.

Jenomže učenci Temných templářů měli přístup ke zdrojům a tajemstvím xel'nagských textů. Zнала útržky minulosti, které ostatní Protossovové již dávno zapomněli. Jedině Xerana měla šanci rozluštit význam a původ této cizácké transmise. Jedině ona a nikdo jiný. Z celé rasy.

Nechala loď volně unášet proudy Prázdnoty, ať už ji vr-tošivá gravitace a solární větry vesmíru zanesou kamkoliv.

Znovu a znovu si přehrávala signál tak dlouho, dokud každou buňkou jejího těla neprostoupil pulsující rytmus, dokud celou její mysl nezaplnil hypnotizující tón, a konečně - pomocí všech útržků znalostí, které měla v archivech - dokud se Xeraně nepodařilo plně porozumět skrytému tajemství podivného, probouzejícího se objektu.

Když se ze svého posedlého soustředění probírala, celým tělem učence Temných templářů projela obrovská vlna pochopení. Když se však vydala k řídícímu můstku svého plavidla, pocítila náhlou slabost a nevolnost. Xerana se na chvíli zastavila a zkoncentrovala energii. Čeká ji spousta práce. Musí splnit poslání. Pak rychle pospíchala k ovládacímu centru lodí a ponořila se do navigačního křesla. Cítila, jako by s celou lodí splynula v jednu osobu.

Ačkoliv se Xeraně podařilo tajemný signál rozluštit, velmi dobře si uvědomovala, že celou transmissi zaslechli také jiní Protossovové. A možná dokonce i Zergové. Ani jeden z nich však nemohl v žádném případě pochopit, co je vlastně artefakt zač.

Neměla na výběr. Musela splnit povinnost.

Kdysi dávno Judikátorská konkláve vyloučila Temné templáře ze společnosti. Ačkoliv je vlastní národ vyhnal z Aiuru a celý zbytek jejich rasy je pronásleduje a perzekuuje, Xerana ani její bližní nikdy svou loajalitu k proto-sské rase nezradili. Dokonce i teď jí čest velí a přikazuje i za cenu vlastního života varovat ostatní Protossy před případným nebezpečím.

Xerana zažehla motory svého Scouta a vyrazila nemilosrdně do prázdnoty. Cílové koordináty vystopovala z původního signálu. Vedle znalostí a sebejistoty měla na palubě také několik zbraní.

Cestovala sama. Plně si uvědomovala, že už se nyní na místo určení mohou sbíhat také jiní Protossovové. Kterýkoliv Judikátor by dal cokoliv za to, aby mohl zajmout Temného templáře, jakým je ona. Tato cesta bude velmi nebezpečná, ale na nějaké strachování nezbyl čas. Neměla na výběr. Musela riskovat.

Její plavidlo se rychle blížilo k Bhekar Ro.

KAPITOLA 16

Rod Kukulkan opustil Char a cestoval skrze prázdňé vakuum, které vyplňovalo mezihvězdný prostor. Dokonce i v chladné temnotě se obrněná těla Zergů proměnila ve flotilu obrovských živých vesmírných lodí. Armáda těch nejpodivnějších monster ovládaná skupinou overlordů následovala příkazy Královny Čepelí. Ta celé tažení připravila tak, aby xel'nagský artefakt prozkoumala, zmocnila se jej a využila k prospěchu celé zergské rasy.

Zergové jsou dobyvatelé a jako takovým jim artefakt patří právem.

Masivní behemoti se poháněli vlastní energií a jako obrovské hvězdné manty se hnali nekonečným vesmírem. V celé známé galaxii se jednalo o největší živé tvory vůbec. S superhustou hroší kůží mohli behemoti do kapes a záhybů svého rozložitého těla pojmout mnoho jiných zergských stvoření. Tito tvorové neměli žádné zbraně ani žádnou obranu. Zato v sobě ukrývali veškerou sílu a hrůzy všech zergských poddruhů.

Před mnoha věky, když starodávni xel'nagští myslitelé experimentovali s vytvořením Zergů, se právě Zergové přizpůsobili dravým a velmi soutěživým domorodým formám života, které žily na planetě Zerus. Tyto prototypy Zergů

se zde neskutečně rychle přizpůsobily a asimilovaly všechny domácí druhy. Rasa se tak stala mocnější a inteligentnější. Nezkušené zergské Nadvědomí však velmi brzy dospělo ke kritickému bodu. Zergové totiž nebyli schopni expandovat a kolonizovat další světy, nemohli opustit planetu - to však platilo jen do doby, kdy do systému připluli mezihvězdní tuláci - behemoti.

Behemoti, obrovská a poslušná stvoření bezvzdušné prázdnoty, připluli příliš blízko a Nadvědomí je svou nesmírnou telepatickou mocí zavolalo k sobě. Když se přivábené a nic netušící životní formy dostaly na dosah, Zergové je napadli a jejich strukturu okamžitě rozebrali. Netrvalo dlouho a genetický plán hvězdných letců behemotů se stal součástí zergské DNA.

A tak přišli hroziví Zergové k schopnosti cestovat z jedné sluneční soustavy do druhé. Už je nemohlo zastavit vůbec nic.

Jak poručila Královna Čepelí, behemoti rodu Kukulkan přenášeli v útrokách Sarah Kerriganovou i s celou její útočnou armádou na Bhekar Ro. Obří stvoření se shromáždila na oběžné dráze a organický mrak tak zastínil světlo, které na planetu dopadalo ze vzdálených sluncí. Behemoti sestoupili až k úplnému okraji atmosféry. Záhyby jejich kůže se otevřely, stromovité průduchy nabraly vzduch a hvězdní tuláci začali ze sebe chrlit ven všechny overlordy - hlavní přenašeče zergských jednotek.

Overlordi jsou vůbec výjimeční tvorové. Vnější obrněná kostra připomíná stavbou nějakého bizarního korýše s enormně velkou spodní čelistí a volně visícími chapadly. I přes svou mohutnost vypadají vedle elegantních behemotů s protáhlým tělem jako nějakí malí a slabí zakrslici. Overlordi se postupně vynořovali z obrovských útrob a volným pádem skrze houstnoucí atmosféru a poryvy větru nezadržitelně mířili k povrchu planety.

Jelikož xel'nagský artefakt vysílal signál jen poměrně krátkou chvíli, Zergové nevěděli, kde přesně se zdroj zprávy nalézá. Znali jen jeho přibližnou polohu. Ale overlordi rodu Kukulkan byli trpěliví a velmi důkladní. Bez jakýchkoliv instrukcí kroužili těžkými černými mraky, ve kterých to dunělo a hrozivě blýskalo. Několik blesků sice odolná těla overlordů olízlo, ale nijak jim neublížilo.

Konečně roj dorazil do blízkosti obrovského artefaktu. Spolu s behemoty zůstala na oběžné dráze jen nepatrná část celého Rodu. Jakmile první zrůdné jednotky splní úkol, na planetu se ihned snese připravená druhá vlna.

Overlordi utvořili organizovanou řadu a hledali nejvhodnější místo, kde by mohli vysadit trubce. Ti hned začnou s výstavbou lihní a několika kolonií plazzu. Srdce nové zergské kolonie, líheň, poskytne dostatek larev, ze kterých se vylíhnou všechna stvoření potřebná k úplnému dobytí a ovládnutí planety.

Overlordi by byli schopni úplně sami ovládnout a zmocnit se záhadného artefaktu spolu se vším, čeho by se jen zmocnit šlo. Nejprve však bylo nutné provést jisté přípravy a opatření. Měli v úmyslu najít místní organismy, které by mohli Zergové napadnout a rozšířit své již tak velmi početné řady...

Přestože starý prospektor Rastin vybudoval příbytek i rafinérie na vespén dost daleko od města, za poslední týden viděl lidí více než dost. Nejprve si přijeli doplnit palivo Octavia a Lars Brenovi, pak ho zavolali do Free Havenu ne na jedno, ale hned na dvě nějaká přitroublá shromáždění.

Do města vyrazil svým jediným vozítkem - starou a rozvrzanou polní károu - jen s největším sebezapřením. Během několika málo dní si užil lidí víc než dost. Za jiných okolností by mu takový dýchánek vystačil se sociálními kontakty na celý rok. Pokaždé se ve městě zdržel jen na několik nejnezbytnějších hodin a pak zase pospíchal zpátky k rafinérii a svému psu, Starému Modrákovi.

Poslední bouře a zemětřesení však vyřadila z provozu i poslední ze tří zbývajících gejzírů. Ač se snažil sebevíc, zařízení se mu opravit již nepodařilo. Marně se v tom šťoural, zkoušel všechno možné, kopal, veškerá snaha přišla vniveč. Doslechl se sice, že hned za horským hřebenem v dalším údolí se nalézá několik dalších gejzírů, ale Rastin žil na stejném místě téměř čtyřicet let. Sbalit si jen tak svých pět švestek a táhnout zase o dům dál bylo na starce unaveného životem příliš velké sousto.

Ačkoliv nápad odstěhovat se ještě dále od Free Havenu se mu docela zamlouval...

Starý Modrák vylezl z pelechu pod svaštělou verandou, natáhl čenich a zavěťřil. Velký a zmutovaný mastif sahal svému pánovi téměř k hrudníku. Původně Rastin doufal, že se mu podaří z tohoto psiho telátka se štětinatou modrou kožesinou a apetitem slona vychovat skutečného pomocníka. Nejlepší přítel člověka zkombinovaný s užitkovým zvířetem, které dokáže přepravovat vzorky minerálů a zásoby. Místo toho se však ze psa stal jen společník. Velká potvora s obrovským srdcem. Hodně slintala, občas zavrčela, ale s tou hrůzou to nikdy nemyslela vážně.

Rastin roztržitě psa pohladil. Starý Modrák pobíhal okolo a hledal nějaké ježovky nebo krabí brouky, které by mohl honit. Jednou už od ježovky dostal do čenichu plnou dávku bodlin, a tak už dobře věděl, kdy kousnout a kdy si raději jen hrát.

Rastin praštil do zařízení rafinérie starým a často používaným klíčem. Zabručel a proklel všechny motory. Na stroj to však neudělalo vůbec žádný dojem, i když se na jeho plechy snesla dávka těch nejpeprnějších nadávek. Chvilí znechuceně stál a pak zahodil svou golovku do hromady kamení, jak nejdále to jen v tomto světě šlo. Hned nato si za takovou klukovinu vynadal do starých mamlasů, protože teď si pro zahozený klíč musel dojít.

Starý Modrák se posadil na zadní a dlouze zavyl na nebe. Rastina to překvapilo. Obrovské modré psí pysky se svaštěly a odhalily bílé zuby. Pes zavrčel a pak zakňučel.

"Co zas?" zeptal se Rastin. "Zase se bojíš těch bláznivých hopsálek, ty strašpytle?"

Ale Starého Modráka to vůbec neuklidnilo. Nepřestával vrčet. Pak se na všech čtyřech nohách přikrčil a pozpátku ustupoval, jako by se chtěl odplazit pryč. Rastin pohlédl vzhůru a spatřil na nebi změt' nějakých tvarů, stádo příšer - neuvěřitelně obrovských nestvůr - jak se pomalu spouští z nebe a pohybuje se vpřed jako nějaká armáda organických bitevních lodí. "Co to, k čertu...?"

Hejno nájezdníků se sneslo na zem se zlověstným bzucením, které ze všeho nejvíce připomínalo roj rozzuřených vos.

Tucty obrněných a mnohonohých zrůd se oddělovaly od stáda a postupně přistávaly na úpatí horského pásma, kde bydlel Rastin.

Gejzíry vroucího a tryskajícího vespěnu přesně udávaly polohu svého zdroje. Zdálo se, že mimozemské útočníky přitahují. Starý Modrák naposled štěknul a obrátil se na zběsilý útěk. Jeho psi statečnost právě dosáhla své hranice. Stáhnul ocas a schoval se do stínu pod rozvrzanou verandu.

Rastinovi vzkypěly nervy. Byla to vlna surového hněvu, touhy po krvi a zároveň paralyzujícího strachu. Vltnul do chatrče a popadnul starou bouchačku, takovou tu brokovnici, kterou používal na přemnožené a všudypřítomné hlodavce. Vyšel ven, zvednul zbraň a odhodlaně vycenil zuby.

Zergští overlordi sestoupili až k bohatým gejzírům. Jejich útroby se otevřely a vychrlily ze sebe déšť ohavných příšer. Vypadalo to, že jejich těla tvořily ostny, obrněné vnější kostry a štěbetající čelisti. Zerglingové se řítili kupředu. Vypadalo to jako splašený dav zvrácených pařátů a tesáků. Rastin chvíli nehybně stál na místě. Pak ale zavelel pud sebezáchovy. Začal se stahovat zpět směrem k chatce.

Za overlordy sestoupily z nebe další nestvůry - hromada tykadél, zvlněná hlava a kožní blána. Ta spojovala některá tykadla a připomínala jakási bizarní netopýří křídla.

Královny. A zdálo se, že mají namířeno přímo k němu.

Rastin vyprázdnil první rundu rozžhavených kovových broků do hrnouce se masy. Nabil a vypálil znovu. Dobře věděl, že s tímto plivátkem toho moc nezmůže.

Dobře věděl, že i kdyby hledal tisíc let jen munici, ani tak by se mu nepodařilo hrozbu odvrátit. Zaklel a vystřelil znovu. A znovu. Když mu došly nábojnice, začal neskutečně nadávat. Hladoví zerglingové se na něj řítili jako přílivová vlna smrti. A pak ho dostali.

KAPITOLA 17

Octavii se vůbec nelíbilo, že se v noci musí někam pla-hočit pěšky. Ale když robokombajn prostě nefungoval, neměla jinou možnost než šlapat po svých. Údolí, kterým musela projít, se táhlo několik dlouhých kilometrů. Pak vyšplhala na hřbet horského pásma. Nohy se jí sotva pletly a z čela se řinuly potoky potu. Překonala vrchol a klopýtala zase dolů směrem ke koloniálnímu městu.

Nenáviděla každíčkou vteřinu této nedobrovolné procházky.

Pod nohy nebylo pořádně vidět. Tmavé stíny halily skryté jamky a rozsedliny. Zdálo se, že každou chvíli jí musí uvíznout noha v nějaké skalní puklině. Jestli si zvrtné kotník, bude se muset do Free Havenu dobelhat.

Noc byla velmi tmavá, nebe ponuré a zatažené. Skrze hustá mračna nebylo vidět jedinou hvězdu, ale aspoň se z nich nespustil žádný liják, nebo dokonce bouře. Přes noční oblohu se přehnal několik zvláštních světelných záblesků.

Vypadalo to jako polární záře nebo vzdálený blesk, avšak barvou ani vzorem obvyklé exotické bouře, na které byla Octavia na Bhekar Ro zvyklá, vůbec nepřipomínal.

V poslední době se zde přihodilo tolik podivných věcí.

Zrychlila krok a hnala se po úbočí svahu dolů. Byla ráda, že vidí aspoň nejasné světlo rafinérie vespěnu starého Rastina. Samotářský prospektor o její společnost zřejmě vůbec nestojí, zvláště takhle pozdě v noci, ale Octavia neměla na výběr. Rastin měl vozidlo, polní káru na vespěnu, která věrně sloužila celá desetiletí. Možná že by ji mohl do města zavézt.

A když už nic, těšila se aspoň na vřelé a radostné přivítání Starého Modráka. Po těch všech útrapách, co má za sebou, bude útechou aspoň podrbat jeho štětinatý kožich a pozorovat, jak radostně vrtí huňatým ocasem.

Narazila na vyšlapanou cestičku, kterou musel používat starý poustevník. S úlevou rychle postupovala k usedlosti. Cítila, jak jí naděje z brzkého konce soužení vlila do žil novou sílu.

Octavia se pomalu blížila k chatrči. Všimla si, že okolo přístavku rafinérie svítí jen několik málo automatických lamp.

Světla vrhala na krouťící se gejzíry vespěnu podivnou stříbrnou záři. Místo vypadalo opuštěné a strašidelné... Možná že starý Rastin už šel spát. Neměla nejmenší potuchy, kolik je vlastně hodin.

"Haló? Rastine?" zvolala opatrně. "To jsem já, Octavia Brenová." Na chvíli se odmlčela. Žádné odpovědi se však nedočkala. Ticho. Nebylo slyšet dokonce ani cvrčky a ještěřky vydávající charakteristické hrdelní mručení. Tito noční tvorové obvykle tvořili noční zvukovou kulisu. Ticho. Velmi zvláštní ticho. Samotná tma se tak stala ještě více deprimující.

"Haló? Rastine? Potřebuji, abys mi pomohl."

Za normálních okolností by jednoduše přišla ke dveřím a zaklepala. Ale tohle podivné ticho ji značně znepokojovalo. Uzavřený Rastin byl dost nevypočitatelný a nebylo si nijak obtížné představit, jak vyleze ze svého brlohu s nataženou bouchačkou, aby chránil domov před nezvanými nočními hosty. Nerada by do zadku inkasovala žhavou dávku pro krysy.

Přistoupila o krok blíže. Horlivost jí pomalu opouštěla. "Haló? Je někdo doma?" Čekala, že na ni začne štěkat aspoň Starý Modrák. Nestalo se však vůbec nic. Jen ticho se zdálo o něco zlověstnější.

Možná že starosta Nik svolal další koloniální poradu. V tom případě by Rastin odcestoval do vesnice a Starého Modráka by vzal s sebou. Ano. Tohle zřejmě celou situaci vysvětlovalo.

Když zahlédla jeho vozidlo, jak klidně parkuje v poli nedaleko chýše, věděla, že tahle domněnka byla zcela určitě mylná. Starý muž nikam nejezdil bez svého vozítka. Takže musí být doma. Tohle ale nedávalo vůbec žádný smysl. Její žaludek zachvátil nepříjemný pocit nejistoty a strachu.

Náhle v hlavě pocítila rostoucí statickou ozvěnu lomozu nespočetného množství cizích hlasů. Samostatné bytosti, ale nějakým způsobem všechny stejné. Vzátýlku se jí naježily všechny chlupy. Co to má znamenat? Něco podobného už

jednou slyšela - podivný zmatečný hluk mimozemské přítomnosti - tehdy v tom pohřbeném artefaktu, který anihiloval Larse a proměnil její robokombajn na hromadu šrotu.

Ale tohle bylo... trochu jiné. Zlomyslnější. Nebezpečné. A hladové.

O krůček se přiblížila k prospektorově příbytku. Všimla si, že kamenitý a neúrodný terén pokrýval jakýsi popínavý film, koberec tlusté a slizké biohmoty. Organická masa rostoucí rohože obklopovala gejíry vespěnu, rafinerii i samotnou chýši.

Sehnula se dolů, aby si tu zvláštní věc osahala. Po prvním doteku však svého nápadu hluboce litovala. Na prstech jí uvízla zvláštní špina a zdálo se, že se jí už nikdy nepodaří zbavit. Popínavá rohož zapáchala hnilobou a rozkladem. Tady na Bhekar Ro nikdy předtím žádnou podobnou rostlinu nebo mech neviděla. Koberec biomasy se rozpínal, rostl a rozšiřoval se přímo před jejíma očima.

Na prašných místech, kam se ještě rostoucí hmota nerozšířila, zahlédla škrábance - otisky stop s ostrými drápy několika různých zvířat. Jako by se tudy přehnal dav podivných hmyzích monster.

Její starost o Rastinu překonala strach. Pomalu, krok po kroku, se blížila k prospektorově domu. Všude okolo ní se stále rozprostíralo zlověstné ticho. Zavolala ještě jednou. Strachem zmítaná mysl byla připravena okamžitě prchnout z děsivého místa pryč.

"Rastine? Prosím, odpověz mi."

Jakmile vstoupila na rozvrzanou plochu sraštělých kovových plátů verandy, zaslechla, jak se pod ní něco hýbe.

Vzápětí se stínem kousek od ní mihlo nějaké obrovské zvíře. "Modráku!" zavolala. V duchu se snažila namluvit si, že je všechno v pořádku, ale pocit napětí ani trochu nepolevil.

Když zahlédla maso, zrohovatělý, nebesky modrý kožich a zvlněné svalstvo, ustoupila zpět. Potvora vylezla ze stínu, kde číhala na svou oběť. Kdysi to možná byl Starý Modrák, ale teď se z obřího zmutovaného psa stalo něco úplně jiného.

Byl infikován.

Z jeho zad vyčuhovala řada ostnů a z obou ramen mu čněly ostré tesáky. Přední pár nohou pokrývalo kvalitní brnění.

Původní oči Starého Modráka zmizely kdesi hluboko v hlavě. Na jejich místě teď byly posazeny čtyři nové. Vyčnívaly na ohebných stopkách, pozorovaly okolí a zaměřovaly se na Octavii. Svrástil pysky a vycenil tesáky. Ty se teď proměnily v hotové kly. Sliny vytékající z jeho vzteklé tlamy byly husté a želatinové, připomínaly zelený žíravý sliz.

Octavia zaslechla okolo domu další štěbetání. Někde ve tmě se míhala další těla. Psí stvoření z hrdla vydalo hluboký a chrčivý řev. Octavia klopýtla. Starý Modrák si protáhnul tlapy a odhalil nové drápy. Co do velikosti by se s klidem daly použít jako meč. Jeho svalstvo se kroutilo jako dobře namazaný rumpál a lanoví.

Octavia se otočila a rozběhla se do tmy. Starý Modrák vyrazil za ní.

KAPITOLA 18

Povrch planety vypadal z vesmíru podivně a tajemně. Na oběžnou dráhu konečně dorazila Qel'Ha se zbytkem válečné flotily po boku. Ale na vzhledu planety přece vůbec nezáleželo. V tento okamžik zajímal Exekutora Koronise jen zdroj signálu, který sem protosskou výpravu přilákal. Zpráva XePNağů.

Vedle něj stál Judikátor Amdor a svýma oranžovo-žlutýma očima upřeně sledoval všechny dostupné informace. Zdálo se, že je pevně přesvědčen o své schopnosti podrobit si puchýřovitý hnědo-zelený svět pod sebou jen silou vůle.

"Nechci, aby došlo k jakémukoliv pochybení, Exeku-tore. Tentokrát ne," řekl Amdor přísně. Vyslal telepatickou zprávu dostatečně nedbale, aby její výhružný podtón zachytili také ostatní, kteří se na kapitánském můstku vlajkové lodi nacházeli spolu s nimi. Tohle Koronise rozzlobilo. A navíc to mělo špatný dopad na morálku.

Ješitost a samolibost neodmyslitelně patřila k politické a religiózní moci. Judikátorům mnohdy vůbec nedocházelo, jak na jejich skryté nárážky, podtóny a průpovídky reagují ostatní Khalai. Koronis si teď nemohl dovolit vyprovokovat nějakou zbytečnou konfrontaci. Podobné záležitosti se nejlépe řešily za telepatickými zdmi, takže k ostatním členům posádky lodi se nedonesly ani ty sebehlasitější argumenty a mentální výkřiky.

Konflikt se tak mohl odložit na později. Teď má před sebou mnohem důležitější poslání.

"Obranná záložní flotila zůstane na oběžné dráze," řekl stručně. "Tři letadlové lodi pověříme sledováním a monitorováním našich pozic ze stratosféry, zatímco zbytek jednotek se snese na povrch planety a obsadí xel'nagský objekt. Nevíme, zda během manévru narazíme na nějaký odpor." Rozhlédl se kolem sebe po velitelském můstku. V řadách posádky cítil vlnu vzrušení a loajality.

"Nejprve vyšleme Scouty. Provedou průzkum terénu a případných nepřátelských jednotek. V těsném závěsu za nimi pak poletí Převravní čluny. Na palubách budou přenášet dost Zealotů, Dragoonů i Reaverů na to, aby zcela ovládli povrch planety. Judikátor Amdor a já dolů poletíme ve velitelském Arbitrovi. Ostatní Judikátoři nasednou do dalších dvaceti Arbitrů a zajistí ostatním jednotkám maskování a podporu."

Amdor našťavaně pohlédl na Exekutora. Tohle rozhodnutí měl nejprve projednat s ním. Hladkou, šedivou hlavou však souhlasně přikývnul. Se svým úkolem v této důležité operaci byl spokojen.

Scouti se oddělili od zbytku flotily na oběžné dráze. Atmosférou Bhekar Ro prolétli jako sokoli, kteří se proměnili ve vržený kámen, aby udeřili na nic netušící oběť. Výzbroj nadzvukových Interceptorů tvořily duální fotonové kanóny.

Na střet s nepřítelem byly připraveny rovněž antihmotové rakety.

Exekutor Koronis doufal, že takto agresivní postoj se ukáže jen jako zbytečné preventivní opatření. Byl si jistý, že jeho flotila sem dorazila první. Tak rychle nemohl na signál z artefaktu reagovat žádný jiný nepřítel. Opustil kapitánský můstek. Ani Judikátor Amdor nezaváhal a jeho vysoká a impozantní figura jej hbitě následovala. Oba se hnali chodbami vlajkové lodi přímo do přistávacích hangárů. Koronis vyšplhal na palubu velitelského Arbitru.

Lodě konečně opustily mateřskou základnu a letěly ve stopách rychlých Scoutů. Koronisův Arbitr se od zbytku flotily náhle oddělil. Exekutor pocítil jistou lítost, že vznešenou letadlovou loď Qel'Ha byt' jen dočasně opouští. Ve vesmíru vypadalo plavidlo jako nějaký dlouhý a hladký lusk s elipsoidními, napůl otevřenými okvětními lístky. Exekutor strávil na palubě obří vlajkové lodi během bezúspěšného pátrání celá desetiletí. Teď se blížila jeho chvíle. Totální triumf, přesněji řečeno konec jejich lovu na znalosti, byl na dosah ruky. Přesto se však nedokázal zbavit neblahého tušení. Nevěřil, že tento úkol bude tak snadný, jak celou dobu tvrdil Judikátor.

Vydal proto rozkazy, aby se sestupující flotila pokud možno vyhýbala kontaktu s nedalekou terranskou kolonií. Z případného útoku nebo možné obrany osadníků si rozhodně těžkou hlavu nedělal, ale zkušenost mu velela, že mnoha zbytečným nepříjemnostem lze jednoduše předejít. Koronis se nechtěl rozptylovat nějakým střetem a raději se soustředil na bezchybné provedení a splnění svého poslání.

Arbitři, výsadkové lodě, letadlové lodě a Scouti maskovaní závojem neviditelnosti se snesli jako hejno kobylek do zapomenutého údolí přímo k úpatí odhaleného artefaktu. Odkryvy minerálů a čerstvá pole tryskajícího vespěnu poskytovaly Koronovi dostatek nezbytných zdrojů na vybudování všech Reaverů, fotonových děl a solidní obrany. Víc už toho nepotřebuje.

Všichni Arbitři postupně přistáli. Vypadali jako nějakí brouci se širokým krunýřem. Ostatní Protossové zatím z plavidel nevystupovali. Projevovali tak Exekutoru Koronisovi čest, aby jeho noha vstoupila na budoucí místo jejich vítězství jako první.

Koronisovi vzduch voněl suše a prašně. Všude kolem něj poletovalo příliš mnoho mikroskopických úlomků místní horniny. Na okamžik se zastavil a pokoušel se místní atmosféru cítit. Judikátor Amdor se postavil vedle něj. Na svah, kde z úbočí skalního masivu vyčnívala mohutná stěna tajemného artefaktu Xel'Nagů, tak vstoupí společně.

"Úchvatné!" vydechnul Amdor. Jeho vypouklá pokrývka hlavy v matném světle vrhala zvláštní odstíny. "Cítíte tu sílu? Máte představu, jaká sláva nás po návratu na Aiur čeká?" Jeho čtyřprsté ruce se začaly v pěst.

Judikátor udělal několik kroků vpřed a rozpřáhl dlouhé paže. Ruce tak vytvořily přivlastňovací, majetnické gesto.

Tmavá róba se kolem jeho těla vlnila jako nějaká živá věc. "Tímto prohlašuji tento cenný objekt za vlastnictví Prvorozených. Tohle je triumf celé protosské rasy. Artefakt patří jen nám a toto nezpochybnitelné právo nám nikdo nemůže upřít. "En taro Adun!"

Exekutor sraštil rozeklané čelo. Domníval se, že Amdorovo nadšené jásání je poněkud předčasné. "En taro Adun" odvětil a suše zastrčil prsty za dlouhou šerpu, symbol jeho postavení. Získání tohoto úžasného artefaktu bylo zajisté slavným vítězstvím. Koronis však přemítal, co s tím striktní judikátorská byrokracie asi provede. A jak chce vůbec Amdor něco tak obrovského vyhrabat a přenést na válkou zničený Aiur?

Z Arbitru, kterému velel, pak zaslechnul na neprodyšné telepatické vlně zoufalý signál. Byl to Templář Mess'Ta a vysílal z paluby Qel'Ha. "Exekutore Koronisi! Na okraji oběžné dráhy planety jsme zachytili obrovskou flotilu zergských behemotů. Schovávali se za odvrácenou stranou! Zergové sem dorazili před námi!"

A zatímco Judikátor Amdor jen bezmocně a rozrušeně skřípal myšlenkami, jak jej nepřátelští vetřelci zostudili, Koronis ihned odhadoval závažnost hrozby.

"Jaká je vojenská síla zergské flotily?" zeptal se. "Úplně celý Rod, Exekutore. Tolik Zergů jsme ještě nikdy pohromadě neviděli. Tohle není obyčejná průzkumná jednotka, ale totální invaze."

Koronis zůstal vážný. Judikátor Amdor se k němu otočil s planoucím očima. "Museli zachytit signál stejně jako my, Exekutore. Nesmíme připustit, abychom xel'nagský artefakt ztratili. Protossové jej budou bránit!"

Koronis Mess'Taovi na transmisi odpověděl: "Víte co máte dělat, Templáři."

"Ano, Exekutore. Obrana připravena. Cíl zaměřen, letky Interceptorů připraveny. Vydal jsem rozkaz zaútočit na nepřítele."

KAPITOLA 19

Octavia stála a hleděla tvář v tvář infikované nestvůře. Doufala, že nějaká primitivní část mozku Starého Mod-ráka ji pozná a aspoň na okamžik zaváhá. Těhle naděje se však s prvním vražedným skokem psiho stvoření musela rychle vzdát.

Hbitě se sehnula a překulila se přes zvrásněnou verandu, takže ji obrovské a ztročené monstrum přeskočilo. Přirostlé zkostnatělé údy ji minuly jen těsně. Neskutečně ostré pařáty lemující hřbet prosvištěly vzduchem. Oči na stopkách vyčnívající z hlavy se divoce kroutily a sledovaly ji, aby pes s modrým kožichem viděl, kam udeřit příště.

Na vyčerpání a zoufalství teď musela zapomenout. Octavia se vyřítla z verandy. O zprohýbaný a zrezivělý kov si rozedřela obě ruce. Psi stvoření oběhlo hromadu sutin vedle Rastinova příbytku, jeho dlouhé pařáty kolem sebe zvedaly a vířily mračna štěrku a prachu.

Rozběhla se opačným směrem a obratně přeskakovala přes jednotlivé balvany. "Rastine!" křičela, i když někde hluboko v srdci věděla, že od starého prospektora se již pomoci nedočká.

Octavia sprintovala k nuznému zastřešení nízkých ra-finérských věží zakrývajícímú gejzíry vespěnu. Ohavná mutace, která kdysi bývala Starým Modrákem, ji neúprosně pronásledovala. Nikdy v životě by ji nenapadlo, že by dokázala běžet tak rychle. Ve svalech cítila obrovské napětí a zdálo se, že je jen otázkou času, kdy šlachy zkolabují a prasknou. Avšak adrenalin ji nějakým způsobem držel pohromadě.

Konečně doběhla k malé budově rafinérie a ukryla se mezi ozdobné kovové mříže lešení. Vzápětí do přístavku plnou silou narazila také psi hrůza. Příšera byla příliš velká a úzkým průchodem se protáhnout nedokázala. Oc-tavia se na chvíli cítila v bezpečí.

Starý Modrák znovu a znovu vytrvale narážel do kovové konstrukce. Těžká ocel se začala pomalu ohýbat. Dvě z jeho

dlouhých přerostlých ramen se natahovaly kupředu jako útočící hadi a snažily se na ni dosáhnout. Na železnou konstrukci dopadla sprška slizkých, horkých slin. Na postižených místech to začalo ihned syčet a objevila se pěna, reakce slitiny na kyselinu.

Octavia neztrácela energii zbytečným řevem, místo toho zamířila k rafinérským rourám a ovládání. Než Starý Modrák zneškodnil dvě traverzy, našla a otevřela výpustnou hubici a smetla zrůdného psa smrtící dávkou koncentrovaného a rozžhaveného vespěnu.

Nestvůra chvatně vycouvala zpět a strašlivě řvala a ryčela. Přitom si rozedrala bok modrého kožichu o ostré kovové hrany pokroucených mříží.

Octavia zavěťřila příležitost a znovu se rozběhla. Tentokrát mířila k rachotině starého Rastina. Kdyby se jí tak podařilo dostat dovnitř a nastartovat ji...

Sprintovala noční krajinou s očima upřenými na kliku dveří polního vozítka. Zhruba v polovině cesty si uvědomila, že starý a nevrlý stařík stroj mohl na noc zamykat, aby ho nemohl používat někdo jiný. V malé kolonii, jako byla Free Haven, se sice takové věci nestávaly a podobná ostražitost byla zbytečná a nanejvýš pošetilá, ale Rastin byl nevypočitatelný.

Popadla rukojeť. Odemčeno! Otevřela vozidlo. Nechybělo mnoho a málem by samou radostí zkolabovala. Rychle se nasoukala na řidičovo sedadlo a práskla dveřmi.

Starý Modrák kulhal. Buďto byl zraněný, nebo vyčerpaný. Dost možná také umíral kvůli strašlivé nákaze, která postupně zpracovávala a transformovala celé jeho svalnaté a huňaté tělo. Psí stvoření se pomalu potácelo směrem k ní. Mocné čelisti lapaly po dechu a zběsile kolem sebe chňapaly, jako by se snažily zakousnout do nějakého neviditelného nepřítele. Ostatné výrůstky se chvěly. Asi potřebovaly něco ulovit. Hlad. Toužily roztrhat cokoli, co by se jim dostalo do spárů.

Octavia tápala okolo ojnice volantu. Konečně nahmatala startér. Zuřivě a silně do něj zabořila palec.

Motor zakuckal, ale nechytl. Zdálo se, že vozítko zavzdychalo, jako by veškerou snahu rozběhnout se už dávno vzdalo. Znovu praštila do startovacího tlačítka. "No tak!"

Starý Modrák přistoupil blíže. Pohupoval se a útočně vrčel.

V témže okamžiku se dveře Rastinova příbytku doslova rozletěly, urvaly se z pantů a odplachtily tři metry stranou. Do mdlého světla pronikajícího tmavou nocí se vypotácel zbídačený tvor. Tenhle však vypadal jako člověk - nebo to aspoň kdysi člověk byl. Postava připomínala nějaký experiment šíleného vědce, který měl k dispozici příliš mnoho nadbytečných částí těch nejrůznějších druhů zvířat.

Rastin!

Z mužovy potrhane a zahnivající kůže vyčnívaly různé výrůstky a šhubající se tykadla. To, čemu se dříve říkalo Rastinova tvář, teď viselo níž a bylo zasazeno hluboko do hrudního koše. Jediným poznávacím znamením obličje zůstaly dvě zdivočelé oči. Zmučené a snad i vystrašené. Jiné oči, mimozemské, černé se šupinatým krunýřem vyčuhovaly z ramen a z vrchní části lebky.

Na těžkých nohách se Rastin pomalu belhal kupředu. Jeho původně lidské paže se prodloužily a proměnily ve svalnaté znetvořené údy se zvířecími spáry.

Starý Modrák dovrávorl do bezprostřední blízkosti polního vozítka. Plechy kapoty nebyly nijak zvlášť silné. Octavia dobře věděla, jak snadno si monstrum poradilo s lešením okolo rafinérie vespěnu. Nedělala si proto žádné plané naděje, že by ji snad tenká slupka Rastinova vozu před příšerou ochránila. Starý Modrák by ji z vozítka vytáhnul stejně snadno, jako když vyloupává měkkou a šťavnatou dužinu z bobulovitých ořechů s tenkou skořápkou.

Přesto raději zamkla dveře.

Jenomže psí stvoření se zhroutilo přímo před ní. Zdálo se, že místo svého skonu si pečlivě předem vybralo. Pod modře zbarvenou psí kožešinou začaly jednotlivé boláky vřít. Jeho hrudní koš se rozšířil, nafoukl a divoce tepal. Starý Modrák zvednul znetvořenou hlavu a dlouze a tence zakňučel.

Octavia znovu praštila do startovacího tlačítka. Motor polního vozítka rychleji a rychleji kuckal, mručel, až téměř chytnul...

Rastin se vypotácel z verandy chýše a s napřaženou náručí vytrvale mířil k ní. Starý Modrák se zachvěl a vydal ze sebe poslední zvířecí zavytí plné bolesti.

Motor vozu konečně naskočil a zarachotil. Octavia na nic nečekala. Zařadila rychlost, dupla na plyn a vyrazila kupředu. Kola se protočila na místě a zvedla za sebou obrovský mrak štěrků a prachu. Hlavně pryč z této pasti.

Za ní se infikovaná zdechlina Starého Modráka roztrhla a proměnila v mohutnou explozi prudce výbušných plynů.

Vzduchem litaly hroudy masa a rosolovitého sli-zu. Tlaková vlna a příval jedovatého dýmu zasáhl všechno, co se mu postavilo do cesty, včetně jejího provizorního dopravního prostředku. Vlna se přehnala kolem ní a zarachotila okny. Naštěstí zůstala řidičova kabina uzavřena, ačkoliv krupěje vnitřností postříkaly okna i dveře vozu.

Nenadálý útok téměř zadusil neposlušný motor její rachotiny. Octavia jej však opět probudila k životu a řítila se vpřed, hlavně co nejdále od Rastinova hospodářství.

Ve zpětném zrcátku zahlédla infikovaného prospektora. Jen tak stál a vypadal zoufale. Rozhazoval nepřírozenými údy a jeho lidskou tvář zahálil smutek. Zřejmě truchlil kvůli ztrátě psího přítele.

Octavia přidala. Jen sotva se mohla cítit bezpečně. Vtom se země všude kolem ní rozestoupila, kroutila se, plivala kusy hlíny a vřela, jako by matička země právě dávala život jejím nejhorším nočním můrám.

Přímo před ní se ze suché a popraskané půdy vztyčila dvě gigantická plazovitá monstra. Podobala se obřím kobrám s velkými, kostnatými hlavami. Pařáty vypadaly jako dýky a v planoucích očích se zračilo nebezpečně mnoho inteligence. Příšery hbitě skočily, aby ji zahradily cestu. Jejich hladké a zakulacené krunýře se v záři hvězd krásně třpytily. Snažily se jí napadnout. Zasyčely, zachrastily a připravovaly se na úder svými těžce obrněnými údy.

Octavia zkušeně strhla volant prudce vlevo a hned zase vpravo a elegantní myškou se oběma zrůdám vyhnula. Překvapilo ji, jak citlivě a dobře zastaralá rachotina zareagovala. Přehnal se kolem obou příšer a zpětně sledovala, jak se za ní ze země vynořují další a další útočníci. Nestvůry se ohnuly a vystřelily salvu dlouhých, protáhlých ostnů. Vypadaly jako nějaká kopí. Ozval se zvuk tisíce letících ostnů, které pokropily zadní část polního vozítka. Některé z nich dokonce prorazily kovovou kapotu. Octavia se neodvažovala zpomalit a zkontrolovat, jaké škody šípy napáchaly. Pokračovala ve zběsilém nočním úprku. Ozvala se salva a na vozítko dopadla další sprška ostnů. Teď už vypadalo jako jehelníček. S každou sekundou se její vzdálenost od rafinérie ve-spěnu zvětšovala. Slepě se řítila noční krajinou pryč od úpatí hor ke vzdálenému městu. Oči zešířila otevřené, v krku sucho, srdce zběsile tlouklo. Nedocházelo jí, čím vlastně právě prošla. Zázrak, že je naživu. Věděla jen, že se musí dostat do Free Have-nu a varovat zbytek kolonie. Pokud vůbec nějaká kolonie ještě existuje.

KAPITOLA 20

Generál Duke si okusoval imaginární ocelové nehty. I kdyby se mu mezi stoličky dostal kus skutečného železného plátu, zřejmě by si toho ani nevšiml. Vzpřímeně seděl v nepohodlném velitelském křesle bitevního křížníku Norad III. Byl připraven vyrazit do boje, stejně jako celá jeho posádka. Osobně jí to přikázal. Měli za úkol prozkoumat mimozemský artefakt a zachránit bezbranné kolonisty. Když bude mít štěstí, z úkolu se ještě může vyklubat něco hodně zajímavého. Velmi dobře věděl, co mariňáci potřebují. Neustále je svolávat a krmit strohými a vlasteneckými proslovy nebylo to pravé ořechové, zvláště když ani na Noradu III nebyli všichni s pádem Konfederace zcela smířeni. Vojáci potřebovali především akci, vyburcovat se a nasazovat životy za Arctura Mengska nebo za kohokoliv jiného. Sám generál nebyl s politickou situací tak úplně smířen, ale snažil se na tom příliš nelpět. Věděl, že muže nejlépe povzbudí tak, že jim sám půjde příkladem a vydá ze sebe jen to nejlepší. "Máme vizuální kontakt s koloniálním světem Bhekar Ro, generále," oznamoval poručík Scott z taktického stanoviště. "Blížíme se k oběžné dráze." Generál Duke přikývnul. "Vysílám naši monitorovací síť, generále," pokračoval poručík Scott. "Prohledáváme povrch, jestli nenarazíme na nějakou obranu." Duke se na sympatického, mladého důstojníka samolibě podíval a zvednul obě obočí: "Hádám, že patnáct bitevních křížníků si s malým zemědělským problémem snadno poradí, poručíku." "Pane! Nepřátelská plavidla!" zvolal poručík. Než bitevní křížníky dopluly na oběžnou dráhu nad Bhekar Ro, raději si nadvakrát prošel a zkontroloval všechny taktické údaje. Na obrazovce se objevila celková analýza toho, co číhalo vysoko nad koloniálním světem. Jakmile stejnou obrazovku spatřili také ostatní vojáci na palubě Noradu III, začali mezi sebou překvapeně šeptat. Duke se chytil za čelist a nahnul se dopředu. "Napadlo mě, že tyhle malé, slizké kuličky můžou být past." Zřetelně nyní rozpoznával hladké trupy otevřených elipsoidních protoských letadlových lodí. Nikdy si nebyl jistý, jestli to pestré a věčně se měnící zbarvení lodí je úmyslné, nebo se jedná o ionové skvrny, nasbírané během generací služby v mrazivém vesmíru. "Celá flotila připravit k palbě Yamato kanóny," rozkázal. "Vtrhneme na ně a začneme bít na jejich zvony ještě dříve, než si toho vůbec všimnou." Generál Duke se usmál a pevně sepal ruce, jako by mezi nimi svíral šlachovité hrdlo jednoho ze svých nepřátel. "Tak dobrá, chlapi," vysílal dlouhými chodbami bitevního křížníku. "Je čas nakopat těm mimozemským opicím zadek!" Celá posádka zařvala radostně tak hlasitě, že kovový trup celé lodi se nadšeně otrásl s nimi. Alfa eskadra byla zrozena k boji a císař Mengsk mrhal jejím potenciálem. Příliš dlouho jim přiděloval jen bezvýznamné a hloupé úkoly. Všichni mariňáci se nudili zrovna tak, jako se nudil generál. "Pane, je velmi nepravděpodobné, že by protoská flotila jen vyčkávala na náš přilet," ukázal na obrazovku poručík Scott. "Na planetě se nachází další protivník." Pozorovali, jak protoské letadlové lodě vychrlily ze svých útrob vlnu robotických Interceptorů. Ty se ihned vrhly vstříc hnusnému roji hmyzáckých vetřelců, obrovským zrůdám, které byly schopny přežít i ve vesmírném vakuu. Generál Duke tyto strašlivé příšery dobře znal. "Zergové a Protosové! Ztraceně, určitě se proti nám spojili!" Protosští Interceptoré udeřili na zergská stvoření. Během jediné vteřiny se bitevní pole mimozemšťanů proměnilo ve zmatenou zmršť zuřivě palby a explodujících trupů. "Tohle alianci teda rozhodně nepřipomíná, pane," konstatoval poručík Scott. "Jestli se pustili do sebe navzájem, pak není co řešit," zabručel generál. "Nenávidím je všechny." Protoské letadlové lodě vypustily další vlnu Interceptorů. Ty hledaly a útočily na všechny zergské nestvůry, které se přiblížily na dostřel. Robotičtí Interceptoré připomínali roj rozzuřeného bodavého hmyzu. Soustředili se na mohutné zergské overlordy. Pak se vrhli na nedaleké guardieny připomínající obrovské kraby a udělali s nimi krátký proces. Schopnost guardienů metat ze sebe chuchvalce žíravé kyseliny může znamenat pro pozemní jednotky katastrofu, ale ve vesmíru byli prakticky bezbranní. Interceptoré se pohybovali rychle. Udeřili, zničili a ihned se zaměřovali na další cíle. Děsivá řez. Ztráta tolika overlordů a guardienů oddělila malou skupinku zergských stvoření, která celý vesmír znal jako scourgy. Oddíl zaútočil na samotné letadlové lodě. Bezohledně a odhodlaně se jednotka scourgů zakousla do protoských lodí a ty během nárazu explodovaly. Sebevražedná kamikadze tak útočící nepřátele dokonale zpacifikovala. S každou takto sestřelenou letadlovou lodí generál Duke v duchu jásal. "Na ty cizácké bastardy mám spadenou už od

Chau Sary." Na vůbec první setkání s lidskou rasou přiletěli Protossové svými obřími loděmi a bez jakéhokoliv varování zabili na terranské koloniální planetě každičkou živou věc. Mají na svědomí milióny nevinných životů. Generál Duke jen o vlásek uniknul z napadené sesterské planety Mar Sary. Tam poprvé v životě na vlastní oči spatřil ohavné Zergy. "Dobře jim tak."

Zergy měl Duke v lásce asi jako Protossy. Nenáviděl všechny mimozemšťany už z pouhého principu. A teď pozoroval, jak se Zergové a Protossové ve vesmírném prostoru mydlí a likvidují navzájem. Zábavnější divadlo si už představit nedokázal.

Mimozemská přestřelka na oběžné dráze pokračovala. Generálu Dukovi se prudce zúžily zorničky. Pozoroval hrůzné představení a čekal na správný okamžik. Pak se přes jeho tvář přehnal úsměv. "Eskadro Alfa, pozor!" zaduněl jeho hlas chodbami všech patnácti bitevních křižníků. "Všichni na svá místa! Vložíme se mezi ně a přivítáme je s nazhavenými kanóny! Postaráme se o to, aby každý z těch zasraných zmetků dostal aspoň jeden olověný pozdrav mezi oči!" Poručík Scott pozoroval zuřivou bitvu na taktické obrazovce. "Pane, než podnikneme další kroky, neměli bychom raději vyčkat a nejprve vyslat průzkum, aby zmapoval terén a celkovou situaci?"

Generál ledabyle máchl rukou k obrazovce. "Vždyť to vidíte sám, poručíku. Ještě nikdy jsem neseděl v kanceláři a nemapoval terén, když nadešel čas na opravdovou akci."

Vysoukal se z velitelského křesla. Velmi dobře si uvědomoval, že pokud vstane, dojem z jeho vůdčích schopností to ještě znásobí. "Císař Arcturus Mengsk označil planetu Bhekar Ro za velmi důležitou a Terrané na ní mají své zájmy." Soustředil se, aby si zachoval vážnou tvář. Věděl, že žádný z mariniáků o tomto bohem zapomenutém světě nikdy předtím neslyšel.

"Proto je naší povinností chránit kolonii a všechny její zdroje před mimozemskými nepřáteli. Přítomnost těch cizáckých zmetků představuje pro Terranskou samosprávu nebezpečí. Nedovolíme jim, aby na této kolonii ohrožovali byť jediné smítko prachu!"

Generál vydal všem lodím rozkaz vyrazit vpřed. A tak se Alfa eskadra v čele s Noradem III přimíchala do zuřivé bitvy o záhadný artefakt.

KAPITOLA 21

Vystrašená, potlučená a vyčerpaná Octavia neměla na odpočinek nebo na nějaké rozpaky čas. Free Haven byl v nebezpečí a adrenalin v jejích žilách pálil jako laserové blesky.

Než Octavia minula nízký ochranný plot a vjela do ulic vesničky, bylo již dávno po půlnoci. Troubila na poplach a zaparkovala s ubohým Rastinovým polním vozítkem přímo před starostovým domem ve středu města. Nijak se nerozpakovala a odhodlaně jej vzbudila. Z okna vykoukly kalné oči a rozcuchaná kštice nepoddajných blondatých vlasů, ale jakmile mu Octavia živě vylíčila, co se stalo se Starým Modrákem a Rastinem, rozespálost byla rázem ta tam. "Nevím, co jsou ty podivné bestie zač, Niku, ale určitě to jsou mimozemšťani. A navíc mě pronásledovali."

Zamručel. "Octavie, ani ve snu by mě nenapadlo, jak máš bujnou fantazii. Kolikrát jsi už takhle vpálila do města a všechny jsi nás vyburcovala kvůli nějakým pitomým mimozemšťanům?"

Popadla jej za rukáv a dotáhla k Rastinovu polnímu vozítku. Z něj čouhaly tucty otrávených ostnů proměňujících auto v plechového dikobraza. Trny na ni během zoufalého útěku vystřelila poslední skupinka monster. Nad tímto důkazem ledabyle mávnout rukou prostě nešlo.

Starosta Nikolaj nechal Octavii, ať vzbudí a upozorní na nadcházející nebezpečí zbytek vesnice. Sám se omluvil a další dvě hodiny strávil u komunikační stanice v kanceláři domu. Krátkovlnnou vysílačkou se pokoušel kontaktovat rodiny z odlehlejších farem.

Octavia spolu se Cyn McCarthyovou vytáhla z lůžek také Kiernana, Kirsten, Wese, Jona a Gregora. Všechny mladé muže vyslala do ulic Free Havenu jako posílčky. Měli za úkol zalarmovat a upozornit na blížící se nebezpečí ostatní kolonisty. Pak se co nejrychleji rozběhla k siréně, která sloužila k ohlašování bouří. Ke komu posílčci ještě nedorazili, nebude vůbec tušit, o jaké nebezpečí se vlastně jedná.

Mezitím se na ulici před společnou halou shromáždila první stovka kolonistů. Octavia měla velkou radost, že Abdel Bradshaw už je uvnitř. Jeho žena Shayna se zdržela všech kritických připomínek a sama začala roztahovat po podlaze dlouhé pracovní pláště a vedle nich zásoby lékárníček.

"To kdybychom měli nějaké zraněné," vysvětlovala.

Octavia přikývla. "Kdybys potřebovala nějakou pomoc, přijď za mnou."

Zatímco Cyn a Kirsten pomáhali Bradshawovým, Octavia vyšla ven a předstoupila před rozespálé kolonisty. Dav se shromáždil okolo poškozeného polního vozítka. Z jeho mumlání bylo slyšet vzrušení a také strach. Asi dvanáctiletý chlapec si začal zvědavě prohlížet jeden ze zabodnutých ostnů. Pak natáhnul ruku a chtěl si jej ohmatat. Octavia jej ihned zarazila: "Mohou být otrávené!" Ostatní jako na povel udělali ihned od vozítka krok zpět.

Octavia pokračovala v organizování domobrany. Shromážděné kolonisty rozdělila do jednotlivých skupin a každé zadala rozdílné úkoly. Tucet mladých pubertáků poslala do společné haly, aby se postarali o ty nejmenší občánky Free Havenu. Jejich rodiče se tak mohli bez obav plně věnovat svým povinnostem.

Zdálo se, že organizování celé akce trvá hodiny. Octavia vydávala příkazy, odpovídala na otázky, hodnotila návrhy, dělala rychlá rozhodnutí a řídila provoz vesničanů, kteří nosili na centrální shromažďovací místo další a další potraviny a zbraně. Jednu pracovní skupinu v čele s Cyn poslala k okraji města, aby tam zpevnila a zabarikádovala ohrazení. Po několika hodinách se ze svého příbytku konečně vyhrabal také starosta Nikolaj. Vypadal velmi rozrušeně.

"Podařilo se ti s někým spojit?" zeptala se Octavia. Zamračil se. "S většinou snad ano. Ale třináct rodin na můj volání vůbec neodpovídalo."

Octavii se zvedl žaludek. Vzpomínka na Rastina i jeho psa, které infikovaly mimozemské stvůry, byla příliš čerstvá a živá. Že by stejně strašný osud potkal i ostatní kolonisty?

"Možná že některý z nich slyšeli sirénu, co ohlašuje bouřky," snažila se ho uklidnit Octavia. Dobře věděla, že tohle bylo jen velmi málo pravděpodobné.

Starosta Nikolaj se rozhlédl kolem sebe na mumraj odhodlaných kolonistů. Ačkoliv do úsvitu zbývala nejméně hodina, celá vesnice byla vzhůru a kypěla zuřivou aktivitou. "Nikoho z nich tady nevidím." "Musíš to zkoušet dál," řekla Octavia. Vtom dorazili posílci a závodili, kdo doběhne k Octavii jako první. Přišli si pro další úkoly.

"Jone, ty se dobře vyznáš v elektronice. Běž se starostou do jeho komunikační stanice a pokuste se spojit s chybějícími rodinami. Musíte je vzbudit. Wesi, ty máš dobré oči. Chci, abys vyšplhal na pozorovací věž. Kier-nane a Gregore, najděte lidi, kteří přivezli do vesnice své robokombajny. A pokud nějaké drtiče na kameny a plamenomety nefungují správně, opravte je. Na každé větší ulici musí být aspoň jeden z našich obdělávacích strojů. Hlavně ať stojí hned za branami do vesnice a těch máme dohromady osm."

Mladí muži se ihned rozběhli, aby splnili přidělené úkoly. Hned nato se vrátila Cyn McCarthyová a oznamovala současně starostovi i Octavii, co už zvládla: "Zpevnili jsme ohradu okolo Free Havenu, ale několik robo-kombajnů ještě stále hloubí příkop."

Starosta Nikolaj ztuhle přikývnul. "Ještě štěstí, že se mi podařilo kolonisty přemluvit, aby byli připravení na všechno. No ovšem."

Octavia a Cyn si vyměnily pohledy, ale ještě než stačila Octavia cokoliv odpovědět, z pozorovací věže hulákal Wes.

"Už jdou! Mimozemšťani! Rychle! Nejlepší bude, když vyšplháte za mnou a podíváte se sami."

Starosta Nikolaj, Cyn i Octavia se rozběhli k věži a po kovových příčkách žebříku rychle stoupali vzhůru. Na horizontu právě začínalo pomalu svítat, a tak si mohli blízcí se hrozbu velmi dobře prohlédnout.

Necelé dva kilometry od nich se přímo na vesnici valila vlna odporných příšer, která pohlcovala a ničila vše, co její postavilo do cesty.

Starosta křečovitě polknul.

"Jsou jich... mraky. Hotová armáda," zašeptala zděšeně Cyn.

Některé potvory byly chráněny tvrdým a lesklým krunýřem. Jiné, menší, se zase zběsile řítily jako nějáci ješ-těři s rudýma očima a zuřivě přitom šlehalý dlouhými ocasy. A některé dokonce letěly a se široce roztaženými blanitými křídly připomínaly bájně draky. Zdálo se, že každá z těchto příšer je vyzbrojena více zubisky a pařáty, než by kdy mohlo kterékoli jiné živé stvoření ke svému přežití potřebovat.

Tahle monstra byla zrozena jen za jediným účelem.

Pomalu se rozjasňovalo a osadníci spatřili dobrých dvacet nestvůr, které zřetelně připomínaly člověka - tedy alespoň svými tvary. Byli to infikovaní kolonisté a podobně jako Rastin výsledek cizácké mutace. Každému z nich čouhaly z těla další údy, tykadla a oči.

Octavii projela vlna smutku a lítosti. "Myslím, že víme, co se stalo s našimi chybějícími rodinami."

Starosta Nikolaj stál vedle ní opářený hrůzou. Pozoroval, jak se armáda vetřelců neúprosně blíží. "Musí jich tam být celé tisíce. Copak s něčím takovým se dá vůbec bojovat?"

Octavia odhodlaně zaťala zuby: "Myslím, že nemáme na výběr."

KAPITOLA 22

Když se generálové bitevní křižníky zapojily do vesmírné přestřelky na oběžné dráze, Dukovi to připomnělo biliár a takovou tu malou pauzu, během které mistr přemýšlí, kudy povede další šťouch.

Všude kolem se proháněla protosská plavidla a zergské příšery a vzpamatovávaly se z překvapivého a nenadálého úderu terranských sil. Generál Duke se neobtěžoval žádným varovným signálem ani možností kapitulace. Prostě vydal mariňákům rozkaz způsobit nepřátelským mimozemšťanům co největší možné ztráty.

Když se ozvaly první výstřely, hlasitě jásal a halekal.

Yamato kanóny doslova smetly zergské overlordy a jednu z poškozených protosských letadlových lodí. Než se obrovské energetické zbraně znova nabijí, generál Duke vyslal na zteč celou flotilu neskutečně pohyblivých Wraithů. Duke přecházel po kapitánském můstku vlajkové lodi sem a tam. Neustále sledoval taktické displeje, přijímal hlášení o aktuálním stavu na bitevním poli od poručíka Scotta a příležitostně se na zuřící boj kolem sebe podíval úzkými lodními průzory.

"Už jste někdy v životě viděl tolik explozí, poručíku? Už jste byl někdy svědkem takového masakru?" Duke však věděl, že poručík Scott i zbytek Alfa eskadry dobře znal temnou a odpornou stranu války z početných bitev se Zergy během zoufalé obrany Mar Sary. Ale tento fakt mu na dobré náladě nijak neubral.

Obrátil se na důstojníka u komunikačního zařízení: "Pokuste se navázat kontakt s osadníky dole na planetě.

Potřebujeme vědět, jak to vypadá na povrchu. Vůbec si nedokážu představit, že by to mohlo být v koloniálním městečku ještě horší než tady. Budeme si však muset stanovit vojenské cíle a priority."

"Rozkaz, generále." Spojař se natáhnul přes obří vysílací zařízení a pokusil se naladit frekvenční kanál kolonistů na Bhekar Ro.

Útroby terranské flotily ze sebe vychrlily letku Wraithů. Ty se před napadením viditelných protosských Scoutů ihned zahalily. Z nedávno ukončených válek Alfa eskadra dobře věděla, jakou ničivou sílu proti vzdušným jednotkám v sobě takoví Scouti ukrývají. Avšak na protivníka, kterého neviděli, se útočilo jen velmi těžce a právě neviditelnost se ukázala jako rozhodující taktická výhoda Terranů.

Wraithy je zasypaly lavinou raket typu Gemini. Několik málo šťastných Scoutů uniklo jen s poškozenými štíty a

několika vážnými trhlínami v trupu, ostatní byli rozmetáni na jednotlivé součástky. Po zákazonosné salvě terranských zbraní se zbytky protosských Scoutů stáhly. Snad šlo jen o pouhou nepozornost, ale nějakým způsobem prolétla ustupující protosská plavidla příliš blízko dračích Mutalisků a ti dílo zkázy dovršili útočným manévrem, který Duke již před časem nazval "Letící hlen". Chuchvalce vyzvracené kyseliny projížděly pláty trupů lodí jako nůž máslem. Protossští Scouti byli ztraceni.

Po splnění úkolu pokračovaly Wraithy ve zákazonosném tanci a zaútočily na další mimozemské cíle.

Generál Duke na můstku Noradu III pozvedl pěst a krutě a vítězoslavně zaryčel. Přítomní důstojníci mu nadšeně aplaudovali.

"Náš Yamato kanón je nabit a připraven k další palbě, pane," hlásil poručík Scott. Přitisknul si k uchu sluchátko, potvrdil příjem a znovu se obrátil se zprávou na generála: "Bitevní křižník Napoleon hlásí, že jeho Yamato kanóny jsou také připraveny k palbě."

"Výborně. Ať se oba zaměří na stejnou protosskou letadlovou loď," zavelel stručně Duke. Chvilí hleděl na taktickou obrazovku, aby si vybral z bohaté nabídky možných cílů. Jeho prsty krátce tančily vzduchem a generál si tiše broukal pod vousy: "Enyky, benyky, kliky bééé," pak zapíchl ukazováček do monitoru, "Tento."

"Zaměřujeme, pane," plnil příkaz Scott a ihned se spojil s Napoleonem. Mocná děla obou terranských válečných lodí zahřměla ve stejném okamžiku. Silná magnetická pole drtivých zbraní vyvolala malé, a hlavně cílené nukleární exploze, které se proměnily v řízený proud energie. Soustředěný úder protosské štíty rozdrtil. Ve zlomku vteřiny plášť letadlové lodi puknul a obří mimozemská loď explodovala.

Generál Duke opět vítězoslavně zahalekal. "Kdo by si jen pomyslel, na kolik různých kousíčků se ten jejich krám může rozletět!" Pak pozoroval Wraithy, jak rozmetávají další čtyři protosské Scouty. Spokojeně si mnul tlusté dlaně a podíval se na ostatní přítomné na můstku. "Dneska můžeme odpočívat pěkně v klidu. Vítězství je prakticky naše."

Poručík Scott se zamračil. "Nemyslíte, že je to trochu předčasný a ukvapený závěr, generále?"

K patnácti sešikovaným bitevním křižníkům generála se přiblížili dva protossští Arbitři. Duke se posměšně ušklíbnul:

"Co si myslí, že sakra dělají? Celá flotila vpřed. Napoleon a Bismarck spolu s letkou osmi Wraithů postupovat k nepříteli. Ať ten bordel zametou."

Jakmile se však dva bitevní křižníky oddělily od zbytku Alfa eskadry, prostor se náhle temně zvlínil. Arbitr uvolnil náboj stázového pole a rozpínavý závoj energie uvěznil oba bitevní křižníky spolu se třemi Wraithy. Ačkoliv nemohli být Napoleon ani Bismarck ve stázovém poli napadeni, vůbec se nemohli pohybovat a jakkoliv zasahovat do okolních bojů.

Jakmile stázové pole paralyzovalo část armády, kupředu se vyvalily tři letadlové lodě a osm Scoutů a jako roj rozzuřených sršňů se vrhli na osamocené a překvapené Wraithy. Nikdo netušil, co všechno protossští Arbitři pod maskovacím polem vlastně ukrývali.

Piloti Wraithů se snažili zneviditelnit, ale protosský Observer je detekoval. Bez schopnosti zmizet protivníkovi z očí se tak stali prakticky bezbranní. Lidská osádka útočných stíhaček neměla jinou možnost než zběsile pálit rakety Gemini a doufat, že se jim podaří zahnat nepřítele na útěk. Ale hbité stíhačky lodě bránily. Cizácká flotila naprosto nemilosrdně zničila pět Wraithů a přesunovala se do vhodných palebných pozic, odkud hned po zmizení stázového pole udeří na zbytek rozdělené armády...

Velitelé lodí Napoleon a Bismarck nad tou zradou jen bezmocně rozhazovali rukama a připravovali se k boji. Jakmile se stázové pole rozplynulo, z odhalených letadlových lodí udeřilo čtyřicet malých Interceptorů a provrtávalo dva rozdělené bitevní křižníky jako olověné kuličky vypálené z brokovnice. Za jiných okolností by tak malý stíhač nepředstavoval žádné vážnější nebezpečí, ale v takovém množství dokázali napáchat obrovské škody.

Dříve než stačil Duke vyrazit zoufale se bránícím lodí na pomoc, na křídlo Alfa eskadry zaútočili Zergové se stejnou zuřivostí, s jakou se ještě před chvílí vrhali na Protossy. Ohavné živé příšery se bezhlavě hnaly vesmírem mstít se na lodích Terranů.

Ostatní letky Wraithů se sešikovaly okolo lodí generála Duka. Musely změnit taktiku, aby se dokázaly vypořádat s novou hrozbou. Ale létající zergští mutaliskové neúnavně a opakovaně chrtili gejzíry zákeřného inteligentního hlenu. Inteligentní hlen byl totiž schopen zasáhnout jeden Wraith, provrtat jeho systémy a pak se odrazit a zasáhnout jiný nejbližší stroj a souběžně tak působit další škody.

Velitel letky Wraithů na útok ihned reagoval zamaskováním. Jakmile letadla zmizela, vlna a směr jednotlivých salv se obrátil. Terrané opětovali palbu a lovnou zvěř se stali mutaliskové. Z hlavního zergského voje, který ještě stále bojoval s Protossy, se oddělila královna a hejno menších sebevražedných scourgů. Společně utvořili rojnici a hledali zbytky maskované letky Wraithů.

Duke byl na svou malou skupinku stíhaček hrdý. Maskované Wraithy totiž pokračovaly v palbě, trhaly zergskou špinu na kusy a krutě se mstily za své padlé kamarády. Temné vakuum se brzy naplnilo rozedranými krunýři a zmrazeným mimozemským masem a slizem.

"Pane, blíží se k nám jednotka zergských overlordů," hlásil poručík Scott. "Mají schopnost prorazit maskovací pole našich jednotek. Všechny naše Wraithy budou odhaleny. Neměli bychom je raději stáhnout?"

Generál Duke se zamračil. "To v žádném případě, poručíku. Jen se podívejte, jaké škody nepříteli pácháme."

Protosským Interceptorům se zatím podařilo zcela ochromit bitevní křižníky Bismarck a Napoleon. Žádná z lodí neměla dost energie ani na to, aby se z boje stáhla zpět do bezpečí. Jakmile se overlordi přiblížili k neviditelné letce rychlých Wraithů, jejich maskovací pole bylo proraženo. Zergské královny na nic nečekaly a ihned se vrhly na odhaleného nepřítele. Z bezprostřední blízkosti ze svého těla vystřelily rychle se rozšiřující pavučinu zeleného slizu. Hustá pryskyřice snadno zalepila ionové trysky hbitých Interceptorů a rapidně tak snížila jejich rychlost a flexibilitu, přetížila systémy a ucpala jednotlivé kanóny. Dračí mutaliskové se do oslabeného nepřítele pustili snad s ještě větším vztekem

a urputností.

A jako by toho ještě nebylo dost, na zdecimované šiky Wraithů se vrhly malé, zato však sebevražedné scourgy. Drobné zergské bestie byly jako živé dělové koule. Přemýšlející bomba, která si umí vybrat vlastní cíl. Stačí jen narazit do trupu a explodovat. Houfy scourgů tak postupně smetaly jeden Wraith za druhým.

"Generále!" vykřiknul poručík Scott. Tentokrát i Duke musel připustit, že bude třeba znovu vyhodnotit situaci na bitevním poli.

"Celá flotila stáhnout!" rozkázal. "Musíme se znovu sešikovat."

Poručík Scott vyslal rozkaz dříve, než generál vůbec domluvil. Možná podobný rozkaz očekával, možná se také modlil, aby Duke konečně dostal rozum. Nikdo z přítomných na můstku by se neodvážil přílišnou sebejistotu generála Duka jakkoliv komentovat, i když všichni si museli myslet to samé.

Bismarck se bezvládně převaloval vesmírem, zmračený Napoleon se snažil uniknout neutuchajícímu přívalu nepřátelských střel. Generál Duke se snažil dát dohromady to, co zbylo ze slavné Alfa eskadry. "Vyšlete vědeckou loď. Potřebujeme znát přesné údaje o hlavním šiku pro-tosských lodí. Chci vědět, kolik dalších pavouků se pod tou hromadou dřevěných klád ještě skrývá."

Dvě vědecké lodě tiše klouzaly prostorem kupředu, aby na nic netušící Arbitry vypálily ze svých zvláštních, ale účinných zbraní. Elektromagnetická vlna se přehnalá bitevním polem jako nějaký divoký příboj a zbavila všechny protosské lodě energetických štítů. Když už na takto oslabená plavidla nemohla zaútočit Alfa eskadra, snad to pomůže aspoň Zergům.

Generál Duke ztěžka polknul a soustředil se na záchranu vlastního zadku. Okolní nepřátelé se totiž pustili i do jeho vlajkové lodi. "Okamžitě vyšlete další vědeckou loď, ať umístí kolem Noradu III ochrannou matici. Chci být v bezpečí!" Okamžitě si uvědomil svou chybu. "Ehm, ochrannou matici umístíte samozřejmě také kolem ostatních bitevních křižníků v dosahu. Své lidi musíme chránit. Všechny. Musíme zůstat naživu, i kdyby to mělo znamenat ústup z boje," pokračoval, i když mu jednotlivá slova vázla v hrdle jako skrojek shnilého citrónu.

Hleděl na taktickou obrazovku a krev v jeho žilách vřela. UVědomil si, že jeho jednotky se pustily do mnohem tužšího nepřítele, než původně předpokládal.

KAPITOLA 23

Žádná ze zoufalých příprav kolonistů se nestihla dodělat včas. Mimosemská monstra zaútočila za úsvitu.

Octavia stála uvnitř ohrazení nedaleko prefabrikovaných budov s ocelovými zdmi, které tvořily pomyslnou hranici Free Havenu. Byla naprosto vyčerpaná. Oční víčka se sama zavírala, vždyť nespala téměř celé dva dny. Nedokázala si však představit, že by si zdířla zrovna teď.

Za několik hodin můžou být všichni mrtví.

Každý z vjezdů do vesnice byl blokován obřím robokombajnem. Kdyby bylo nejhůř, dva z těžebních strojů určených k drcení kamenů se daly použít jako nouzové tanky.

Jakmile první sluneční paprsky dopadly na štěbetající, klapající a chvátající nekonečnou hordu, Octavii bylo jasné, že situace už horší a nouzovější být nemůže. Živý koberec zergské masy během zběsilého závodu přes rovná a obdělávaná políčka kolonistů zvedal mohutná oblaka prachu.

Starosta Nikolaj, který tu hrůzu pozoroval hned vedle ní, užasle ustoupil o krok vzad. "Můj bože."

Osadníci si mezi sebou rozdělili podomácku vyrobené zásoby zbraní. Většinou se jednalo jen o malé projektilové pušky a pulzní pistole. Opravdových loveckých pušek se našlo jen několik kusů. Mnohé zbraně byly vylepšeny farmářským nářadím - obrovskými kosami a nabroušeným nářadím na plevel. Silný a šlachovitý sedlák se s takovou zbraní dokázal ohánět stejně zdatně jako bojovník s oštěpem.

Ostatní kolonisté těžce zalapali po dechu a pevně stiskli zbraně. Jejich život visel na vlásku. Ačkoliv Octavia všechny sousedy před mimozemskou hrozbou varovala, ani v tom nejhorším snu si nedokázala představit skutečný rozsah nepřátelského útoku. Zdálo se, že množství zrůdných příšer je neomezené.

"Barikáda okolo města je naší první obrannou linií!" zakřičela z věže. Žádný z osadníků neměl jakékoliv vojenské zkušenosti. Věděla však, že jestliže se jim nepodaří odrazit první vlnu, budou ztraceni. "Za žádnou cenu jim nesmíme dovolit, aby se dostali do města. Žádná zbraň nesmí zahálet. Jestli prorazí naše linie a my se rozutečeme a budeme bojovat jen sami za sebe, pak nás dostanou jednoho po druhém."

Dva z osadníků její výzvu ignorovali a běželi se schovat do bezpečí svých nejistých domovů.

"Stůjte a bojujte!" zařvala Octavia na ostatní.

Starosta Nikolaj něco zamumlal o tom, že musí dohlédnout na děti, ale Octavia ho popadla za rameno a ve zbábělém útěku mu zabránila.

K provizorní barikádě osady dorazily první výzvědné jednotky mimozemšťanů, rychlí běžci s ostrými zahnutými spřovitými pařáty. Vetřelci přibližně velikosti psa připomínali obří ještěry s rudýma planoucíma očima, ostrými pařáty a mnoha rozštípnutými údy. V masivní vlně hromového cupitání se předháněli přes prašné pole jako horda obřích a hladových krabů.

Kolonisté vypálili první salvu. Mnozí z obránců začali sprostě klít, protože s provizorně vyrobenými zbraněmi bylo jen velmi obtížné nějak přesněji zamířit. Ale vzhledem k množství mimozemských nájezdníků každý, byť i ten nejnáhodnější a nejnepovedenější výstřel, něco zasáhnout prostě musel. Ostatní příšery neváhaly a dále se valily přes padlé soukmenovce, které buďto svými ostrými pařáty rozpáraly, nebo je jednoduše v jejich smrtelné křeči ignorovaly.

Vypadalo to jako nekonečná vlna příšerné smrti.

Octavia cítila, že její hrůzu překonává zoufalství. Jak jen můžou s něčím takovým vůbec bojovat? Znova a znovu páčila z

provizorní brokovnice, kterou si přinesla z domu. Zpočátku ji s každou zastřelenou nestvůrou naplňoval jistý pocit hrlosti, ale jen o několik málo okamžiků později nebyl na nějaké pocity zadostiučinění čas. Pálila jednu salvu za druhou tak dlouho, dokud nebyl zásobník střeliva úplně prázdný. Mnozí z jiných kolonistů právě řešili podobný problém. Zásobníky s projektily nebo baterie pro gauss pušky velmi brzy došly.

První zástup malých vetřelců se prodral přes barikádu, pozvednul smrtonosné pařáty a zaútočil. Ozval se svist ostrého předmětu letícího vzduchem, který se chystal sekát a trhat. Kolonisté v hrůze zakřičeli. Octavia sledovala, jak několik lidí padlo v krvavé hromadě obnaženého masa. A to byl jen začátek.

Kiernan a Kirsten Warnerovi - on, mladý kameník, a ona, učitelka a amatérský technik - bojovali bok po boku těžkými zaostřenými mlaty, které používal Kiernan k práci. Oháněl se dlouhým nářadím sem a tam, drtil ostré údy nebezpečných zvířat, otevíral jejich tlusté kož-naté usně a zanechával kolem sebe hromady škubajících se, neinteligentních mimozemských těl. Kirsten se rvala stejně zarputile, jako by se snažila co do počtu zamordovaných nepřátel Kiernanovi vyrovnat.

Starosta Nikolaj se obrátil na zběsilý útěk. Octavia na něj stačila ještě zakřičet, aby se vrátil, ale jako správný politik uměl Nik svůj rychlý ústup náležitě ospravedlnit. "Musím se ihned spojit s terranskou flotilou! Měla by dorazit každým okamžikem. Musím ji říct, co se tady dole děje." Nikolaj dále na nic nečekal a zabarikádoval se uvnitř komunikační věže. Octavia neměla čas zabývat se nějakým podělaným dezertérem a zbabělcem. Mrštla prázdnou a nepotřebnou brokovnicí na nejbližšího plazovitěho vetřelce takovou silou, že náraz otevřel jeho mozkovnu. Z hlavy vystříknul sliz. Zdálo se však, že to přišere nijak zvláště nevadí.

Octavia si ve zlomku okamžiku, kdy tam stála neozbrojená, vzpomněla na starou raketovou věž. Památník tehdy všechny překvapil nenadálou aktivací a sestřelením Observeru z oblohy. I když všechny automatizované systémy vyhořely, věž v sobě stále skrývala několik nepoškozených a funkčních raket. Ty by v sobě měly mít dostatek výbušnin, které by mohly nepříteli způsobit docela vážné škody.

Raketová věž byla sestrojena k sestřelování vzdušných cílů, ale tímto způsobem již věž dávno nefungovala. Možná se jí podaří odpálit rakety ručně.

Octavia potřebovala minutu. Více času ostatně stejně ani neměla.

Utíkala do středu města. Ještě nedávno bylo tohle místo tak mírumilovné. Dalo by se říct, že se jednalo o jakýsi park na Bhekar Ro. Kdesi za ní bojovali vystrašení kolonisté o holé životy. Přival nestvůr je donutil stáhnout se. Jejich linie se tak pod krvežíznivým útokem hordy vetřelců pomalu bortily. Nouzové zbraně jedna po druhé vypovídaly službu.

Octavia se proto soustředila jen na jediný kus zařízení.

Ačkoliv se jí s Jonem podařilo zprovoznit aspoň mechanické části děla, elektronika byla kompletně v tahu. Octavia si uvědomila, že většinou se jednalo jen o senzory automatického zaměřovacího systému. Vyšplhala po žebříku s kovovými příčkami a vytrhla vstupní panel.

Jediné, k čemu se potřebovala dostat, bylo odpalovací zařízení.

Pořádně se zapřela nohama i rameny a zatlačila směrem nahoru. Převrátila tak raketomet dolů a hrubou silou jej natočila čelem k valícím se mimozemským jednotkám. V zásobníku zbývaly jen dvě rakety, a navíc vůbec netušila, kolik škod je schopná každá z nich vlastně napáchat.

Konečně našla odpalovací zařízení. Hrubě odhadla pravděpodobnou trajektorii letu střely a první raketu ze-mě-vzduch nasměrovala do středu slizkých monster. Nemohla se dočkat, až je výbuch rozloží na jednotlivé tkáně a orgány.

Zavřela jedno oko, zašeptala krátkou modlitbičku, a odpálila první ze dvou raket. Střela napěchovaná výbušninami zahřměla, až se celá země otřásla, a pak s jekotem vyrazila kupředu, přičemž se zběsile otáčela kolem vlastní osy.

Zpočátku si Octavia myslela, že minula. Pak se ale raketa zaryla do hejna cizáckých průzkumníků. Plameny a dým mohutné exploze vymršťovaly kusy shořelého a očaze-ného masa mimozemšťanů všemi směry. Přezivší útočníci pobíhali zmateně kolem jako rozrušení mravenci, jako když někdo zapáchne klacek do jejich mraveniště.

Na malý okamžik Octavia překvapeně ztuhla. Čekat však nemělo smysl. Natočila raketomet mírně doleva, kde se rychle šíkovala další vlna plazovitých monster. Bez váhání odpálila druhou - a poslední - střelu. Další výbuch prožívala s patřičným sebeuspokojením a také zadostiučiněním. Samojediná totiž dokázala smést z povrchu planety stovky útočníků!

Naneštěstí pro útočníky ztráta několika stovek spolubojovníků prakticky nic vážnějšího neznamenal.

Když se zvířený prach a dým konečně usadil, na bitevním poli se na několik vteřin rozhostilo zvláštní ticho. Několik kolonistů zajásalo. Jiní řvali a svíjeli se v obrovských bolestech. Roj zkázonosných cizáků syčel, vydával celou škálu bzučivých zvuků, ale hlavně se šíkoval a chystal k dalšímu útoku.

Pak Octavia zahlédla něco, čeho se z celého masakru obávala ze všeho nejvíce. Směrem k obráncům se belhaly neohrabané formy vzdáleně připomínající pokrouceného a deformovaného člověka. Tato těla kdysi náležela lidem. Silní farmáři, svým drsným způsobem krásné ženy. Nyní Tito infikovaní osadníci oddaně sloužili cizák-kým nájezdníkům.

Těžkopádně se sunuli kupředu. Hromady tykadel, chňapajících pařátů a odporných bodlin, ze kterých kapal jed.

Připomínali výtvořiny šíleného výrobce panenek. K původním normálním a obyčejným lidským bytostem někdo proti jejich vůli připevnil hromadu dalších částí.

Jakmile se infikovaní kolonisté přiblížili, několik obránců v předních řadách zaúpělo. "To jsou přece Gandhi a Liberty Ryanovi! A tam jde Brutus Jensen!"

Když Octavia přichozí poznala, celou jí projela vlna nesmírné lítosti. Tito osadníci byli dříve jejími sousedy. Všichni společně těžce pracovali na polích, osívali je, chránili, hnojili a měnili v obdělávané úrodné lány. Brutus Jensen patřil k opravdovým dřičům.

Infikovaní kolonisté pomalu postupovali kupředu. Obránci Free Havenu se cítili nesví a jen s největším sebezapřením stříleli do lidí, které až do tohoto okamžiku považovali za přátele.

Ale teď se všichni proměnili v příšery. Nepřátele. Stejně jako prospektor Rastin.

Jakmile Octavia zahlédla, jak se jejich kůže začíná kroutit, těla vřít a tváře a břicha otékat a nadouvat se, vzpomněla si, co se stalo se Starým Modrákem a jak ho otravné a výbušné plyny doslova rozmetaly na cucky. "Utíkejte od nich pryč!" křičela a běžela k barikádě. "Nechodte k nim tak blízko!"

Ale byla příliš daleko. Někteří z kolonistů ji zaslechli a otočili se, aby se podívali, kdo to na ně tak křičí. Jiní, zcela ochromeni hrůzou, jakékoliv varování prostě nevnímali.

Infikovaní kolonisté se snažili dostat tak blízko, jak to jen šlo. Když pak jejich těla explodovala jako nějaké biologické nálože s otravnými výpary a chemikáliemi, Octavia se instinktivně vrhla na zem.

Mohutný výbuch Ryanových a ubohého mladého Bru-ta Jensena smetl první řadu obránců Bhekar Ro. Tři kolonisté byli na místě mrtví. Tlaková vlna úplně převrátila třicet metrů barikády a dvě krajní budovy tvořící ochranný val města. Ostatní obránci, kteří se ocitli příliš blízko epicentra exploze, se váleli na zemi, drželi se za hrdla, dusili se a vykašlávali krev. To jejich nervové a cévní systémy likvidoval jed. Smrt na sebe nenechala dlouho čekat.

V nejbližším okolí výbuch smetl také spoustu cizáckých Scoutů. Teprve nyní Octavii došlo, že útočníkům na množství vlastních ztrát nijak zvlášť nezáleží.

Rychle se postavila na nohy a spatřila, jak se na ně řítí další vlna monster. Krátce pohlédla na zabetonované dveře komunikační věže, kde se zabarikádoval starosta Nikolaj. Nezbyvalo než doufat, že se mu podaří spojit s terran-skou flotilou.

Jestli si vojenští "zachránci" sem dolů nepospíší, brzy nebudou mít koho zachraňovat.

KAPITOLA 24

Ve stínu velkolepého xel'nagského artefaktu v základním táboře Protossů stál Exekutor Koronis vedle zahnutého křídla velkého Arbitru. Ve zmeti telepatických signálů se pokoušel sledovat rozsáhlou bitvu s nepřátelskými jednotkami zuřící na oběžné dráze nad jejich hlavami. Neustále byl v kontaktu s Templářem Mess'Tou. Ten ho z paluby jeho vlnkové lodi informoval, jakým směrem se situace ubírá.

Koronis hovořil přes společný telepatický kanál. Dobře věděl, že ani jeden z jeho protivníků nemohl mocný mentální přenos zachytit, natož mu pak porozumět. "Nepřátelé Prvorozených si nezaslouží žádnou milost. Vzácnou kořist protosské rasy musíme chránit za každou cenu. Náš úspěch rozhodne, vrátí-li se Qel'Ha na Aiur jako zachránce, nebo třikrát poražený zatracenec."

"Všichni si uvědomujeme, co všechno je v sázce, Exekutore. Tentokrát nezaváháme. Naše odhodlání nikdy nepoleví," odpověděl Mess'Ta.

Koronis ukončil přenos. Věděl, že v lepších rukách už Qel'Ha nechat nemohl. Ledaže by byl na oběžné dráze přítomen osobně. Ale tady na něj čekala mnohem důležitější práce.

Judikátor Amdor spolu s dalšími čtyřmi Judikátory stál přímo pod artefaktem. Pozvednul čtyřprsté ruce vzhůru a zešířila pařáty roztáhnul. Ostatní Judikátoři se připojili a společně pěli mentální litanii. Pokoušeli se tak detekovat nuance zářícího objektu, ze kterého vnímali silné vibrace Khaly.

Koronis přistoupil k nim a pozoroval. Než byl povýšen na post Exekutora, sám býval Veletemplářem sběhlým v mnoha telepatických dovednostech. Citlivě vnímal, co všechno odhalený objekt vyzařoval. Nebyl však schopen určit jeho původ, nebyl schopen pochopit, jestli se jednalo o poselství nebo varování.

Amdor se obrátil k Exekutorovi a pokynul k jasným, stříbrným trnům obrovských krystalických výrůstků, které ze sutin laviny vystupovaly jako polámané sněhové vločky. "Podívejte, khaydariny! Jen v těchto samotných nerostech se skrývá tolik bohatství, že se z něj bude těšit celá Konkláve."

"Tyto krystaly, Judikátore, jsou nezvratnou známkou Xel'Nagů. Jen jejich samotná přítomnost dokazuje, že tento objekt je mnohem cennější, než jsme se původně domnívali."

Amdor zdvořile zabručel, ale jen těžko skrýval radost a spokojenost. "Musíme jej prozkoumat, Exekutore. Pospěšme si, ať jsme co nejrychleji uvnitř."

Koronis měl však v plánu něco jiného. "Dal jsem příkaz skupině Dragoonů. Již se připravují."

Amdor vypadal frustrovaně, ale svou hnědou hlavou poslušně a souhlasně kývnul. I přes osobní ambice nemohl proti takové moudré opatrnosti nic namítat.

Koronis se otočil a vyslal signál k nejbližšímu Arbitrovi. Křídla obrovské lodi se otevřela a z jejich útrob vystoupila skupinka čtyř Dragoonů. Když sestupovali dolů po rampě, kovové klapání robotických nohou armádních kyborgů přestalo tolik dunět.

Dragooni těžce kráčeli kupředu. Jejich sférické jádro bylo ukryto v nerozbitném mechanickém těle poháněném čtyřma dlouhými, pavoučíma nohama. V podstatě se jednalo o protosské veterány, kteří byli zmrazeni nebo jinak smrtelně zraněni v boji. Zemřít ve službách Khaly se sice považovalo za čest, ale tyto bojovníci nechali dobrovolně své tělesné ostatky transplantovat do těchto mechanických exoskeletů.

Pěšáci v obrněných tělech s rachotem pokračovali kupředu. Mozky rozložených dobrovolníků skrze Khalu soustředily dostatek energie, aby byly schopny ovládat pohyby končetin Dragoonů. Jejich článkovité nohy byly schopny překonat i velmi náročný terén a šplhat po rozpukaných balvanech mnohem snadněji, než by to kdy ve svých nepraktických róbách dokázali sami Judikátoři.

Během dlouhého a bezúspěšného pátrání Qel'Ha tyto Dragooni čekali. Nikdo je nepotřeboval. Obávali se, že už se nikdy žádné mise nezúčastní. Zajímalo je proto jen jediné: Aby nebyla jejich oběť a proměna v tyto mechanické pěšáky zbytečná.

Nyní konečně nadešla jejich chvíle.

První protosští průzkumníci, kteří se chystali vstoupit do odhaleného xel'nagského artefaktu, šplhali nahoru, dokud se nedostali až ke vstupním otvorům. Koronis a Amdor bok po boku sledovali statečné Dragoony, jak se noří dovnitř záhadného labyrintu.

KAPITOLA 25

Bitva o Free Haven pokračovala, ale bránícím se osadníkům zbývalo jen pramálo naděje. Octavia neměla čas něco plánovat nebo se starat o to, co přinese budoucnost. V daném okamžiku šlo jen o záchranu holého života a pozabíjení co možná největšího počtu Zergů.

Zdálo se však, že nenažraní cizáckí nájezdníci jednoduše nepotřebují odpočívat.

Někteří z obránců bojovali tím nejprimitivnějším způsobem. Pomocí obyčejných zemědělských nástrojů se zoufale snažili zastavit přívaly odporných bestíí. Octavia už neměla žádnou raketu, která by se dala odpálit, ani žádnou ruční zbraň. Rozběhla se proto k nejbližšímu robokombajnu. První obrovský stroj na kácení a mýcení porostu patřil starostovi Nikolaji. Věděla, že ten člověk se o robokombajn rozhodně nestaral tak dobře, jako se o ten svůj starala ona s bratrem Larsem. Jenomže ten teď stál bez života někde v údolí vedle toho prokletého artefaktu. Tak či tak se dal starostův robokombajn použít jako docela silná a účinná zbraň.

Vyskočila po pásech nahoru, postavila se na plechovou karoserii, bleskově nasedla dovnitř obrovského stroje a nastartovala motor. Z horního výfuku se vyvalil kouř spáleného vespěnu. Připomínalo to nozdry nějakého soptícího draka.

Náměstí vesnice se proměnilo v loviště. Zergské bestie se probily přes první obrannou linii osadníků a nyní kolonisty štvaly jako nějakou zvěř. Octavia pozorovala, jak kameník Kiernan Warner i jeho žena Kirsten hbitě vskočili do jednoho těžkopádného a pomalého těžebního stroje. Uvnitř obrněného vozidla se zabežnili a pak si začali razit cestu vpřed.

Octavia našla řízení robokombajnu, smetla stranou nějaké nůžky a harampádí, které nechal starosta na řidičově sedadle, naklonila se kupředu a s obrovským řinčením pásů vyrazila do ulic. Pevně zaťala zuby a postupovala s obřím vehiklem k útočníkům. Nyní byla připravena čelit další vlně Zergů. Za nevelkým stádem malých potvor zahlédla větší monstra, včetně devíti shrbených hadovi-tých zrůd. Stejně nestvůry na ni vystřelili jehlovité ostny, když tehdy prchala z Rastinovy usedlosti v malém polním vozítku. Hydraliskové.

Příšera zešířila otevřela zmutovanou tlamu od jednoho zakrnělého kožovitého ucha ke druhému a odhalila řadu ostrých zubisek. Pak se vztyčila na podivných končetinách, aby vzdorovala mechanickému protivníkovi, a probodla Octavii černýma a bezcitnýma očima.

Než se Octavia stačila přiblížit, aby mohla vypálit z drtiče kamenů, první hydralisk ohnul svá shrbená a obrněná záda a pokropil ji dávkou ostnatých projektilů. Slyšela, jak se zavrtávají a odrážejí od tlustých plechů robokombajnu. Když jeden z nich narazil do předního skla a zanechal za sebou na křehkém okně rozpraskanou pavučinu, Octavia instinktivně sklonila hlavu. Pak sešlápla plynový pedál až na podlahu. Ždímalá obří stroj, jak to jen šlo, a řítila se na první zergskou nestvůru, která se chystala k další salvě.

Součástí zbrojního arzenálu silné příšery nebyly jen ostnaté projektily, ale na hrubou masu a kinetickou energii obřího zemědělského stroje to prostě nestačilo. Zrůda se sice snažila chňapnout znetvořenými končetinami, vychýlit valící se ocelovou horu z dráhy a převálit ji, ale minula a těžké ocelové pásy ji v mžiku rozdrtily v louži rozbité skořápky a stříkajících vnitřností.

Jiní dva hydraliskové ji napadli každý z jedné strany a nemilosrdně kropili vozidlo dalšími salvami ostnů. Slyšela, jak jednotlivé projektily rachotí a řinčí o kovové pláty, ve kterých pomalu, ale jistě přibývaly hlubší a hlubší zářezy a trhliny. Několik málo ostnů dokonce prošlo skrz a zanechávalo za sebou v plechu díry. Ale Octavia se už za volantem nehrbila.

Místo toho chladně spustila silné kombinované paže a obrovský rotující koš s řadou nabroušených ostří. Za normálních okolností sloužil stroj ke sklizení tritikální pšenice. Natáhla paži jako nějaká vážka křídlo a namířila ji na jednoho hydraliska, kterému právě došly všechny pátevní ostny. Monstrum sebou křečovitě zmítalo i poté, když bylo rozčtvrceno na tisíc malých kousíčků. O přední sklo žacího stroje se rozprskly litry krve a slizu.

Překvapená úspěchem Octavia přehoupla kombinovanou paži na levou stranu a chystala se nabrat třetího hydraliska. Ten se zaklonil dozadu, jako by si najednou uvědomil bezprostřednost nebezpečí. Octavia nečekala a udělala s ním krátký proces jako s jeho předchůdci. Pak pokračovala ve své zběsilé jízdě. Před ní se srotily tři další nestvůry. Byly odhodlané ji konečně zastavit.

Octavia zavřela oči a vyrazila kupředu. Nevěděla, jestli smečku nových hydralisků rozsekala roztočená ostří paže robokombajnu, neboje rozdrtily těžké pásy, když se však ohlédla za burácející robokombajn, všechny příšery ležely na zemi mrtvé. V prachu udusané země se stále křečovitě zmítalo několik nepoškozených údů a tělesných částí.

Kiernan Warner přistavil těžební stroj nedaleko okraje zničené provizorní barikády a začal vrtat do hornatého podloží. Vydolované těžké kameny se automaticky naložily do malého katapultu a ten je začal ihned metat na zergské jednotky jako nějaké dělové koule.

Tucty rozzuřených zerglingů byly rozdraceny na krvavou zmet' . Metač kamenů zasáhl další dva hydralisky. Obrovské balvany si s jejich tvrdým krunýřem snadno poradily. Jedno z šílených monster ještě stačilo ve smrtelné křeči vypálit všemi směry dávkou jedovatých ostnů. Některé z nich zasáhly těžkopádný těžební stroj, jiné vylétly jen tak nazdařbůh do vzduchu, ostatní trny dokonce zabily vlastní spolubojovníky, kteří se dírou v barikádě valili do města.

Nenadálý obrát a urputnost obránců cizácké nájezdníky překvapily a na chvíli zaváhali. Octavia spatřila, jak se příšery postupně stahují zpět. Tentokrát však jejich řady značně prořídly.

Brzy nato však Zergové obklíčili celou osmistěnnou barikádu okolo Free Havenu a chystali se udeřit ze

severovýchodu, kde se seskupili a připravovali na zničující invazi na město.

"Zkoušej se sem probít přes čerpací stanici!" zamumlala si pro sebe a dívala se k průmyslové zóně, kde kolonisté skladovali cisterny s rafinovaným vespénem.

Free Haven měl vždy nějaké zásoby pro "případ nouze", jak říkal starosta Nikolaj. Octavia byla tak napůl přesvědčená o tom, že osadníci postavili obrovskou nádrž na tekavý plyn spíše proto, aby se nemuseli tak často zahazovat se starým, mrzutým a samotářským Rastinem.

Opět jí projela vlna lítosti a smutku. Věděla, že pro-spektor byl jednou z prvních obětí zergského roje. Snad jim teď těžce vydobytý vespén pomůže se zoufalou obranou Bhekar Ro.

Octavia použila přední plamenomet robokombajnu. Ve sloupci spalujícího ohně zpopelnila skupinku nedalekých zerglingů. Zabudovaný plamenomet původně sloužil k mýcení hustého lesního porostu, na jehož místě se pak kultivovaly lány nové orné půdy. Nyní jej však používala ke kremaci davů nepřátel.

Jeden z hydalisků se jí vzdorně postavil tvář v tvář, napřimil se a hrozivě syčel, ale žhavý plamen jeho ohybný obličej v mžiku spálil na prach.

Pásky robokombajnu na nerovném povrchu zarachotily a celý stroj se hlučně přesunoval k čerpací stanici. Možná armáda vetřelců vycítila, kde má město slabinu. A nebo snad chtěli ukořistit vespén pro sebe? Každopádně se všechny příšery shromáždily nedaleko stanice a společně postupovaly kupředu. Zergové prošli skrze oslabenou městskou barikádu, jako by to byly jen papírové kulisy, a vtrhli na otevřené prostranství okolo cisteren s uskladeným vespénem.

Octavia věděla, že má jen několik málo sekund. Musela jednat ihned, jinak její divoký plán prostě nevyjde. Zablokovala pásky robokombajnu a plamenomet přepnula do režimu toho nejdelsšího možného dosahu, kterým se snažila pokrýt celou stanici. Ve žhavých plamenech se škvařily a ječely tucty zerglingů. Dvěma hydaliskům se však přesto přes oslabené plameny podařilo projít. Jejich lesklá kůže byla zle popálená, ale zdálo se, že nestvůry vůbec žádnou bolest necítí.

Jenomže Octavii o ty hnusné příšery vůbec nešlo.

Po několika nekonečných vteřinách, během kterých velmi pochybovala, že žár bude dostatečný, dosáhla první a nejbližší cisterna kritické teploty. Vespén explodoval a proměnil se v ohnivou kouli, která ihned pohltila a zapálila vedlejší cisternu. Výbuch druhé cisterny byl otázkou několika málo vteřin. Ve zbýšlém ohňostroji pak odcházela jedna nádrž za druhou, podobně jako když padají kostky domina.

Prudký závan žhavého vzduchu taval a konzumoval vše, co se mu připletlo do cesty. Naštěstí pro obránce se zpravidla jednalo o zergské jednotky, které ještě před chvílí tak vítězoslavně vtrhly do prostoru čerpací stanice. Postupně vybuchovaly další cisterny a obrovská tlaková vlna smetla i samotný robokombajn, který se několikrát nebezpečně převálil.

Když se plameny i kouř rozptýlily, Octavia ke svému údivu spatřila, že ohnivá exploze spolu s neúnavným a odhodlaným úsilím ostatních kolonistů zničila většinu útočícího roje. Zbývající jednotky nedaleko barikády ustoupily buďto ze strachu, nebo z blížící se porážky.

Omámená Octavia se vysoukala z převráceného robokombajnu. Z úkrytů začali postupně vylézat i ostatní přeživší kolonisté. Někteří z nich blédli jako stěny, jiní celí zacákaní krví -jak lidskou, tak odporným zeleným slizem.

Z těžebního stroje se vypotáceli také Kiernan a Kirsten. S otevřenou pusou jen nechápavě hleděli kolem sebe. Zdálo se, že nikdo z nich nemůže uvěřit, že se jim v nerovném boji podařilo zvítězit a vyhnat nesmiřitelné mimozemské útočníky pryč.

Z bezpečí komunikační věže vylezl i starosta Nikolaj. Přitom se tvářil, jako by celou bitvu vyhrál sám. "Dokázal jsem to! Mám pro vás dobré zprávy. Spojil jsem se terranskými jednotkami. Již brzy by sem měla dorazit celá armáda."

Někteří osadníci si jen rezignovaně povzddechli, jiní zajásali. A Octavia se cítila příliš slabá na to, aby jakkoliv komentovala starostovy činy. Svezla se po špinavých pásech robokombajnu, sklonila hlavu a ztěžka a vyčerpaně oddychovala. Jakmile však zaslechla další lomoz tisíců živočišných těl, s hrůzou pohlédla vzhůru. Tohle syčení a rachot ten ranní několikanásobně převyšovaly.

Údolím pochodovala třetí a rozhodně největší vlna Zergů. Tohle nebyli jen malí průzkumníci a hrstka několika hydalisků. Tentokrát se na ně řítila gigantická monstra, podobná hrůzostrašným, prehistorickým osrstěným mamutům s obrovskými kly připomínajícími mohutné kosy. Zdálo se, že tahle stvoření by rozsekla napůl celou budovu dřívě, než bys řekl švec.

Oblohou se prohánělo hejno pokroucených nestvůr podobných drakům. Divoce máchaly obrovskými křídly a blížily se k osadě. V předních řadách se šouraly tucty a tucty hydalisků. A stále přicházeli další. Octavia spatřila mnoho dalších tvorů, znetvořených těl a strašlivých mutací, a každý z nich se honosil cejchem smrti. A každické stvoření prahlo ze všeho nejvíce právě po krvi ter-ranských osadníků.

Octavia jen tupě a rezignovaně zírala před sebe. Tuhle vlnu už nezastaví.

KAPITOLA 26

Na oběžné dráze okolo Bhekar Ro rozrušené protosské a zergské vesmírné flotily neustále dotíraly a ničily slavnou terranskou Alfa eskadru.

Generál Edmund Duke přecházel na kapitánském můstku sem a tam. "Dobrá, chlapi. Zdá se, že na tenhle malý plácek pro nemluvnata se budeme muset na chvíli vykašlat," hlásil a sledoval zprávy, které mu předával důstojník u komunikačního zařízení. "Dole jsou kolonisté a potřebují naši pomoc, takže budeme muset sestoupit na povrch a vypořádat se s tou mimozemskou verbeží tam."

Poručík Scott pozoroval hořící trup zbytků křižníku Bismarck. Jen kousek od něj se ve smrtelné křeči svíjel těžce poškozený Napoleon, který se snažil dostat co nejdále od shluku nepřátelských jednotek. "Myslíte, že to není taktická chyba? Naše jednotky tady nahoře se ocitnou ve velmi složité a nebezpečné situaci."

Zamračený Duke otočil svou rozeklanou tvář směrem k taktickému důstojníkovi. "Poručíku Scotte, urazili jsme takovou dlouhou cestu, abychom kolonisty zachránili. Nemyslíte, že by bylo docela ostudné je teď nechat napospas té mimozemské zvěři?" Kdysi dávno se naučil, že stát se válečným hrdinou až tak nezáleží na odvaze a taktických dovednostech, ale na dobrých vztazích se sdělovacími prostředky. "Žádný strach. Necháme tady pár našich jednotek, aby mohly pokračovat v boji s nepřítelem."

Poručík Scott vydal vojenské rozkazy. Hlavní proud terranských bitevních plavidel se postupně z orbitálního konfliktu stáhnul a pomalu se snášel na povrch planety. Ostatním terranským jednotkám, které zůstaly ve vesmíru a bránily se Zergům i Protossům, to připadalo, jako by z boje utíkaly.

"Tohle není ústup," trval na svém Duke. "Otevíráme ofenzivní frontu na opačné straně."

Předvoj Alfa eskadry se ponořil do prašné atmosféry. Vypadal jako nějaká kavalerie chystající se osvobodit obklíčené Terrany z Free Havenu. Seshora Duke mohl dobře pozorovat, jak město hoří a doutná. Nepříteli se podařilo napáchat vskutku hrozná škoda. Jak se ale zdálo, kolonisté zatím nepadli.

Generál zahlédl pádící stádo Zergů, jak se žene přes dolinu, aby obklíčilo a pohltilo osmiúhelníkovou osadu.

Několika nepřátelským příšerám se již podařilo na některých místech barikádu zdolat, ale pohled na hromady mrtvých a rozcupovaných vetřelcích těl - nemluvě o dýmajících kráterech a hořících troskách - generála docela zaskočil. Tak efektivní odpor u bandy vesnických balíků vskutku nečekal. Duke uznale pokýval hlavou.

Teď jen potřeboval pár těch křupanů zachránit, aby se mohl svým úspěchem pochlubit v televizních šotech na Univerzální zpravodajské síti. Usmál se. "Mimozemská verbež." Svým lodím vydal rozkaz zahájit palbu.

Alfa eskadra vletla do nerovné bitvy jako rozlícený slon do obchodu s porcelánem. Lodě střelily na všechno, co se hýbalo. V rámci možnosti se snažily vyhybat aspoň tomu, co připomínalo člověka. Ze země se zvedla vlna letců.

Generál Duke v nich rozpoznal poddruh, kterému se říkalo mutalisk. Létající příšery vzduchem zvracely chuchvalce kyselinového slizu, ale z nějakého důvodu na bitevní křižníky neútočily. Místo toho se létající obludy stáhly a stoupaly vzhůru k urputným bojům na oběžné dráze. Zřejmě je povolali overlordi, aby jim teď, když z vesmírné potyčky terranské lodě vycouvaly, pomohli alespoň v boji s Protossy.

Tohle generálu Dukovi vyhovovalo.

Výsadekové lodě Terranů se rychle snášely na zem. Z jejich útroh hbitě vyjížděly Arklitské obléhací tanky, těžkooděnci v bojové výstroji Goliath a také podivná a pekelně rychlá vznášedla, kterým se říkalo Vulture. Tyto vojenské jednotky pak postupovaly vpřed, připraveny napadnout jakékoliv tvory, kteří by se jim dostali do rány.

Generál se neobtěžoval znovu navázat kontakt s politickou administrativou terranské kolonie. Tohle byla vojenská operace a dělal jen to, co sakra považoval za nejdůležitější.

Jeho muži věděli, co mají dělat. Rychle se roztáhli a začali budovat obrannou linii, zatímco malé stíhačky Wraith a obrovské bitevní křižníky zajišťovaly vzdušnou podporu proti postupujícím Zergům. Alfa eskadra za použití plné palební síly neustále bušila do nepřátelských mas. Smetala vlny zbývajících zerglingů, drtila skupiny hydralisků a rozmetala na kusy dokonce i několik mamutích ultralisků.

"To jim patří," řekl Duke, osobně se posadil za jedno z laserových děl a střelil o sto šest, aby nevyšel ze cviku.

Bez létajících mutalisků chrlicích kyselinu, kteří by mohli bezprostředně napadnout vzdušné síly, se Dukovo přepadení stalo jednoznačnou záležitostí. Po několika hodinách absolutního masakru byly ztráty jen minimální. Jedenáct Wraithů, pět Goliathů, hrstka mariňáků a pár Firebatů. Padlí budou samozřejmě vyznamenáni metálem a listinou podepsanou samotným císařem Arcturem Mengskem. Tedy pokud Samospráva stihla natisknout dokumenty s novou hlavičkou.

Norad III přistál vedle doutnajícího města. Generál Duke vystoupil s vypnutou hrudí a zdviženou hlavou. Očekával nadšený jásot, i když zachránění osadníků, kterým se podařilo masakr přežít, vypadali unaveně a zaraženě.

Když zpozoroval, že jeho mariňáci a Firebati napáchali na budovách města zhruba stejné škody jako Zergové, trochu se zamračil. Smůla. Nikdo do těch barabizen nestřílel úmyslně, takže kolonisté si nemají na co stěžovat. "Povolené ztráty, to je všechno," zamumlal si pro sebe a hrdě pochodoval ulicí právě dobytého města.

Pokoušel se najít starostu. V případě, že toho člověka zabili Zergové, tak někoho, kdo formálně tuto vojenskou operaci řídil a dirigoval. Pozoroval kolonisty a představoval si, jak k němu vzhlíží jako ke svému spasiteli.

"Tady teď bude má základna, odkud budu řídit všechny další operace," oznámil suše, zatímco z výsadekových lodí vystupovaly další zástupy mariňáků. Chvilí se rozmýšlel, jestli má nejprve pronést malý proslov, nebo přikázat mariňákům začít hasit plápolající město. S laskavým gestem pokynul polním medicím, aby ošetřili zraněné osadníky. Usmál se a obrátil se ke špinavým a vyčerpaným kolonistům. "Civilisté, nyní si můžete všichni odpočinout."

KAPITOLA 27

Okolo původní Rastinovy usedlosti vyrostly prospektorův příbytek i stavba samotné rafinérie. Nyní obě budovy zcela pokrývala vrstva živé organické hmoty.

Podivnou strukturu stavení tvořila tvrdá a spleťitá vnější kostra. Genetický model zergského úlu představovaly zvláštní zkroucené labyrinty, vzory, které člověk nemohl nikdy pochopit. Biomasa zergského plazzu se neustále rozrůstala dál. Současně přitom absorbovala hrubé materiály a přeměňovala tak prach a špínu ve výživnou substanci.

S rojem Kukulkan přiletělo mnoho královen, jedna z nich však stále zůstávala v líhni vytvořené z Rastinova příbytku. Jediným úkolem tohoto místa bylo plození larev, aby se každá z nich mohla z rozmanité škály možností vyvinout v jedno z oněch podivných stvoření.

Královna sklonila na protáhlém, zvlněném krku trojúhelníkovou hlavu a zvedla zašpičatělá ramena. Věděla, co je v této misi jejím úkolem. Sarah Kerriganová, nová Královna Čepelí, již dávno vyslala všechny příkazy do každé z myslí kukulkanských overlordů. Ti totiž ovládali královny i jejich líhně. A královny zase ovládaly všechny vosám podobné trubce, kteří se neustále hemžili okolo líhní a v malých kusadlech přinášeli dovnitř sesbíraný materiál. Snažili se tak přetvořit líheň přes její střední fázi obranného doupěte až do konečného a plně rozvinutého zergského úlu.

Roj Kukulkan měl k dispozici široké spektrum těch nejpodivnějších bytostí a ty se mohly postavit jakémukoliv nepříteli. Mezi ně patřil i obří hmyz, trubci, kteří neúnavně vykonávali svou práci a slepě a oddaně plnili jakékoliv rozkazy. Ani larvy nelenily a dále mutovaly svá jednoduchá tělíčka v zástupy zerglingů, hydalisků, a dokonce mamutích ultralisků. Novodobí létající draci, mutaliskové, byli připraveni chuchvalci kyseliny směst z oblohy kteréhokoliv protivníka.

Navíc přibýlo něco nového. Královna řídící se svými zergskými instinkty absorbovala DNA veliké psovitě šelmy s modrým kožichem, kterou na této planetě infikovali. Zergové se rozhodli, že dravá šelma by mohla být potenciálním pokusným kandidátem na nový druh zergského bojovníka.

Za celou historii rasy si již Zergové podmanili mnohé živočišné druhy a přivlastnili si tak jejich jedinečné genetické vlastnosti. Když však roj poprvé zaútočil na starého prospektora a jeho psa, královna se setkala s genetickou charakteristikou a schopnostmi, které Zergové do té doby neznali - zatím.

Ačkoliv Starý Modrák již původní infekci podlehnul, královna si DNA psovitě šelmy zapamatovala a zařadila do katalogu. Pokusně začala zahrnovat vylepšení z psí muskulatury a toho nejdůležitějšího - totiž mimořádné čichové schopnosti - do nových larev. Postupně vytvořila několik pokusných zvířat. Vzniklo tak několik šelem s tělem mastifa, modrým kožichem a s hrůznými zergskými vylepšeními...

Mezitím se královniní trubci zavrtali hluboko do země přímo pod starou budovu rafinérie. V podzemí odstranili balvany, které stály v cestě gejzírům vespěnu, a postupně tak uvolnili všechny čtyři hlavní zdroje. Pak trubec natáhnul tělo přes proud cenného energetického plynu a začal morfovat v živý extraktor. Hotový a zmutovaný extraktor zachytával vyvěrající plyn a jeho koncentrát pak balil do masitých obalů. Teď jen zbývalo přenést plyn do líhně. Část plynu se použila k vytvoření dalších zergských nestvůr, aby doplnily řady dobývacích jednotek. Další plyn byl pak určen pro samotné vojáky zergské armády, kteří substancí zkonzumovali, vysáli z ní sílu a výživu a dále pokračovali v boji s nepřítelem.

Nově zrozená stvoření se zahrabávala do země nebo se roztahovala po povrchu a nezadržitelnou silou expandovala dále. Ačkoliv je útok na koloniální město stál relativně mnoho sil, z hlediska strategického plánu roje Kukulkan šlo jen o jeho malou a zanedbatelnou část.

Lidští kolonisté představovali bohatý zdroj, zároveň se však jednalo o životní formy, které by mohly představovat pro zergské plány jistou překážku. Tak jako tak byli osadníci irelevantní.

Hlavní cíl Zergů ležel jinde, za horským hřebenem ve vedlejší údolí, kde již však přistáli Protossové...

Protosští Dragooni připomínající mechanické pavouky poháněné živými mozky se právě ponořili do hlubin xel'nagského artefaktu. Tajuplná budova vypadala jako nějaká mystická katedrála.

Než však stačil Exekutor Koronis vyslechnout hlášení z jejich průzkumu, pozemní jednotky fanatických Zealo-tů začaly bít na poplach. Když se povrch údolí celý zvlnil a roztrhal, ustoupili zpět.

Nato se ze země vyvalily nekonečné zástupy zerg-ských útočníků, kteří byli ukryti v podzemních doupatech. Kupředu se vydala také armáda hydalisků a ze zakulacených zad vystřelila salvy otravných ostnů, které udělaly z nejbližších protosských vojáků řešeta.

Koronisovi Zealoti zařvali a slepě se vrhli do zuřivé bitvy. Ačkoliv se templářským bojovníkům ještě nepodařilo dosáhnout nejvyšších úrovní Khaly, svou rasu bránili zrovna tak oddaně a fanaticky jako kterýkoliv jiný Templář.

Zealoti na sobě nosili sofistikované energetické obleky s oblymi ramenními hřebeny, hrudním plátem a těžkými, obrněnými chrániči nohou. Každá část této zbroje byla navíc kyberneticky vylepšena. Jejich tenká předloktí byla dále vybavena zařízením na usměrňování psionické energie, kterou soustřeďovali ve smrtelné psionické čepele. Zealoti se vrhali do bitvy slepě a zuřivě. Sekali kolem sebe třpyticími se psionickými čepelemi a nemilosrdně decimovali řady útočících vetřelců.

Exekutor Koronis okamžitě reagoval na nenadálou zergskou ofenzívu a povolal další pozemní jednotky. Do zuřící bitvy se zapojili Veletempláři, pomalí, ale zato smrtelní Reaveri - obrněné jednotky, které vypadaly jako obrovské housenky - a také pohybliví kybernetičtí Dragooni.

Mnoho Zealotů bez jakýchkoliv otázek vyplnilo rozkaz velitele a sebevraždě se obětovalo, aby k sobě a na jedno místo přilákali co nejvíce Zergů. Nyní přišla Koronisova chvíle.

Exekutor se postavil na skalnaté úpatí přímo pod obrovský, pulsující artefakt a uvolnil své psionické síly. Použil jednu z nejmocnějších zbraní. Přiučil se jí během desítek let studií těch nejsubtilnějších nuancí Khaly a na palubě Qel'Ha ji dále zdokonaloval meditací nad malým úlomkem vzácného krystalu.

Psionická bouře.

Obří khaydariny poházené okolo xel'nagského artefaktu zrcadlily jeho psionickou energii. Soustředěný útok mentální bouře tak neustále sílil a shromažďoval další energii.

Judikátor Amdor, který stál o něco výše a blíže okraje pohřbeného artefaktu, na něj zaraženě a udiveně pohlédl. Vitr nasáklý čistou energií temně hučel a divoce třepetal černým rouchem, které vytvořilo kolem Exeku-tora dokonalou iluzi živých černých plamenů se žhnoucímá očima.

Koronis na nic nečekal a svou psionickou bouří uvolnil. Byl to ten nejsilnější proud, co se mu kdy podařilo soustředit. Nespoutaná energie s rachotem shromážděné zergské příšery doslova smetla. Když proud sežhnul tucty divokých cizáckých jednotek, pocítil Exekutor zadostiučinění.

Oslabený Koronis klopýtl dozadu. Vitr i světla kolem něj se začínaly pomalu vytrácet. Ale bitva ještě zdaleka

neskončila.

Kupředu vyrazili na zteč s rozzžhavenými psionickými čepelemi další Zealoti a zapojili se do zuřícího boje. Když se země opět otevřela a z ní vyskakovaly další nekonečné hordy zergských útočníků, Koronis jen překvapeně zamrkal.

Rychle povolal z oběžné dráhy letadlové lodě a okolo artefaktu, jejich největšího pokladu, zformoval pevnou a solidní obrannou linii. Pokud Koronis počítal správně, tak další pomoc zase tak brzy nedorazí.

Jediné, co v tento okamžik věděl naprosto přesně, bylo jen to, že se na ně řítí nespočítatelné zástupy Zergů...

KAPITOLA 28

Když se terranští mariňáci s kraválem a velmi nevybíravým způsobem zmocnili celého Free Havenu, Octavia Brenová v žádném případě nemohla říct, že by to kolonii nějakým způsobem pomohlo.

Přeživší osadníci začali hasit trosky doutnajícího města, ošetřovat raněné a pohřbívat mrtvé. Generál Duke si mezitím vybral největší neporušenou budovu před náměstím osady a nechal si tam z bitevního křižníku přinést rozkládací velitelské křeslo. On i všichni jeho muži pracovali rychle a efektivně, přesně tak, jak se učili během nesčetných vojenských drillů. Základna ve městě rostla přímo před očima.

Abdel a Shayna Bradshawovi se starali o zraněné kolonisty, které postupně přenášeli do společného sálu. Mnoho obránců stále leželo a sténalo na místech, kde v boji padli. Těm se snažila pomoci Octavia. Přesunovala se od jednoho krvácejícího ke druhému, obvazovala rány, plastickou dlahou a provizorními pomůckami znehybňovala polámané kosti, podávala sedativa a antibiotika. Už tak malé lékařské zásoby Free Havenu rychle docházely.

Octavia se rozhlédla kolem sebe a hledala, na koho se obrátit a požádat o pomoc. Všichni byli buďto zranění, nebo očividně velmi zaměstnaní - tedy kromě terran-ské armády. Pobouřeně vyrazila na náměstí, kde seděl ve svém rozloženém velitelském křesle samotný generál a řídil vojenskou operaci.

"Kolonisté umírají," oznámila prostě. "Potřebujeme lékařský materiál a doktory."

Generál Duke se na ni téměř ani nepodíval. "Mí muži mají práci. Musíme zde postavit vojenskou základnu."

"Vaše muže - i vás osobně, generále - sem poslali proto, abyste nám pomohli." Octavia to rozhodně nehodlala vzdát.

Lidé umírali. Její přátelé umírali. Zapíchla pronikavé oči do těch generálových a nenechala se dále ignorovat.

Po chvíli konečně uvolnil z bitevního křižníku další tucet polních mediků, aby se postarali o zraněné. Spolu s doktory ještě věnoval městu také celou bednu lékařských potřeb. Octavia věděla, že to Duke udělal proto, aby se jí zbavil. Jeho lidský soucit nebo humanita s tím neměly nic společného. Jediné, co ji ale v tento okamžik zajímalo, byly výsledky.

Octavia zadlahovala Jonovu zlomenou nohu. Pak se snažila utišit vystrašeného, asi dvanáctiletého chlapce. Byl v šoku a ztratil mnoho krve. Podala mu jednu infuzi plazmy a dávku silných sedativ. Náhle zahlédla koutkem oka starostu.

Zvědavě jej sledovala, jak celý rudý ve tváři a se zaťatými pěstmi kráčí přímo za Dukem. Jeho šlachovité ruce vypadaly nebezpečně a zdálo se, že snad poprvé v životě jsou připraveny někoho uhodit.

"Generále, vaši muži rabují naše budovy. Odnášejí z našich domovů motory a další zásoby. A teď jste ještě vyslal další vozidla pryč z města, aby vyplundrovala naše zemědělské usedlosti! Copak jsme přežili útok Zergů jen proto, aby nás vzápětí okradli naši takzvaní zachránci. Jak se opovažujete! Doufám, že mi to vysvětlíte."

Generál Duke se zamračil. "To vy jste nás zavolali na pomoc, starosto. Alfa eskadra sváděla na oběžné dráze velmi těžké boje, ale kvůli vám jsme vycouvali, přistáli zde a zachránili vaše kolektivní zadky. Myslím, že byste měli projevat trochu více úcty a vděčnosti."

Starosta Nik se nenechal odbýt. "Jistě, jsme vám vděční. Ale nevidím velký rozdíl v tom, jestli nás zamordují Zergové dneska, nebo pochočipáme hladem o měsíc později. Tak jako tak budeme prostě mrtví!"

"Jen klid, starosto. Před odletem vám tady Alfa eskadra nechá část z našich skromných zásob hotových jídel. Jsem si jistý, že pár tisíc termálních balíčků sekaného hovězího deluxe se určitě najde. Jen si dávejte pozor na datum spotřeby. Už dlouho nevydrží."

Nik zaprotestoval, ale generál jen mávnul rukou a poslal ho pryč. "Ujišťuji vás, že děláme jen to, co je nezbytné, abychom splnili své poslání. Víte, Alfa eskadra má vlastní rozkazy. Snažili jsme se pomoci vám i těm špinavým sedlákům, jak to jen šlo. Ještě nás ale čeká náročný boj s nepřítelem a také mimozemský artefakt, který musíme získat ve jménu našeho císaře." Otočil se na starostu, zle se na něj podíval a poškrábal si masitou čelist. "Varuji vás, neobtěžujte mé muže. Jinak budu nucen vydat rozkaz a použít další z vašich městských budov jako vězení."

Dva mariňáci násilím odtahovali starostu Nika pryč. Vzpíral a svíjel se přitom jako malé dítě, kterému vzali jeho oblíbenou hračku.

Generál potřeboval vědět o záhadném artefaktu více. Poslal proto mariňáky, aby mu přivedli nějaké kolonisty. Jakmile všechny náhodně vybrané osadníky vyzpovídal, nechal si předvést dívku jménem Octavia Brenová. To evidentně ona všechny kolonisty varovala a zřejmě, na rozdíl od ostatních ve Free Havenu, měla také bližší zkušenost se samotným mimozemským artefaktem.

Bez jakéhokoliv vysvětlení ji nechal předvést do svého nového velitelského centra - bývalého domu starosty Nikolaje - kde seděl za stolem. Přísně si ji změřil. Nenabídnul jakékoliv pohoštění, sklenici vody, malou jedno-hubku, nic.

Octavia pocítila k tomuto muži ještě hlubší zášť.

"Tak, slečno Brownová," řekl vážným hlasem.

"Brenová, generále. Jmenuji se Brenová."

"Ano, samozřejmě, madam. Nyní nadešel váš čas,

abyste splnila coby občan Terranské samosprávy svou povinnost.

Octavia se napřímila a hrdě zamračila. "Tady na Bhekar Ro jsme nezávislí, generále. Dokud jsme před několika dny nevyslali zprávu, nikdy jsme o té vaší Samosprávě neslyšeli. Jak můžeme být jejími občany?"

"Přesto císař Mengsk zbožňuje a spoléhá na všechny své poddané - i na ty, kteří jej ignorují." Tlustými prsty zabubnoval o stůl. "Pokud tomu dobře rozumím, tak vy, na rozdíl od zbytku osadníků, o tom záhadném mimozemském artefaktu něco víte. Viděla jste jej přece na vlastní oči."

"Zabilo to mého bratra, generále."

"V pořádku. V pořádku," odpověděl zamyšleně, "to s vaším bratrem v pořádku samozřejmě není. Chtěl jsem říct, že je v pořádku, že se s námi můžete podělit o tak bezprostřední zkušenost. Slečno, teď mi povyprávějte všechno, na co si vzpomenete. Jak to vypadalo? Zhlédla jste okolo nějakou obranu? Všimla jste si ještě něčeho velmi zvláštního a mocného? Třeba nějaké zbraně? Pokud nám to pomůže porazit nepřitele, pak vás i ostatní sedláky necháme na pokoji. Copak se nechcete vrátit ke své práci? Ať už to bylo cokoli..."

Ze všech věcí na světě si Octavia přála právě tohle. Zase se vrátit k drsnému, ale mnohem klidnějšímu životu. A tak mu pěkně od začátku řekla úplně všechno. Začala, jak celý objekt odhalilo obrovské zemětřesení, jak to později zabilo jejího bratra Larse a jak to usmažilo její robokombajn.

Generál Duke zvednul obočí. "Zajímavé. Možná by se to dalo využít k zneškodnění nepřátelských zařízení. Něco jako speciální vlna, která vyřadí z provozu a uzamkne jakýkoliv stroj. Mám na palubě tým vědeckých specialistů, kteří by to mohli podrobně prozkoumat."

"Myslím, že všem těm mimozemšťanům jde o to samé," komentovala krátce. "Jen aby nebyli ti vaši vědátory nemile překvapení."

"Tím se už vaše sličná hlavinka zatěžovat nemusí, milé dítě. Máme již zkušenosti jak se Zergy, tak i s Protossy."

Rozhlédl se kolem po různých instrumentech, které zůstaly v původním starostově příbytku. Byl mezi nimi také seismograf od Brenových.

Pak jí zničehonic začal vyprávět zážitky z první války mezi Protossy, Terrany a Zergy, aby tak podrobně vylíčil a vyzvednul své vlastní zásluhy. Octavia trpělivě naslouchala jeho chvástání. Pak si všimla opravených seismografů, jak se mírně kodrcají a zaznamenávají hromadu jednotlivých explozí. A všechny se odehrávaly ve vzdáleném údolí okolo artefaktu. "Zdá se, že se tam něco děje, generále."

Duke si rychle prošel impulsy a našpulil rty. "Jsem si jistý, že takhle zaznamenává seismograf výbuchy zbraní. Musí se tedy jednat o ozvěny veliké bitvy. A mí muži zatím nečinně leklují tady!" Zat'ál ruku v pěst a udeřil do starostova stolu.

"Jen doufám, že jsem zbytečně neztrácel čas zachraňováním nesamostatných kolonistů, abych spolu s artefaktem propásl i životní příležitost!"

KAPITOLA 29

Sarah Kerriganová sledovala pokrok roje Kukulkan, i když od samotného bitevního pole Bhekar Ro byla velmi daleko. Na planetě Char seděla uvnitř rozechvělých organických zdí svého věčně se rozpínajícího úlu.

V průběhu bitvy vnímala ztrátu kašdického z věrných poddaných. Nejprve umírali v boji s kolonisty, a když pak bylo vítězství na dosah ruky, sestoupil z oběžné dráhy tolik nenáviděný generál Duke i se svou Alfa eskadrou a z paluby Noradu III postup jejich jednotek zastavil. A pak se s ní pustily do křížku ještě pozemní síly Protos-sů, kteří bojovali o vládu nad xel'nagským artefaktem.

Její děti umíraly, ale ona žádnou bolest ani smutek nepociťovala. Zrodily se proto, aby mohly být obětovány. Zergská stvoření byla navrhována tak, aby je mohla snadno oželeť. Ztráty ji nijak zvlášť netrápily.

Nicméně během nahrazování plně vyvinutého Nadvědomí si Královna Čepelí zřídila jakési počítadlo, kolik její roj jednotlivých stvoření vlastně čítá. Každou smrt pak brala jen jako číslo, statistiku.

Kerriganová nazlobeně vyslala roji Kukulkan další instrukce, tedy overlordům a líhním. Rozkaz byl prostý: produkovat více larev, více stvoření. A ještě více. Dříve nebo později je k ovládnutí celého galaktického sektoru bude tak či tak potřebovat.

Ale určitě bude potřebovat xel'nagský artefakt.

Přílet protosských lodí a postavení jejich základny přímo u základů samotného artefaktu ji nesmírně rozzuřilo a popudilo. Zdálo se, že její hněv proudí přímo kolem ní. Několik guardianů zasyčelo a začalo se nervózně v tunelech vznášet nahoru a zase dolů, jako by chtěli vyjádřit její podrážděnou náladu. Dřív než se pustili do vlastního úlu, který by se stejně časem sám vyléčil, Sarah Kerriganová přece jen mysl zklidnila a místo toho se soustředila na plán. Musela promyslet celkové schéma zrady a vítězství, ze kterého by vzešla totální válka roje - další krok k úplně nadvládě a pomstě.

Když Kerriganová pozorovala Alfa eskadru, znovu si vzpomněla na Jima Raynora, na muže, kterého možná milovala. Raynor patřil k naprosto výjimečným Terranům. Byl připraven odpustit jí předešlá životní muka coby Ducha s vymytým mozkiem a telepatickými schopnostmi. Jim Raynor byl však součástí její lidské minulosti - než se stala obětí zrady Arctura Mengska, než se přidala na stranu Zergů.

Nijak Mengskovi nezazlívala, že ji nechal napospas Zergům... i když by jej nejraději osobně vykuchala a postupně ze samozvaného císaře vytrhala jeden úd po druhém, jen co by se jí dostal pod ruku... Jen tak, pro radost.

Byla to jen otázka času.

Kerriganová si v duchu promítla dřívější setkání se sebejistým a nafoukaným generálem Dukem během záchranné operace Noradu II.

Nelitovala této části života. Místo toho vzpomínala na kašdický detail a přemýšlela, jak jej využít ve svůj prospěch. V prospěch všech Zergů.

Válka na Bhekar Ro pokračovala. Na samotnou bitvu zaměřila Královna Čepelí jen malou část rozšířené mysli. Mnohem větší část pozornosti věnovala daleko důležitějším záležitostem.

KAPITOLA 30

Pod rozedraným horským úbočím, kde se skrýval odhalený artefakt, bojovali v nehostinném údolí jednotky Protossů se zergskými útočníky.

A zatímco měly obě strany mimozemských armád plné ruce práce se svými protivníky, nad polem se bleskově přehnalý tři výsadkové lodě Alfa eskadry. Na palubách přenášely vlastní úderné komando.

Výsadkové lodě byla zvláštní plavidla, velmi těžce ovladatelná, a navíc velmi náchylná na mechanické poruchy. Ovšem odvážní piloti s nimi směle přelétali přes bitevní pole a hbitě se vyhýbali jednotlivým výbuchům. Manévrování mezi tlakovými vlnami psionické bouře uvolněné Exekutorem Koronisem vyžadovalo ďábelské soustředění a reakce. Výsadkové lodě neměly na palubě žádné zbraně a spoléhaly především na rychlost a pancéřování trupu. Těsně kličkovaly nad nebezpečným polem a co nejrychleji se snažily dosáhnout cílové destinace, aniž by je někdo sestřelil. Několik roztroušených létajících mutalisků, kteří se bezprostředně nezapojili do boje s Protossy, se ihned na výsadkové lodě vrhlo. Chystali se zasypat vetřelce chuchvalci žaludečních šťáv, ale piloti výsadkových lodí provedli okamžitý úhybný manévry. Několik kyselinových zvratků zergských útočníků sice tlusté trupy lodí částečně poškodilo, to však lodím nezabránilo dorazit až k puklému horského masivu, kde se snesly přímo k odhalenému pulsujícímu, mimozemskému artefaktu.

Zergští a protosští protivníci své útoky ihned přesměrovali a z armád vyčlenili skupiny, které se bezprostředně vrhly na nové terranské vetřelce. Když se výsadkové lodě snesly vedle obrovského cílového objektu těsně nad zem, piloti si palčivě uvědomovali, že mají jen velmi málo času.

Přepadový tým vedl poručík Scott z Noradu III. Skupinka mariňáků, Firebatů a čtyř velkolepě obrněných strojů Goliath rychle opouštěla palubu výsadkové lodě. Goliathi svým vzhledem připomínali křížence mezi tankem na dvou nohách a člověkem. Do bitvy se snesli jako první, jejich mocné obrněné konstrukce snadno ztlumily tvrdý dopad. Mariňáci a těžkooděnci Firebat se slaňovali dolů a přistáli na obrovských kamenech rozházených okolo zářícího povrchu zvlněného exteriéru artefaktu.

"Jedem! Jedem!" křičel poručík Scott pověřený velením jak své přepadové skupiny, tak zranitelných výsadkových lodí. Jakmile poslední mariňák slánil dolů a uvolnil provaz, první výsadková loď okamžitě vystartovala nahoru a plnou rychlostí prchala z nebezpečného místa. Ve vyšších polohách zformovala s ostatními výsadkovými loděmi letku a vracely se zpět na základnu.

Poručík Scott hbitě přeskakoval z jednoho kamene na druhý a ukazoval jednotkám, aby se urychleně přesunovaly k nejbližší průrvě v artefaktu. "Rychle! Všichni dovnitř! Máme rozkazy zmapovat tu věc a pokusit se zjistit co nejvíce informací."

Přikrčení mariňáci vytáhli osmimilimetrové gauss pušky C-14, namířili je před sebe a rychle pospíchali směrem k černému otvoru. Vchod nepřipomínal ani tak chodbu, ale spíše nějaký druh bubliny biopolymeru. Jeden Goliath vešel dovnitř s první skupinou. Jeho těžká výzbroj byla připravena kamarády okamžitě bránit. V jeho patách následovali Firebati a hledali něco, co by mohli oflambovat plasmatickými plamenomety typu Perdition.

Poručík Scott vyházel jako poslední. Než se ponořil dovnitř, ještě chvíli zděšeně pozoroval výsadkové lodě, jak se zoufale snaží vyzáhat ze soustředěného nepřátelského útoku. Okolo dvou malých letadel se hemžila skupina mutalisků. Ačkoliv piloti předváděli úžasné a téměř nadpozemské letecké manévry vzdušného souboje, zergští útočníci byli nad jejich síly. Dlouhý, kyselinový proud rozleptal trup, pod kterým bylo vidět zasažené motory.

V posledním strategickém manévru oba ztracení piloti navedli stroje do hejna bojujících cizáckých pozemních jednotek. Náraz a následná exploze dvou výsadkových lodí s sebou vzala na onen svět ještě několik oddílů Zergů i Protossů. Zbývajícím dvěma značně poškozeným výsadkovým lodím se podařilo dostat pryč. Rychle přelétly nad nízkým úpatím a belhaly se zpátky na základnu ve Free Havenu.

Poručík Scott se vydal za svou jednotkou a ponořil se do klikatých chodeb artefaktu. Netrvalo dlouho a přestřelka potkala také je. Uvnitř nejvýše položeného tunelu se nacházeli tři Zealoti. Se žhnoucíma očima a bezústou tváří, která jim dodávala vskutku démonického vzezření, se vrhli na přichozí mariňáky.

"Pozor!" zařval Scott.

Zealoti pozvedli podivně zářící ruce a aktivovali smrtonosné psionické čepele. Mariňáci neváhali. Ihned spustili palbu a zasypali je dávkou ze svých gaussovek. Zealoti byli přinuceni se stáhnout a během ústupu neustále šlehali kosami. Poručík Scott neměl čas se seznámit se všemi muži přidělenými pro tuto misi. Proto si nedokázal hned vzpomenout na jména tří mariňáků, kteří se váleli na zemi ve vlastní krvi a strašlivě přitom řvali. A zatímco pušky padlých vojáků neustále pálily dávky energetických projektilů do okolních průsvitných zdí, poručík pokynul jednomu z Goliathů, aby se vydal vpřed.

Na nepřátelské fanatiky se vrhlo dalších šest Firebatů. Z jejich zákazonosných zbraní vyšlehly plameny.

V posledním zoufalém vypětí protosský Zealot psionic-kou čepelí rozpáral jednoho z Firebatů, ale pak jej plameny ostatních sežehly spolu se dvěma přeživšími cizáky. Všichni tak společně padli mrtví vedle tří mariňáků, které si jim podařilo překvapit a zlikvidovat.

Scott přikázal oddílu držet se pohromadě a opatrně postupovat kupředu. Zmučeným mariňákům věnoval jen jeden velmi krátký pohled. "Čas běží. Tak pohyb!" Věděl, že úspěch této mise záleží na momentu překvapení a rychlosti. Nemohl si dovolit ztrácet čas zbytečnými řečmi, aby jejich padlí kamarádi mohli "odpočívat v pokoji".

Poručíkovo přepadové komando stálo proti velké přesile. Scott však přesto odhodlaně vedl své muže dál a pevně věřil, že se mu je podaří přivést také zpět. Chtěl nepříteli způsobit co nejcitelnější ztráty a zároveň na sebe upoutat co nejmenší pozornosti. Nikdo přesně nevěděl, co je onen mimozemský artefakt vlastně zač, ale poručík to hodlal zjistit a

předat tyto informace generálu Dukovi.

Tým se nořil do artefaktu stále hloub. Cestou nezapomínal rozmísťovat lokační značky, aby se nezdržoval hledáním cesty zpátky. Scott rychle pohlédl na své armádní hodinky. Potřeboval zjistit, kolik času jim zbývá do plánovaného setkání. "Stimpack, každý," rozkázal. "Potřebujeme zrychlit."

Uvnitř vyztužené vojenské zbroje každého mariňáka i těžkého armádního brnění každého Firebata vpravila malá stříkačka do žil svých nositelů silnou směs syntetického adrenalinu a endorfinu. Poručík Scott si uvědomoval rizika vedlejších účinků, stejně jako účinky psychotropního posilovače. Jenomže v tento okamžik si jeho tým potřeboval pořádně pospíšet a taky maximálně vybudit smysly a reflexy. A tohle jim droga umožňovala.

Vyrazili kupředu, klikatými chodbami se točili stále níž a ještě hlouběji, dokud nenarazili na masivní stroje připomínající kraby. Podivní mimozemští kyborgové měli čtyři článkovité končetiny a zakulacené tělesné jádro. V každém takovém jádru byl uložen mozek, který připomínal ten lidský jen velmi vzdáleně. Dragooni!

Zdálo se, že Dragooni se právě snaží dostat z artefaktu ven. Scottovi problesklo hlavou, že na místě protosské-ho velitele armády by tyto kyborgy vyslal na průzkum do artefaktu jako první. Už tito Dragooni mohli být zdrojem velmi cenných informací. Zároveň si však byl vědom, že žádná terranská technologie by zašifrované datové nahrávky z dragoonských zařízení nikdy nebyla schopna rozluštit. Také si byl vědom toho, že takové cenné informace se nesmí za žádnou cenu dostat do rukou protoss-kého velitele.

"Střílejte!" zařval.

Dragooni ustoupili jako rozzuření pavouci několik kroků vzad a připravovali si fázové kanóny. Goliathi aktivovali dvojité rotační kulomety a zaměřili se na dva ze čtyř kyborgských bojovníků. V uzavřených prostorách měla těžká zbraň obzvláště ničivé účinky a jeden z protosských kyborgů byl v mžiku rozstřílen na jednotlivé součástky.

Dvěma dalším Dragoonům se přesto podařilo vystřelit dávky antihmoty obalené do nabitého fyzikálního pole. Dva Firebati, tři mariňáci a jeden Goliath se zkroutili do klubíčka. Jejich těla zběsile pumpovala a měnila se v rosolovitou neforemnou hmotu.

Ostatní Firebati zařvali bolestí i touhou po krvi. Dosah jejich zbraní byl v porovnání s pulsními puškami mariňáků jen omezený, ale když se jejich plamenomety soustředily na tělesné jádro Dragoonů, kapaliny okolo a v mimozemském mozku začaly velmi rychle bublat a vřít.

Jedna z mozkových nádrží explodovala a po okolních zdech chodby se rozstříkly životodárné tekutiny spolu s uvařenými hroudami šedavé hmoty. Další Dragooni se svalili na stranu a jejich čtyři pavoucí nohy sebou zmateně trhaly a cukaly, jako když postříkáte brouka nějakou látkou na hubení hmyzu.

Poručík Scott si přikryl ústa ochrannou maskou, aby se vyhnul odpornému zápachu smrti a spáleného masa. Promnul si oči a několikrát silně zamrkal. Chtěl se tak zbavit štiplavého kouře, který se mu do očí dostal. Pak pokynul přeživším členům svého týmu. Museli pokračovat dál.

"Máme tu nějakou práci," řekl povzbudivě. "Tak pohyb, musíme se co nejrychleji dostat až do jádra tohoto objektu. Pak můžeme domů, kde si dáme dobrou večeři!"

KAPITOLA 31

Octavia si vzala na starost zraněné osadníky Free Have-nu. Stále se však nemohla zbavit onoho podivného a nesnesitelného tlaku v zátylku. Zdálo se, že čím úporněji mentální volání ignorovala, tím silněji se ozývalo. Neustálá psychická výzva se snažila někam probít - nikoliv přímo do její mysli, ale kamkoliv k někomu, kdo by ji byl ochoten naslouchat.

Díky hluboce vyvinuté intuici Octavia tušila, že v Bhekar Ro je zřejmě jediná, kdo je schopný podivné volání vůbec vnímat. Rozhlédla se kolem sebe a snažila se určit přibližný směr zdroje. Naléhavé volání přicházelo a šeptalo odněkud z úpatí této strany údolí, kde cizácké armády sváděly tuhou bitvu o gigantický artefakt, který zabil Larse.

Jenomže tohle vábení tentokrát nepocházelo ze samotného artefaktu. Ozývalo se to odněkud mnohem blíže a znělo to... trochu jinak.

Po celém Free Havenu se hemžili jak mravenci marinád. Neustále po sobě něco pokřikovali, pobíhali z místa na místo a rychle se snažili kdysi klidné koloniální městečko přetvořit na obrany schopnou vojenskou základnu.

Urputná bitva o Free Haven proběhla včera. Neúspěšní Zergové se stáhli zpátky a od té doby se již o nový útok nepokusili. Zdálo se, že se stahuje dokonce i podivný koberec plazící se biomasy, který se rozšířil a kompletně pohltil celý Rastinův pozemek. Zergové soustředili veškerou pozornost na daleké údolí, kde bojovali proti další mimozemské rase. Tu generál Duke nazval Protossové. Protossové pravděpodobně také vyslali mechanický Observer, jenž byl z oblohy sestřelen starou koloniální raketovou věží.

Ještě do nedávné doby si myslela, že její život je vzhledem k problémům a obtížím, které musela dennodenně řešit, velmi složitý. Nyní si však uvědomovala, že Bhekar Ro představoval na nesmírné galaktické obrazovce jen malý a nepatrný puntík. I když byli Zergové z Free Havenu dávno pryč, Alfa eskadra neztrácela čas a budovala plně funkční obranný systém.

Na místě původního plotu a pozdější barikády pod rukama SCVček rychle narůstal nový a dobře chráněný obranný perimetr. K jeho stavbě byly využity zbytky původních koloniálních staveb i minerální zdroje nalezené v úrodné půdě okolo osady. Bunkry a nové, plně funkční raketové věže rostly přímo před očima. Nové stavby se rychle zaplnily mariňáky a Firebaty. Ostatní vojáci zatím zůstávali v domech kolonistů, kteří ofenzívu Zergů nepřezíli.

Daleko za obludnými stavbami opevnění hlídkovaly obléhací tanky. Svými pásy nemilosrdně ničily zbylou úrodu i překrásné ovocné sady. Prý kvůli lepší viditelnosti a aby je cizácká armáda nemohla překvapit. Všude kolem se pak procházeli mohutní Goliathi. Hledali cokoliv, s čím by se dalo bojovat. Malá a hbitá vznášedla Vulture křižovala celé

území a plnila funkci průzkumných jednotek. Temné hučení jejich motorů připomínalo rozzuřené vosy. Poletovaly kolem hnízda a do země kladly malé balíčky smrti. Říkalo se jim pavoučí miny. Jakmile se tyto malé robotické bomby položily na zem, začaly samy cupítat a hledaly vhodné místo, kde by se mohly zahrabat. Z jejich podzemní skrýše pak vyčuhoval jen malý senzor, který čekal na příjezd těžké nepřátelské techniky.

Z Free Havenu se tak rázem stala ozbrojená základna a z ubohých kolonistů obyčejní vězni ve své vlastní vesnici. Střechy všech budov okolo náměstí lemovaly hlasité rozhlasové tlampače. Právě jejich prostřednictvím promlouval generál Duke nevrlym hlasem ke všem civilistům. Důrazně je žádal, aby kvůli "vlastní bezpečnosti" zůstávali uvnitř obraného valu.

Starosta Nikolaj se postaral o mohutné protestní scény, aby kolonisté viděli, že opravdu hájí jejich zájmy. Napadl generála, že svým jednáním hrubě překročil rámec pravomocí, za zplundrování těžce vydobyté a obdělávané zemědělské půdy a neopomněl vyzdvihnout ani vybrakování jejich skromných městských zásob, které pracovní kolonisté postupně strádali více než čtyřicet let.

Generál Duke a Alfa eskadra však jeho nářky zcela ignorovali.

Octavia se generálovi raději vyhýbala. Psychické volání v její mysli však vůbec nepolevovalo. Sama se s generálem již jednou střetla a dobře věděla, že z hádky s tím nafoukaným nadutcem stejně nic dobrého nevzejde. Je však docela možné, že na ni čekají úplně jiné odpovědi. Odpovědi, které by ten válečný štváč nikdy v životě nepochopil.

Kdyby tak porozuměla, co se jí snaží ta podivná mentální přítomnost v její hlavě sdělit. Cítila, že se jednalo o něco velmi, velmi důležitého. Odpovědi čekaly... musí se odsud dostat pryč.

Později, když se snesla noc, se kolonisté postupně vrátili do svých přelidněných domovů. Někteří se museli o příbytky podělit a ubytovat v nich mariňáky, jiní nechtěli být jednoduše sami a dali přednost společnému noclehu.

Octavia však čekala ukrytá ve stínu a čekala na příležitost. Snad si jí hlídka nevšimne a ona pod rouškou noci proklouzne ven.

Kvůli nesouhlasnému brčení s novým nařízením generála Dukeho, které se ozývalo z řad kolonistů, Octavia vydedukovala, že několik kolonistů se určitě bude chtít dostat z obranného valu ven, zvláště pak v noci. Naštěstí mariňáci se mají na pozoru především před případným zergským útokem na město. Na ni, mladou a nerozvážnou dívčinu, která se plíží kolem nové raketové věže a upaluje kamsi do noční krajiny, všichni beztak zvysooka kašlou. I kdyby sám generál Duke zjistil, že se snažila dostat do zakázané oblasti, zřejmě by nepovažoval za nutné ji bránit i proti její vůli.

V tuto chvíli však Octavia ze Zergů strach rozhodně neměla. Jejich útok byl otevřený a přímočarý. Měla pocit, že se rozhodně nebudou skrývat ve tmě za kameny jen proto, aby mohli přepadnout jednu či dvě bezbranné oběti, jakou teď představuje ona. Soudě podle seismických stop hlavní bitvy, nejdůležitější předmět zájmu Zergů i Protossů leží úplně někde jinde.

Jakmile se přestala naléhavému tlaku v mysli bránit a vyrazila kupředu, aby na něj odpověděla, volání se stalo jaksi jasnější. Octavia kráčela polem a věděla, že se může jednat o past. Mentální vábení může být píseň sirény, která ji přivodí smrt. Ale tohle se jí nějak nezdálo. Proč by se některý z nepřátel kvůli ní vůbec obtěžoval? Kvůli obyčejnému bezvýznamnému kolonistovi? Neměla nic společného s cílem, který si kladla každá ze tří znepřátelených stran.

Rychle proběhla noční ulicí. Všechny šlachy v těle a svaly na stehnech jí podivně ztuhly. Za několik posledních dnů si prošla opravdovým peklem, skoro nic nejedla a dohromady toho naspala ještě méně. Přesto měla pocit, že její tělesná schránka se nachází v perfektní kondici. Jako by nepřetržitý přívál adrenalinu dodával tělu všechnu výživu, kterou by mohlo potřebovat.

Když proklouzávala okolo terranské vojenské stráže, nikdo si jí nevšiml. Nezastavil ji ani plot. Když skákala přes kamenité pole, největší strach měla z roztroušených pavoucích min, které po poli rozmístila vznášedla Vultu-re. Ale tahle zařízení byla konstruována na detekci a zneškodňování velkých pozemních jednotek nebo nestvůr. Doufala a modlila se, že mladá žena cupitající přes zpustošené pole projde okolo, aniž by její pohyb sít citlivých senzorů vůbec zaznamenala.

Běžela, jak nejrychleji jen dokázala.

KAPITOLA 32

Klikaté chodby uvnitř artefaktu Xel'Nagů byly stísněné a poskytovaly jen velmi omezený prostor. To však vůbec nebránilo tomu, aby se artefakt proměnil v podobné bitevní pole, ve které se jen před několika hodinami proměnilo neúrodné údolí hned vedle.

Na rozkaz overlordů roje Kukulkan se od hlavního hejna oddělila skupinka zergských nestvůr a razila si cestu protosskými obránci. Krátce nato vešla monstra do bludiště spleť chodbiček tvořeného nazelenalými biopolymerovými zdmi.

Zatímco Exekutor Koronis statečně velel svým jednotkám na hlavním bitevním poli, Judikátor Amdor vyslal jednotku protosských Zealotů na zničující sebevražednou misi. Současně s nimi v úkolu pokračovali také přeživší členové přepadového komanda, kterému velel poručík Scott. Fotografovali a prováděli zběžné testování vnitřku artefaktu, aby se mohli se získanými informacemi co nejrychleji vrátit zpátky na základnu. Tam předají veškerá zajištěná taktická data generálu Dukovi.

Scott strávil v řadách mariny několik dlouhých let. Během nich se naučil vyhodnocovat situace ve zlomku vteřiny, jediným letmým pohledem. Nyní poručík udržoval všechny smysly a instinkty v maximálním střehu. Hodinu po hodině. Doufal, že jeho oddíl již neutrpí žádné další ztráty. Věděl však, že tohle se mu s největší pravděpodobností nepodaří. Nacházeli se hluboko uvnitř neprozkoumaného a záhadného prostředí. Všude kolem nich se to jen hemžilo

neprátelskými mimozemšťany. Přes to všechno stále patřili mezi vojáky Alfa eskadry. Jejich mottem vždy bylo: "První dovnitř, první ven." A tímto heslem se také hrdě řídili. Nervozita nebo zkratové jednání by jim na efektivitě rozhodně nijak nepřidalo a Scott nechtěl, aby se jeho muži chovali jako obyčejní kolonisté.

Goliath se sehnul a jen těsně se prodral úzkou chodbičkou. Pokračovali kupředu. Zbraně namířené před sebe, připraveni kdykoliv spustit palbu. Zdi této podivné budovy byly vyloženy drahokamy, špičatými krystaly a zářícími prohlubněmi. Za celé ty roky strávené ve službě navštívil Scott mnoho planet Konfederace, kde se setkal s těmi nejpodivnějšími biotopy a životními formami. Něco podobného však ještě nikdy v životě neviděl.

Goliath kráčet v čele, ostatní členové týmu následovali v těsném závěsu. Za jedním z četných ohybů znenadání narazili na skupinu Zergů. Příšery hrozivě syčely, ihned naježily ostnaté krunýře a zaujaly bojové postoje. Šest ještěrovitých zerglingů vyrazilo na zteč. Příkrčení hydaliskové se vydali za nimi, pak naklonili krunýře kupředu a roztáhli prodloužené pařáty.

Poručík Scott na nic nečekal. "Střílejte!"

Jeho muži byli na rozkaz připraveni. Firebati vyrazili hbitě kupředu a začali pálit vše před sebou plamenomety. Spalující plameny ve zlomku vteřiny sežehly skákající zerglingy a měnily je v živé pochodně, které zmateně narážely do křivolakých zdí. Po sobě zanechávali skvrny doutnajících organických zbytků.

Goliathi spustili palbu z těžkých zbraní. Dvojité automatické kanóny rozcupovaly na kousičky jednoho hydaliska.

Jeden však ještě stačil vystřelit salvu svých jedovatých ostnů.

Bodliny udělaly ze tří mariňáků krvavé uniformované jehelníčky. Bezvzádná těla se sesunula k zemi. Ostatní vojáci s válečným rykem vyrazili kupředu, v očích touhu po pomstě a krvi. Pulzní pušky spustily zběsilý tanec smrti. Poručík Scott ze sebe vyrazil zvířecí hrdelní řev, přiložil zbraň k obrněnému nárameníku a zapojil se do přestřelky.

Sotva však vybili hněv na hrstce zoufalých zerglingů a hydalisků, odněkud zezadu se na ně vyvalila další vlna příšer.

Z jedné překrásné chodby se na ně řítil dokonce mamutí ultralisk a zuřivě přitom šlehal kostěnými tesáky ze strany na stranu. Sotva se dva Firebati stačili obrátit, aby přivítali monstrózního ultraliska několika vřelými pozdravy, obří kly je přesekly na dvě oddělené poloviny. Plameny olízly obrovské tělo, ale zdálo se, že tvor palčivý žár vůbec nevnímá. Dále si razil cestu vpřed a nezadržitelně se řítil na zdecimované terranské nepřátele.

"Obranná formace," zařval Scott. "Teď!"

Mariňáci vypálili snad stovky nábojů. Dozadu neustoupili ani o jediný krok. Dva zbývající Goliathi stříleli velkorážním střelivem a snažili se udělat z ultraliskovy tvrdé kůže cedník. Firebati se přesunuli ke zvířeti na dosah plamenometů a rozpoutali peklo.

Zuřivý, smyslu zbavený, doutnající a krvácející ultralisk pádil bezhlavě kupředu. Nějaký pud sebezáchovy Zergové prostě neměli. Příšera se zběsile oháněla kostěnými kosami, které vyrůstaly z jejich zad, a zbývající tři Firebaty rozsekla pěkně jednoho po druhém.

Jeden ze zbývajících Goliathů svými autokanóny bez ustání pálil absolutně naslepo. Z tak bezprostřední blízkosti tu potvoru prostě nebylo možné minout. Ačkoliv divoká palba udělala nestvůře do boku obrovskou díru, ve které bylo možné studovat vnitřní anatomii zvířete, mamutí Zerg přesto postupoval dále kupředu. Ještě jeden krok. Obrovské kly zasvištěly vzduchem a rozebraly pancíř Goliatha na jednotlivé součástky.

Poručík Scott pozoroval, jak nepřátelé jeho jednotku postupně decimují. K ústupu však nezavelel. Nepřestával pálit a ládoval do ultraliska další a další olovo. Polomrtvá nestvůra se obrátila k poslednímu poškozenému Goliathu. Silně opancéřovaný stroj a hrstka zbývajících pěti mariňáků však byla nad jeho síly. Jeho rozšklebené tělo provrtávaly další přívaly kulek. Obrovské monstrum konečně s žuchnutím padlo na zem. Přitom ještě stihlo pod sebou rozdrtit jednoho raněného a sténajícího mariňáka.

Najednou se všude kolem nich rozhostilo děsivé ticho. Scott jen tupě hleděl před sebe a snažil se uvědomit si, co se zde před několika okamžiky vlastně stalo. Zhluboka se nadechnul. Potřeboval ovládnout svůj strach. Vymáčkł ze sebe poslední zbytky vlastní jistoty i výcviku, které v něm ještě zbývaly. Celý proces mu zabral jen malý okamžik. Musel se vzchopit a začít znova velet dříve, než těch několik málo vojáků, co mu ještě zbyli, propadne panice.

"Kupředu," řekl suše. Na padlé kamarády se přitom ani nepodíval.

Poručík Scott vyrazil kupředu jako první a pochodoval dále podivnými chodbami. Rozkaz zněl jasně. Zjistit, co se nachází uvnitř toho bizarního cizáckého objektu.

Zároveň si však byl jistý, že tam dále je čekají akorát další a mnohem horší hrůzy. Zbytky komanda následovaly svého velitele a pokračovaly v úkolu.

KAPITOLA 33

Octavia jen sotva chápala to, kam vlastně jde. Něco ji volalo, něco ji vábilo. Nevěděla proč, ale šla. Ta přítomnost neměla s lidmi co do činění. To si byla jistá. Zároveň však cítila, že onomu zvláštnímu volání může věřit, respektive mu musela věřit.

Tma zhoustla a Octavia šla dále. Chvillemi si připadala jako v transu. Přešla spálené pole udusané tisíci zergských pracek a chapadel. Tenké stromky v sadu ležely polámané, jako by je někdo chystal na podpal. Rozzuření hydaliskové a ultraliskové neušetřili ani malou kůlnu.

Všude kolem se povalovaly zbytky zergských bojovníků. Jejich utrhané údy připomínaly nohy nějakého obřího hmyzu. Nouze nebyla ani o roztrhané zbytky tvrdých skořápek. Octavia zahlédla dokonce několik vykuchaných těl zerglingů, ačkoliv si příšery většinu raněných z boje odvěkly, aby je připravily k další recyklaci. Z padlých nestvůr prosakovala do země slizká pěna, která zanechávala na blátě lepkavý povlak, zaschlé skvrny se pak proměňovaly na tvrdý beton. Než se doplahočila k opuštěnému dolu na úpatí hor, uplynulo několik dlouhých hodin. Přesně odsud se ozývalo ono

naléhavé psychické volání. Udělala několik kroků kupředu a rozhlédla se kolem sebe. Temnota však byla příliš neproniknutelná. Tenké vzdušné mraky opět zahály noční oblohu a světlo zářivých hvězd prostě nemělo šanci. Octavia vyšplhala po kamenitém srázu ještě o dalších dvě stě metrů výše. To je to místo! Nahoru postupovala pomalu a vytrvale. Opatrně zdolávala velké balvany, až vystoupila na velký a masivní kamenný převis. Vystupoval ze země jako nějaká obrovská širočina, která si prosekávala cestu špinou.

Octavia se zastavila. Mentální hlas ji přivolal přesně na tohle místo. Nikoho však neviděla - tedy alespoň zpočátku. "Tak dobrá, jsem tady," řekla nahlas. Neměla nejmenší tušení, jestli to něco vůbec rozumí jejímu jazyku. "Co chceš?" Chtěla vědět, jestli jí ten cizinec pomůže, jestli osadníkům poradí, jak zastavit a zbavit se nájezdníků hned ze tří koutů vesmíru - Zergů, Protossů, a dokonce terranské armády.

Najednou v mysli uslyšela jasný a překvapený hlas. Ale Terrané přece nejsou telepati.

"Ne, to nejsme," odpověděla nahlas Octavia.

Jsem ráda, že jsi přišla, řekl hlas.

Najednou zpoza kamenné tabule ve tvaru čepele sekery vystoupila vysoká, šedivá postava, aby si Octavii lépe prohlédla. Octavia se ohlédla za sebe.

Na bezústě tváří pronikavě zářily dvě oči. Malinké kostěné pláty pokrývající hlavu postavě dodávaly jakýsi pocit nadřazenosti. Octavia cítila, že tento tvor je žena. Zřejmě je to Protoss, ale s cizáckou armádou, která přistála v osudném údolí, neměla nic společného.

"Volala jsi mě," řekla suše Octavia.

Ano...

"Jmenuji se Octavia Brenová, jsem kolonistka. A kdo jsi ty? A proč jsi mě volala?"

Jmenuji se Xerana a patřím k protosským Temným templářům. Studovala jsem zvláštní signál a myslím, že znám jeho původ. Přišla jsem, abych všechny varovala...

"Fakt, jo?" skočila jí do řeči Octavia. "Tak to jdeš trochu pozdě. Ten tvůj artefakt už zabil mého bráchu. A stovky lidí z města zamordovali nějaký Zergové."

Ačkoliv z obličeje té potrhle mimozemšťanky Xera-ny nešlo vyčíst vůbec nic, Octavia zachytila v telepatické mluvě Temného templáře neskrývané překvapení. Skutečně? Tvůj bratr byl... absorbován? Xerana se naklonila kupředu, jako by si chtěla Octavii důkladně prostudovat. Ale vás, Terrany, artefakt vůbec nepotřebuje. Nemáte s tím nic společného. Octavia vycenila zuby. "No, já s tím mám něco společného od té doby, kdy ta věc rozložila mého bráchu."

Ach tak. Zdálo se, že hlas v její mysli dýchá. Tohle jsem nečekala.

Octavia zvedla obočí. "Nečekala jsi ani to, že na tvé volání odpoví Terran."

Xeranin hlas v Octaviině hlavě byl stále zvědavější. Věděla jsem, že mé poslání nebude jednoduché. Přicházím, abych zachránila svůj lid. A to i přesto, že ho kupředu ženou jen ambice a nevědomost. Po přiletu na tuto planetu jsem napjala mysl a začala hledat nějakého spojence. A pak se jeden našel. Neočekávala jsem však, že na mé volání vůbec zareaguješ.

Octavia jen užasle zamrkala očima. V životě by ji nenapadlo, že ona a tenhle tolik odlišný mimozemšťan by snad mohli být spojenci, kteří mají i společné zájmy.

"Jestli jsi zde proto, abys zachránila svůj lid, a jestli mi pomůžeš zachránit životy mých přátel, pak jsem tvůj spojenec. Udělám cokoli, abych ti pomohla." Octavia se podívala za Xeranu do nedalekého údolí. Tam někde se k sobě v temnotě choulí lidé z Free Havenu a bojí se, co přinese další útok.

Platí tedy. Pomůžeme jedna druhé. Nyní ti řeknu něco, čemu musíš věřit. Artefakt žádnému člověku neublíží, pokud se ovšem nepokusí ublížit jemu. Nebezpečí představuje pouze pro Protossy a Zergy, děti Xel'Nagů. Octavii problesklo hlavou, že telepatický hlas v její mysli nějak posmutněl.

Nad jejich hlavami přeletěl noční dravec a tiše ulovil nic netušící černou ještěrku, která číhala na kořist na plochem kameni. Octavia sebou cukla a pták se rychle vznesl i se svíjející se a bojující obětí. Ubohá fauna Bhakar Ro se o střet tří silných ras vůbec nezajímala.

"Co budeš dělat?" zeptala se.

Půjdu do artefaktu.

"Tam ale něco... je. Cítila jsem to. Bylo to podobný tomu, jak jsem cítila to tvé volání."

Artefakt s tebou hovořil?

"Přímě ne. Aspoň ne pomocí slov, jak se mnou mluvíš ty. Jen prostřednictvím pocitů. Ale něco tam určitě je. Snad počítač, nebo nějaká mysl. Kdo ví? Nerozumím tomu. Buď prostě opatrná."

Xerana opět naklonila hlavu. Tentokrát si Octavii prohlížela ze zvláštního úhlu. Ty jsi vskutku výjimečný Terran, Octavie. Děkuji, že jsi přišla. Stála tam a lehký větřík si pohrával s její dlouhou učeneckou šerpou. Široký límec zdobily tenké destičky s podivnými znaky. Ale můj život beztak brzy skončí. Nutně musím sdělit ostatním Protossům, s jak nebezpečnou věcí si zahrávají. A kdybych věděla jak, varovala bych i zergské overlordy. Pochybuji však, že by se s nimi dalo hovořit přímo. Musím se vydat dovnitř artefaktu a všem přikázat, aby okamžitě odešli. Ale pochybuji, že mě vyslechnou.

Ty zase musíš přesvědčit terranskou armádu, ať do tohoto boje nijak nezasahuje.

Octavia pomyslela na generála Duka. "Taky pochybuju, že by se někdo obtěžoval žvatláním malé usmrkané holky. Ale co bude s artefaktem? Nemůžeme se mu přece vyhýbat až do skonání světa? Pokud zůstane tady na Bhakar Ro, nebude nás nijak ohrožovat?"

Tak či tak, artefakt za několik dní tuto planetu opustí, řekla Xerana. A než se tak stane, obě musíme vynaložit veškeré úsilí a zachránit náš lid. Po těchto slovech se Temný templář otočil a zmizel. Prostě... se vytratil přímo před očima.

Octavia chvíli ohromeně stála. Pak zavolala. Nikoliv však nahlas, ale jen svou myslí. Xerano?

Ano?

Jsem ráda, že jsi můj spojenec.

KAPITOLA 34

Jakmile byl ochranný val okolo Free Havenu hotov, generál Edmund Duke nabyl pocit, že pro civilní obyvatelstvo města udělal vše, co bylo v jeho silách. Včera se jeho první záškodnická jednotka pod vedením poručíka Scotta vydala na průzkum vnitřku artefaktu. Nyní byl Duke připraven na celoplošnou vojenskou operaci.

Konečně nadešel čas, kdy Alfa eskadra ukáže všem, zač je toho loket.

Zmobilizoval bitevní křižníky, Wraithy, výsadkové lodě, Arklitské obléhací tanky a vůbec všechny pozemní jednotky včetně vznášedel Vulture. Generál se rozhodl, že si neponechá nic v záloze. Doufal, že jednoduše najede přímo do bitevní vřavy a všechny pěkně uklidí. Neměl by to být žádný problém, zvláště poté, co jsou Protossové a Zergové vzájemným bojem oslabeni.

Vydal rozkazy, aby se všechny jednotky okamžitě vydaly na pochod, a sám zůstal ve svém velitelském křesle uvnitř bývalého starostova domu. Pozoroval snímky výzvědných oddílů a přitom se škrábal na bradě. Jeho armáda se pomalu blížila k úpatí horského hřebenu, kde v jednom obleženém údolí probíhala krvavá bitva. Už za malou chvíli se do ní zapojí také jeho Alfa eskadra.

Úder začal sešikovanou rojnicí mariňáků a Firebatů, kteří vstoupili do válečné zóny jako první. Po křídlech je s neuvěřitelnou palebnou silou jistily obléhací tanky Alfa eskadry. Neztrácely čas přecházením do režimu obléhání, ve kterém by mohly do boje zapojit také dalekonosný kanón. Tanky jednoduše pálily do všeho, co připomínalo mimozemšťana.

Mariňáci a Firebati postupovali neúprosně kupředu a smetli všechno, co se jim postavilo na odpor. Do bitevního pole se tak zařizli jako horký nůž do čerstvé bábovky s želatinovou polevou. Terranské pozemní jednotky zrychlily a nadšeně se hnaly vpřed. Po dlouhých, nudných a úmorných letech to byla konečně ta změna, na kterou tak dlouho čekali. Celou dobu tvořilo veškerou jejich pracovní náplň jen mapování opuštěných světů a zajišťování přírodních zdrojů v asteroidových pásích. Posádka Alfa eskadry se přímo třásla na to, až bude moci opět sypat tuny olova do cizáckých nepřátel.

Generál Duke sledoval průběh boje skrze monitorovací obrazovku a samou radostí zatleskal rukama. Vtom někdo zatukal na dveře a jeden ze strážících mariňáků s nízkou hodnotou nechal vstoupit civilistu Octavii Brenovou. Generál věnoval mladé osadnici jeden letmý pohled a znechuceně ji odpálkoval: "Děvenko, copak nevidíš, že mám práci? Musím tady řídit průběh jedné bitvy."

"Ano, vidím, generále. Dozvěděla jsem se však několik informací, který by se vám mohly hodit."

Zamračil se a nejistě přemítal, jestli se ten umouněný sedlák mohl dozvědět něco, co by jeho vlastní lidé ještě nevěděli. Netrpělivě jí pokynul, ať vejde dál. Otočil se k ní však zády, aby mohl pozorovat bitvu.

První linie rychle postupovala vpřed a řítila se do, jak se na první pohled zdálo, naprosto rozhozených řad pro-tosské a zergské obrany. Generálovi však rychle došlo, že tohle je závažný omyl. Jeho nadšení bylo poněkud předčasné.

"Ne! Nééé!!!" řval do obrazovky a sledoval, jak se mariňáci a Firebati ženou kupředu příliš rychle. Obléhací tanky ani těžkoodění Goliathové jim tak nestačili a nemohli je tudíž krýt.

Duke popadnul komunikační mikrofón a začal hulákat do něj. Doufal, že někdo rozkazy v kakofonii bitevní vřavy uslyší a vykoná. "Držte se linie! Ustupte zpátky! Postupujte kupředu společně s..."

Přes kamenité vršky se přehoupli pavouci protosští Dragooni a nekrytým pozemním jednotkám vpadli přímo do zad.

Před mariňáky se zničehonic zvedla také jednolitá linie Zealotů s ohnivými očima. Nažhavili smrtonosné psionické čepele a vyrazili na zteč proti odříznutým Ter-ranům. Ti neměli kam ustoupit, protosské jednotky je dokonale obklíčily. Dragooni se spolu se Zealoty vrhli na mariňáky a Firebaty ze tří různých směrů najednou. Plamenomety a pulzní pušky sice spustily zkázonosnou palbu, protosské fanatiky však nezastavily. Dragooni kosili terranskou pěchotu po desítkách, Zealoti naběhli do zmatených řad, sekali vlevo a vpravo. Nejprve porcovali na jednotlivé orgány Firebaty, pak mariňáky.

"Kryjte je ze vzduchu! Ze vzduchu!" ječel Duke.

S jistým zpožděním do nerovné bitvy zasáhly také hbité Wraithy, následovány poněkud pomalejšími bitevními křižníky. Mariňáci a Firebati zatím ve smrtelné křeči kolem sebe dále šířili smrt a zkázu. Jeden z protosských Templářů celý zahalený v róbě vyšplhal na hromadu sutin. Pozvednul vzhůru k obloze své čtyřprsté paže a vyvolal obrovskou psionickou bouři, která naprosto zmátla všechny Wraithy v dosahu. Několik stíhaček šlo ihned k zemi, jako by je zasáhnul nějaký silný a neviditelný proud vody.

Těžce poškozené bitevní křižníky a zbývající Wraithy se pokusily z boje stáhnout. Na opačné straně údolí však vystoupil druhý Veletemplář a vyvolal další psionickou bouři, která je zasáhla tentokrát z východu.

Odbelhat se z nebezpečného údolí do relativního klidu horského úpatí se nakonec podařilo jen jedinému bitevnímu křižníku a třem Wraithům. Poškozená a zničená ter-ranská plavidla padala přímo na bitevní pole, kde se měnila v obrovské ohnivé koule.

Když se bitevní lodě Alfa eskadry konečně snesly k zemi, aby zjistily rozsah a závažnost svého poškození, ze země přímo pod jejich nohama se vynořil tucet hydralisků. Než stačil kapitán bitevního křižníku a piloti jednotlivých Wraithů odstartovat a dostat se tak z dosahu nepřátel, hydraliskové vysypali na lodě několik dávek průrazných špičatých střel. Ty se zavrtaly do trupu bitevního křižníku a roztrhaly jeho motory. Obrovská loď se vzňala a vletěla přímo do hrubé skály. Než se zbývající Wraithy zmohly být na jedinou střelu, ostny hydralisků je proměnily v klubka zmuchlaného kovu a krve.

"To nevypadá dobře, generále," komentovala bitvu Octavia.

"Drž hubu!" štěknul Duke. Jezdil zrakem po obrazovce sem a tam a snažil se vymyslet, jak z té šlamastiky ven.

Zbývající jednotky mariňáků a Firebarů odtržené od hlavního voje tanků a Goliathů byly uvězněny uprostřed krvavé lázně. A jako by už tak nebyli po krk v problémech, na jejich odkryté křídlo se vrhly další zergské příšery, kterým vůbec nevadilo, že Terrané právě bojovali především s Protossy.

Generál Duke zřetelně poznával zerglingy a guardieny, skupinu obřích čtyřnohých bytostí s dlouhými psovitými tlamami a trnitými modrými kožichy však zařadit nedokázal. Něco podobného nikdy v životě neviděl. Nové příšery se vrhly do boje jako smečka vztekklých vlků. S čenichy přitisknutými k zemi a očima na stopkách pečlivě odhadovaly slabiny obrany mariňáků. Přesně na tahle vybraná místa pak útočily. Generál Duke za svůj život spatřil spousty druhů zergských příšer, tohle však bylo něco úplně nového.

Octavia užasle hleděla na obrazovku. "Tihle vypadají jako Starý Modrák! Ti mimozemšťani si z něj museli něco vzít!"

"Ty víš, odkud ta stvoření pocházejí?" zeptal se generál a prudce se otočil k Octavii.

"Ti Zergové, nebo jak jim říkáte... infikovali jednoho velkého psa, kterého napadli u jedné odlehle usedlosti. A tohle vypadá jako on... tedy aspoň částečně.

"Říkáš pes?" zachrochtal znechuceně Duke. "Vy kolonisté si tady chováte nějaké domácí mazlíčky?" Zvednul mikrofon, aby mariňákům poradil. Ti však měli plné ruce práce a v daný okamžik dobře věděli, co mají dělat, i bez pitomých Dukových rozkazů. "Zergové nám působí vážné ztráty, chlapi. Soustředte palbu na ty... roverlisky. Jeden z mariňáků zvednul ruku a vyslal směrem k Dukovi jedno velmi neslušné gesto. Generál usoudil, že se zřejmě snaží odrazit útok, který přišel ze vzduchu.

Během tuhé bitvy pěkně tělo na tělo se ze severovýchodu pomalu do údolí přesouvalo osm protosských Reaverů. Pohybovali se jako obrovské obrněné housenky a neomylně mířili na místo hlavního střetu. Duke velmi dobře věděl, že bez efektivní vzdušné podpory to mariňáci a Firebati určitě nezvládnou.

Konečně dorazily také obléhací tanky a vysocí Goliathi. Nečekali ani na Dukův přímý rozkaz a začali to do Zealotů a Dragoonů sypat rovnou. Obrnění Goliathi stříleli do čtyřnohých lezoucích kyborgů i rakety určené proti vzdušným cílům. Jeden z mariňáků v těžké zbroji dokonce statečně předstoupil přímo před Dragoona a jedním úderem rozdrtil schránku, ve které se ukrýval samotný mozek, jenž celé robotické monstrum ovládal.

Obléhací tanky si udržovaly od psionických čepelí Zealotů dostatečnou vzdálenost a soustavně je zasypávaly přivaly těžké munice. Mariňáci a Firebati neváhali ani vteřinu a dále urputně bránili své těžce narušené pozice. Generál Duke pozoroval, jak terranské jednotky v boji konečně pomalu získávají zpět rozhodující převahu.

Tedy alespoň na okamžik.

Tento stav však bohužel neměl dlouhého trvání. Proto-sští Reaveri se konečně došourali na dostřel svých zbraní a ihned z útrob vypustili samonaváděcí skaraby. Svištěcí bomba vyrazila kupředu k cíli a explodovala. Jediný výbuch proměnil dva Goliathy v doutnající sežehlé trosky a vzal s sebou také hrst nejbližších mariňáků. Tanky a Goliathi tak byli donuceni zaměřit pozornost na obrněné Reavery. Dílo zkázy však dokonaly letadlové lodě. Snesly se do údolí ze západu s malými Interceptory a ti rozpoutali hotové peklo.

"To není možné," hlesl tiše generál Duke. "To se Alfa eskadře přece stát nemůže. Ne mé nejlepší jednotce!"

Zaraženě hleděl na taktickou obrazovku a v očích se mu odrážely oslepující záblesky jednotlivých explozí. Skrze kouř a zmatek již nebylo vidět vůbec nic. Celá země byla posetá tolika mrtvými muži... generál jen stěží odhadoval, kolik jeho lidí asi přežilo. Zdálo se, že protosské letadlové lodě přesně vědí, co dělat. Nejprve soustředily útok na Goliathy. Když všechny obrněné mariňáky postupně jednoho po druhém sundaly, terranské obléhací tanky zůstaly vůči útoku ze vzduchu naprosto bezbranné. Nyní sloužily protosským lodím jako obrovské cvičné cíle, takové ty netečné plechovky, do kterých se střílí tak dlouho, dokud je netrefíte.

Generál bezmocně pozoroval, jak se zbytky jeho útočné jednotky mění v hromady doutnajících trosk a krvavých hroud masa.

Ochraptělým hlasem promluvil jakoby do prázdné místnosti. "Zdá se, že jsem zásadním způsobem podcenil sílu nepřátelských jednotek."

KAPITOLA 35

Exekutor Koronis byl zaneprázdněn průběhem zuřivé bitvy a vydáváním rozkazů pro to sským jednotkám. Snad proto mu uniklo nepatrné zavinění vzduchu. Cizinec, skrytý návštěvník.

Vedle něj, přímo pod nejasným majestátem odhaleného artefaktu Xel'Nagů, vřely nervy Judikátoru Am-dorovi. Ten ze sebe bez ustání chrtil návaly zlosti a mentálních nadávek na adresu Zergů i terranských nepřátel, kteří se jim společně snaží starodávný poklad ukrást.

Koronis zaznamenal cizí, chladnou přítomnost, teprve když Zealoti zaútočili na pozemní jednotky a letadlové lodě zasypaly nepřátele palbou ze smrtenosných Interceptorů. Bylo to velmi zvláštní. Tak známé, a přesto tolik odlišné od učení Khaly, psychického spojení, jež drželo všechny Protossy pohromadě. Otočil se. Měl jisté obavy a zároveň v něm hlodala zvědavost. Sledoval Amdora, jak se kolem sebe rovněž podrážděně rozhlíží. Určitě cítil stejnou věc.

Ve vzduchu mezi nimi se na vyvýšené hromadě rozdrčených kamenů a hrubé špíny zhmotnila postava. Ze stínu, který z ní opadl, jako když z nablýskané oceli skapává mastný olej, se tak zrodila vysoká postava protosské ženy. Vypnula maskovací zařízení, které ohýbalo světlo a činilo ji neviditelnou.

"Temný templář!" zaječel Judikátor Amdor. Jeho tvář i mysl se svíjela znechucením a opovržením. "Kacíř! Od-padlík!"

Jeho mentální řev na sebe upoutal pozornost dalších Judikátorů a Veletemplářů, kteří se zdržovali nedaleko.

Temná templářka nehnula ani brvou a mentální urážky i útok na svou osobu v tichosti přetrpěla. "Přicházím, abych

varovala protosskou rasu," odpověděla klidně. "Jmenuji se Xerana a jsem oddaným služebníkem Prvorozených. I když jste nás vy, Judikátoři, vyhnali z našich domovů a dále nás pronásledujete, stále jsme jedné krve." Šlachovitá šedivá žena si Amdora odměřeně prohlížela. Ten se narovnal a snažil se vypadat co nejvyšší. Dal by cokoli, aby v tento okamžik v rukou třímal mocnou zbraň.

Koronise svírala jistá úzkost. Věděl, že Temní templáři mají strašlivou moc a vědí, jak ji používat. Ihned na místo povolal několik záložních jednotek. Necítil sice k Temným templářům takovou nenávist jako Amdor, chtěl si jen zachovat jistou opatrnost. Zvláště pak v tento okamžik, kdy jen nedaleko odsud zuřila krvavá bitva.

Čtyři Zealoti ihned aktivovali zářící psionické čepele a postavili se Koronisovi bok po boku. Jeden z Dragoo-nů se na čtyřech nohách otočil a zamířil k místu, kde stáli jeho velitelé.

"Vůbec netušíte, co vlastně činíte," řekla Xerana. Upřeně přitom hleděla Koronisovi do očí, kde hledala pochopení.

"Nemáte zdání, co je artefakt vlastně zač, a tak nevíte nic ani o jeho původu nebo proč byl postaven. Nepřísluší nám zasahovat do plánů Poutníků z Daleka. Musíte odejít."

"My jsme Prvorození Xel'Nagů!" skočil jí do řeči Amdor. "Ty i tví společníci jste obyčejní zrádci, kteří se odvrátili od učení Khaly a stali se tak sprostými renegáty. Už tak jste naší rase způsobili mnoho bolesti. To musíte strkat nos i sem?"

Exekutora Koronise však mnohem více zajímalo, co jen mohlo toho uprchlíka přivést až sem, přímo do doupěte zapříisáhlých nepřátel na život a na smrt. Musela přece dobře vědět, jak moc je Judikátoři nenávidí a jak jim záleží na jejich potrestání. "Temný templáři, proč jsi přišla a co nám chceš říct?"

Amdor na něj pronikavě pohlédl. "Exekutore, snad nemáte v úmyslu naslouchat zkaženým a proradným slovům..."

Koronis zvedl čtyřprstou ruku. "To já tady velím protosským jednotkám. Bylo by nanejvýš pošetilé odmítnout důležité informace jen proto, že se nám nelíbí jejich zdroj."

Xerana se nahnula blíže k Exekutorovi, čímž odsunula Amdora na vedlejší kolej a ještě více jej tak rozlítla. "Nesu vám zprávu a také zoufalé varování. Tento objekt," mávla rukou k tyčícímu se průčelí tajemné a odhalené budovy, "je velmi nebezpečný. Jak správně předpokládáte, jedná se o výtvar Xel'Nagů. Uvnitř se však skrývá něco mnohem silnějšího a mocnějšího, než jsou Protossové nebo Zergové. Strežte se toho, co můžete probudit. Jinak všichni zhynete."

"To je prachspřstá lež," zasupěl Amdor. "Jsme Prvorození. Protossy si Xel'Nagové vybrali..."

"A pak je opustili," utála Judikátora Xerana. "Nesplnili jsme jejich očekávání. Xel'Nagové se pokusili vytvořit jinou dokonalou rasu. A tak dali život Zergům, nejničivější a také daleko nejúspěšnější rase vzniklé z jejich nových pokusů. Jenomže starodávná rasa prováděla ještě jiné experimenty. Xel'Nagové skrývají ještě mnohá tajemství."

"Co tedy očekáváš, že uděláme?" zeptal se Koronis, zatímco za jeho zády se vedly kruté boje o každíčkou píď země.

Dragooni a Zealoti se těsně semknuli okolo Xerany a čekali na rozkaz. "Máme jej snad nechat padnout do náruče nepřátel?"

"Musíte ten objekt nechat na pokoji," pronesla tiše. "Všichni, každá rasa. Zergové a Protossové jsou součástí procesu, jenž může vdechnout život obrovskému nebezpečí. Musíte se stáhnout a odvolat všechny armády. Zahráváte si a hazardujete s věcmi, které jsou nad rámec vašeho chápání."

Koronis jen nevěcně zamrkal očima, Amdora tohle poselství naopak evidentně pobavilo. Pak vyslal hlasité mentální rozkazy. "Zajměte toho kacíře!" Z jeho slov čísla obrovská zášť a nenávist.

Dragooni a Zealoti Xeranu obklíčili. Temný templář jen tiše stál. V jeho očích nebylo možné nepostřehnout obrovský žal a lítost, že poslání odmítli uvěřit příslušníci jeho vlastní rasy.

"Byli to tví bratři, kteří zatemnili mysl šlechtěného Tassadara!" zabručel Amdor. "Byli to Temní templáři, kteří otevřeli vstupní bránu do Prázdnoty. To kvůli vám se ostatní Protossové odvrátili od učení Khaly!"

Xerana nebojovala, ani když ji zajímali. Judikátor se hrdě obrátil ke Koronisovi. "Exekutore, již brzy bude artefakt patřit jen nám. A s tímto kacířským Temným templářem coby vězněm na palubě Qel'Ha se totální fiasko naší výpravy rázem změní v pompézní vítězství."

KAPITOLA 36

Poručík Scott vedl zbytky svého týmu mariňáků a Firebatů skrze zahnuté a hrůzostrašné chodby záhadné struktury. Byl to závod o to, kdo dorazí do hlubokého jádra artefaktu jako první. Ačkoliv hlavní bitva zuřila ve vedlejším údolí, i zde uvnitř artefaktu narazilo terranské komando na hromadu průzkumných jednotek protosských Zealotů i zergských nestvůr. Zdálo se, že ti všichni tady uvnitř artefaktu hledali stejnou věc jako tým poručíka Scotta.

Je to tu jako na nějaké podělané dostihové dráze, pomyslel si. A naším úkolem je vyhrát hlavní dostih.

Světlo uvnitř zdí svítilo jasněji. Vypadalo to, jako by někdo zapálil nějaký vnitřní oheň. Dokonce poněkud vyrostly i shluky podivných drahokamů uvnitř budovy z biopolymeru. Jednotlivé facetky krvavě rudých šperků měly ty nejprapodivnější tvary a svou stavbou připomínaly bizarní vnitřní orgány.

Scott absolutně netušil, co je na konci jejich cesty vlastně čeká. Nedělal si ani zbytečné iluze o tom, že by Zergové nebo Protossové byli z toho všeho o moc chytřejší než samotní Terrané. Jeho úkolem bylo zajistit informace pro generála Duka a, bude-li to možné, zabránit, aby se stejná data dostala do rukou také mimozemšťanům.

Nezastavili se, ani když narazili na skupinu Zergů, kteří se potloukali a cupitali klikatými chodbami. Scott rozkázal mužům sprintovat kupředu a prodírat se koridory dál, i když jim na záda dýchala skupina krvelačných příšer. Mariňáci i Firebati se sice boji nijak nevyhýbali, jejich touhu po krvi však poněkud zchladily obrovské ztráty, jež celá jednotka utrpěla. Nyní bylo jejich prvořadým úkolem splnit cíl mise a dostat se odsud pryč, a pokud možno po svých, nikoliv nohama napřed.

Vojáci následovali zářící světlo před sebou a sestupovali stále hlouběji. Nezapomínali však za sebou zanechávat

"drobky". Pomocí těchto lokátorů pak najdou z tohoto bludiště cestu zpět. Scott doufal, že je u východu budou čekat v dohodnutý čas výsadkové lodě, aby je odsud vzaly pryč. Těžkou hlavu si s tím však nedělal. Příslušníci jednotek Alfa eskadry přece vědí, co je jejich povinností.

Pulsující světlo ve stěnách působilo jako nějaké hypnotické volání a přitahovalo všechno kolem jako plameny ohně noční můry. Zdálo se, že stejnému vábení podléhají také Protossové a Zergové. Přicházeli sice z různých chodeb, ale všichni společně mířili přímo k jádru celé budovy. Jako by každý tvor očekával, že právě tam najde odpověď na své otázky.

Konečně poručík Scott i se svou jednotkou maríňáků a Firebatů dorazil do samotného zářícího jádra artefaktu. Pohled na obrovskou sluj vyplněnou oslepujícím světlem zářícího slunce všem vyrazil dech. Žhnoucí oheň byl však spíše takový studený, elektrický a svým způsobem by se dalo říct, že dokonce žil.

Stěny a strop sluje světlo odrážely všemi směry. To pak tvořilo pestrobarevné duhové obrazce. Rozeklané krystalické nerosty vystupovaly ze všech stran. Scott tam jen stál s pusou otevřenou dokořán. Majestát a obrovská síla před ním jej naprosto ohromily. Rozkaz splnil. Dorazil tam, kam měl. Neměl však nejmenší tušení, jak vůbec to, co vidí, popsat, natož z toho začít vyvozovat nějaké závěry nebo podat generálu nějaké smysluplné a užitečné hlášení.

Z ostatních chodeb, z temných a bublinovitých otvorů v organických pryskyřicovitých zdech, se postupně vynořovali Zergové i Protossové, hrůzní hydraliskové i těžce obrnění Zealoti. Jakmile však mimozemšťané vstoupili do samotného jádra, ztuhlí. Síla ohnivé sluje artefaktu Xel'Nagů překonala i vrozenou touhu po boji. Každá ze tří zúčastněných stran jen omráčeně stála a hleděla na tu krásu před sebou.

Pak se srdce artefaktu rozzářilo ještě jasněji, jako by někdo zapálil nějakou roznětku. Z khaydarinů na zdech vystřelily proudy světla. V celé místnosti začaly mezi jednotlivými nerosty probíhat mohutné oblouky blesku.

Jeden z Firebatů zařval. Poručík Scott věděl, že musí vydat rozkaz k ústupu. Najednou však nebyl schopen vysoukat ze sebe jedinou hlásku. Jeho nohy přirostly k zemi a poslušnost vypověděl snad každíčký sval v těle.

Energetické výboje ještě zesílily. Pulsující srdce xel'nagského artefaktu se proměnilo v bílou oslepující kouli. Znenadání z ní všemi směry vystřelily proudy blesků a zasekly se do všech forem života v jejich dosahu.

Světlo projelo Firebaty i maríňáky, současně na opačném konci jeskyně vymazalo zergské i protosské diváky. Poručík Scott otevřel ústa, aby zaječel. Ani on však neunikl energii, která projela celým jeho tělem. Zkoumala každíčkou buňku, aby vetřelce nakonec absorbovala. Pozoroval, jak mizejí Zergové. Rozložení a vymazání. Za malou chvíli nebyl v celé jeskyni jediný živý tvor - ani Protoss, ani Zerg, ani jediný člen jeho komanda.

Pak ztratil vědomí a všechno odplynulo kamsi v dál...

Ve sluji nebylo jediného živáčka, xel'nagský výtvar pohltit všechny živé tvory v dosahu. Terrany sice nepotřebovala, ale ostatní děti Xel'Nagů byly přesně to, na co artefakt celé věky čekal.

Všechny místnosti a zdi začaly jasně zářit a měnit se v živé plameny. Shluky nerostů explodovaly a uvolňovaly tak nepředstavitelné množství energie. Celá skála se začala otřásat a všude okolo artefaktu létaly kusy těžkých balvanů a hlíny. Biopolymerovou kostrou projelo vibrující hučení.

Xel'nagský artefakt, zakletý eóny do horského masivu, konečně oživil a začal s posledními přípravami na své probuzení...

KAPITOLA 37

Mocná armáda generála Edmunda Duka byla poražena. Poražena! Teď rozhodně neměl náladu poslouchat panikařské žvásty necvičeno a umouněné koloniální pu-bertáčky. Octavia Brenová se však rozhodně nenechala odbýt. Vyprávěla generálovi o svém setkání s Temným templářem Xeranou, tajemným protosským učencem, který ji před starodávným artefaktem důrazně varoval.

Teď s tím však Duke nemohl dělat vůbec nic. Jak po něm může chtít, aby se přes to přenesl? Vždyť právě sledoval, jak se celá jeho důkladná ofenzíva přímo před jeho očima mění ve svinsky dlouhý seznam obětí, se kterým by si mohl vytapetovat celou řídicí místnost. A teď do něj navíc hustí další věty nějaká přihlouplá husa... a to tak mocně, že ještě více znervózňel.

Alfa eskadra sem přiletěla proto, aby vystopovala zdroj mimozemského signálu a zachránila několik kolonistů volajících o pomoc. Zpočátku si generál myslel, že odhalený artefakt je jen další VNN - velký nafouklý nesmysl. Byl si jistý, že je zbytečné se takovou věcí vůbec zahazovat a že nikdo, kromě něho samotného, nemá právo takhle riskovat životy terranských vojáků. Podivné artefakty a záhadné budovy se v takových zapomenutých vesmírech pravidelně objevovaly po tuctech. Většinou to však vůbec nic převratného neznamenal.

V tomto případě bylo jasné jak facka, že ze všech zapomenutých artefaktů šlo Zergům i Protosům právě o tenhle. A obě strany hodlaly udělat vše, aby se jej zmocnily. Duke přišel o všechny prostředky, kterými by mohl artefakt zajistit a triumfálně předat Arcturu Mengskovi.

Dle jeho profesionálního vojenského názoru tohle bylo velmi zlé.

"Děkuji za snahu, madam," zabručel. Pak zašmátral po komunikační lince. "Vím přesně, jak na vzniklou situaci adekvátně reagovat. Zavolejte našeho nejlepšího Ducha. Myslím, že MacGregor Golding je tím pravým. Ihned jej odešlete do akce." Pohlédl nahoru a uvědomil si, že ten otravný osadník stále stojí v jeho velitelském bunkru.

"Mohu pro vás udělat ještě něco, slečno Brenová?"

"Brenová, odsekla. "Jmenuji se Octavia Brenová." Duke se zamračil. Přemýšlel, jestli může jméno tohoto civilisty nějakým způsobem ovlivnit celkové schéma současné situace. "Pokud se nejedná o taktickou informaci, slečinko, tak na vašem jménu vůbec nezáleží. A nyní mě, prosím, omluvte. Mám tady ještě jednu válku, kterou bych rád dotáhnul do vítězného konce. A vytáhnout vítězství ze spárů porážky není žádná maličkost."

Ještě než Octavia odešla, dveře velitelské budovy starosty Nika se rozletěly a dovnitř napochodoval muž v plné polní. Jeho malá, ošlehaná tvář vypadala zkušeně. Veliké hnědé oči posazené nad vystouplými lícnicemi kostmi jako by patřily neuvěřitelně starému člověku. Zdálo se, že ten mladý muž musel za svůj krátký život vidět tolik, že jej celý vesmír už nesmírně unavuje. MacGregor Golding tiše stál a čekal, až generál promluví. Pak sebou mladý muž podrážděně trhnul, jako kdyby uhýbal dotěrnému hmyzu, a zapíchnul oči do Octavie.

Octavia měla najednou pocit, že jí právě projíždí velmi silný skenovací paprsek. Uvnitř mozkových závitů cítila strašlivou telepatickou přítomnost. Jako by nějaký pobuda jen tak drancoval soukromí jejího domova.

"Toho civilisty si nevšímejte, agente Goldingu," mávnul rukou generál Duke a vytrhnul tak Octavii z jejího soustředění. Duch se obrátil zpátky ke generálovi. "Ale ona rozhodně stojí za to, aby si jí někdo všiml, pane. Byl jsem vyčleněn vládou Konfederace a vycvičen k usměrnění svých psionických schopností. Dokážu rozpoznat, má-li někdo na tyto věci talent. Tato žena v sobě skrývá obrovský potenciál. Mohl by se z ní stát velmi dobrý Duch."

Octavii se naježily všechny chlupy. "Jen přes mou mrtvolu," odsekla chladně. Během krátkého mentálního spojení Octavia velmi dobře vycítila, v čem spočívá výcvik toho muže, toho MacGregora Goldinga. Zároveň jí však došlo, co měl velitel Alfa eskadry za lubem.

"Agente Goldingu," pokračoval generál. "Původně jsme se chtěli artefaktu zmocnit pro terranskou vládu my. Situace se však zásadním způsobem změnila a nám nezbyvá než připustit, že tento úkol je bohužel nad naše síly. Proto nemám jinou možnost než uskutečnit plán B."

"Ano, generále," přikývnul Duch.

"Plán B. Mnohem horší než ozbrojenou srážku jen prohrát je dovolit, aby ten objekt, ať se již jedná o cokoliv, padl do proradných rukou opovržených Zergů nebo Protossů. Vzhledem k našim možnostem musíme zajistit, aby se k artefaktu nedostal nikdo."

Duch tam stál připraven ve vyleštěné zbroji do nepřátelského prostředí a kontroloval svou dalekonosnou pušku C-10.

"Jsem vybaven osobním maskovacím zařízením, pane. Bude stačit, když mě výsadková loď vyloží na okraji frontové linie. Dál už si poradím sám a vyberu vhodné cílové místo."

Generál Duke přikývnul a úhledně složil ruce na starostův nyní naleštěný a nablýskaný stůl. "Vysoko na oběžné dráze už máme připravený bitevní křižník s plnou dávkou taktických hlavíc."

Tohle bylo na Octavii příliš. Bavili se klidně a nezúčastněně a přitom se jednalo o tak strašlivou destrukci. "Vy chcete na Bhekar Ro svrhnout atomovky? To přece nemůžete! Je to naše kolonie! Náš domov, kde dreme a potíme krev a..."

Duke pokynul strážícím mariňákům, aby dívku z jeho kanceláře odvedli. Vztekla Octavia se bránila a pokusila se klást odpor. Generál si ji prohlížel s neskrývaným opovržením.

"Slečno Brownová, snad po mně nechcete, abych tu bitvu prohrál?" zeptal se jí, jako by na otázku existovala jen jedna jediná, samozřejmá odpověď.

KAPITOLA 38

Celé roky netoužil Judikátor Amdor po ničem jiném než dopadnout a chytit jednoho z kacířských Temných templářů. Jejich víra a praktiky se mu doslova hnusily. Velmi dobře byl obeznámen se stinnou stránkou jejich existence. Z pomýšlení, že prchali a že se skrývali v samotné Prázdnotě, se mu dělalo psychicky nevolno.

Pro správného oddaného Judikátora tohle byla prioritní číslo jedna. Objev xel'nagského artefaktu byl až na druhém místě. Tolik si přál pochytyat všechny zrádce, kteří odvrátili tolik věrných Protossů od mentálního spojení učení Khaly. V očích Xel'Nagů Protossové zklamali na celé čáře. Přesto se naučili spolupracovat, přesto spojili své mysli dohromady a vytvořili tak uhlazený a plynulý proud myšlenek spojující celou rasu v jediné vědomí, v jednoduší celek.

Kromě členů kmene Temných templářů. Rebelové totiž trvali na tom, že si uchovávají individualitu a nezávislost. Pokoušeli se protosskou mysl zvíkat a oslabit učení Khaly zničením posvátné jednoty Prvorozených. S každým nádechem Amdor pociťoval nutkání tomuhle soustavnému rouhání udělat přítrž.

A teď se jim ta odporná žena, Xerana, dobrovolně vzdala poté, když se zničehonic zjevila uprostřed zuřící bitvy. Amdor si přál, aby měl dostatek času a osobně mohl dohlédnout na oficiální inkviziční řízení na palubě Qel'Ha.

I když ji drželi jako zajatce, zdálo se, že se Xerana vůbec nebojí. Místo toho vytáhla ze záhybů šatu pergameny plné zvrácených archaických nápisů a obrazců. "Jen pohlédněte, zde je důkaz," řekla hlasitě a do všech směrů tak, aby její mentální zvolání slyšeli také ostatní. "Podívejte a přesvědčte se na vlastní oči. Než provedete nějakou hloupost, musíte porozumět, co zde po sobě na tomto světě Xel'Nagové vlastně zanechali. Jejich sémě musí spát, nesmíme ho probudit." Amdor popadnul útržky papíru svou čtyřprstou rukou a roztrhal je na kousíčky. "Tvé lži nás vůbec nezajímají. Moc by mě však zajímalo, proč jsi tady a co mají tví kacířští bratři v úmyslu. Dám krk za to, že je určitě voláš sem, aby ti pomohli, zmocnili se našeho cenného pokladu a pak jej použili k zničení Khaly. Co říkáš na tohle?"

Xerana mu klidně a zpřímá hleděla do očí. "Temní templáři nechtějí a nikdy nechtěli Khalu ničit. O tohle nám nikdy nešlo. Stejně jako jste se nás nikdy nepokusili pochopit vy. Nejprve Judikátoři rozkázali náš kmen vyhladit, protože jsme vám byli trnem v oku. Když si však vznešení Protossové odmítli vzít na svědomí takovou genocidu, přikázali jste, aby nás vyhnali a odloučili nás tak od zbytku Prvorozených. To vy jste nás vyštvali z našich domovů. A přesto stojím zde. Tady a teď. Riskuji život jen proto, abych vás varovala před pošetilostí, kterou pácháte."

Xerana zvedla ruku a mávla k podivnému objektu, který vyčníval z otevřené hory. "Nevstupujte do tohoto artefaktu. O jeho původu nic nevíte. Je to něco jiného, než si myslíte."

Judikátor Amdor se jen ušklíbnul. "Něco se ti přece jen povedlo. Přesvědčila jsi mě, abych se dovnitř vydal osobně a sám na vlastní oči posoudil, zdali ten artefakt důležitý je, či nikoliv." Pak se prudce otočil ke Koronisovi a probodl jej

žhnoucímá očima. "V doprovodu Exekutora, samozřejmě. Společně pak rozhodneme, jak s tímto pokladem naložíme a využijeme jeho tajemství ku prospěchu Khaly - a nikoliv vyvrhelů, jako jsi ty."

Na vyzývavý pohled fanatického Judikátora se nedalo nic říct. Exekutor neměl jinou možnost než s Amdo-rem souhlasit.

Xerana svěřila ramena a smutně sklonila hlavu. Nedokázala to. V podstatě ani neočekávala, že by to snad mohlo dopadnout jinak. Cítila jen morální závazek své bratry varovat a udělat vše pro to, aby zabránila případné katastrofě. "Držet vězně uprostřed této bitvy je velmi nebezpečné," oznámil suše Amdor. Judikátor zavolal Zealoty a Dragoony a přikázal jim, aby si připravili zbraně. "Nad všemi Temnými templáři byl již ortel dávno vyřčen. Jejich život nemá žádnou cenu. Nechali se zlákat vábením Prázdnoty a lehkovážně ignorovali volání Khaly." Pak udělal rozhodující gesto.

"Vydáme se s Exekutorem dovnitř tohoto artefaktu společně. Vy mezitím vězně popravte."

Vykořčil vpřed a postavil se vedle Koronise. Zdálo se, že je obrovská zářící budova volá a láká blíže. V srdci Amdor pociťoval silné nutkání ihned se ponořit do zákoutí artefaktu a pokochat se jeho nádherou na vlastní oči.

Xerana se naposled podívala na Koronise. V jejím pohledu se zračila všechna lítost a rozčarování z takového nedorozumění. "Ničemu nerozumíte, a přesto třímáte v rukou takovou moc."

Pak rozhořčeně rozhodila rukama a přivolala energie Prázdnoty, aby se ze zajetí vysvobodila. Použila tajemnou sílu, kterou studovala během vlastního pátrání, kdy brázдила divokým a nekonečným vesmírem. Xerana zasáhla přímo nejzákladnější spojující linii Khaly, mentální pouto svazující všechny Protossy v jednu sladěnou jednotku. Entita se sice skládala z různých osobností, dohromady však tvořila jediné propojené psýché. V proudění Khaly pak Xerana vztyčila neviditelné bariéry tak, aby nikomu neublížila. Temní templáři nikdy nechtěli ubližovat bratřím. Odřizla tak Exekutora, Judikátory i všechny protosské jednotky poblíž. Velmi dobře si uvědomovala, jaký zmatek vnese do jejich řad.

Protossově znenadání oddělení od posvátné sítě Khaly se pojednou cítili opuštěně... osaměle... vystrašeně. Někteří ze Zealotů začali telepatickými hlasy kvílet a naříkat. Nejbližší Dragoon se těžce zapotácel. Naprosto ztratil kontrolu nad svým kybernetickým tělem.

Judikátor Amdor padl na kolena a zvednul vzhůru pařátovité ruce, jako by se pokoušel zachytit o jednotlivá vlákna Khaly fyzicky přímo ve vzduchu. "Nic nevidím! Jsem ztracen!"

Xerana neotálela a použila stejný trik, který jí umožnil přijít až sem. Ohnula stíny kolem sebe, přesměrovala proudění světla a přímo před očima kolemstojících se vytratila. Zmatek využila k útěku z bitevního pole. Ostatní Protossy tak zanechala osudu, který si sami zvolili.

Jestli se chce vyhnout holokaustu, čeká ji ještě velmi dlouhá cesta.

KAPITOLA 39

Terranská výsadková loď opustila základnu v městečku Free Haven. Letěla nízko nad zemí a chvíli kroužila nad horským masivem, který celou oblast ohraničoval. Po zběsilém tanci nad bitevní vřavou se na malý okamžik snesla níž, jako když se kolibřík na několik vteřin zastaví u rozkvetlé orchideje, aby se napil jejího sladkého nektaru. Než se na ni stáhly nepřátelské síly zaměřit a spustit palbu, rychle se zvedla a upalovala zase pryč.

Zůstal jen Duch.

MacGregor Golding nasoukaný do speciální zbroje s vestavěným maskovacím zařízením zlehka dopadnul na zem. Ukryt dokonalou kamufláží větru a stínu ihned vyrazil kupředu. Zergské a protosské jednotky spolu bojovaly s takovou vervou a nenávisť, že by si Goldinga nevšimly, ani kdyby kolem sebe mával jak mažoretky neonovým světlicemi a prapory.

Duch do sebe napumpoval dvě plné dávky stimpacku, které si tajně vypůjčil ze skladu mariňáků, a sprintoval vpřed. Takovou koňskou dávku by si normální člověk do žil v životě nedal. Pro Duchovo zmučené tělo, které celé roky trpělo během výcviku v izolaci Konfederace, tahle malá věc žádné vážnější nebezpečí nepředstavovala. Do MacGregora Goldinga bušili tak dlouho, dokud se neproměnil v živou chodící zbraň, psychickou bombu, jejímž smyslem života byla jediná věc. Naplnit svůj osud.

Tedy v případě, že naplněním osudu může být zbraň.

Když procházel napříč frontovou linií bitevního pole, na vlastní oči spatřil zbytky obětí Alfa eskadry. Neskutečný masakr. Obléhací tanky s roztrhanými trupy, všude okolo se povalovaly mrtvolky mariňáků a Firebatů. Nebo alespoň části jejich těl. Všechno se topilo mezi ohořelými krátery a rozpraskanými skalisky údolí v krvi a blátě.

Oblohu mezitím potáhly shluky těžkých mračen, které poskytovaly pozemním jednotkám ochranu alespoň proti úderům ze vzduchu. Schylovalo se k bouři. Duch to věděl. Zjistil to během krátkého spojení s telepaticky velmi vnímavou a citlivou myslí Octavie Brenové. Tehdy jí totiž Golding sprostě odcizil vzpomínky na ničivé bouře, laserové blesky a sonické hromobití Bhekar Ro. Tolik krve a mrtvol po tak strašlivé a zničující bitvě však nesmyje ani ta nejděsivější bouře.

Uklidit a sterilizovat celé okolí však bylo MacGregorovým úkolem.

Měl provést něco, čemu se ve vojenských kruzích odborně říkalo nukleární úder.

Když se Duch přiblížil ke zlověstnému artefaktu, příčině celého sváru, pocítil v lebce naléhavé a silící volání. Další gigantická telepatická přítomnost, mocná a zatím ještě stále spící entita. Něco mu říkalo, že v její moci by bylo ledabylým gestem všechny ty ubohé životní formy smést a udělat tak za jejich nesmyslnou výměnou názorů rázný konec.

Duch neměl tušení, co je ta věc zač. Obvykle tvořilo náplň jeho mise zjišťování nepřátelských pozic a, bylo-li to nevyhnutelné, také občasná infiltrace. Nyní se však jednalo o něco úplně jiného. Naštěstí Duch neměl v popisu práce

smysl svých úkolů chápat, jen je bez váhání plnit.

Artefakt musí být zničen.

Nedaleko horského převisu se však na MacGregorův vkus nacházelo příliš mnoho jednotek a také senzorů, které jeho maskování detekují. Blokovaly úplně všechny přístupy. Zahlédl několik housenkovitých Reaverů, nad jejichž hlavami kroužili Observeri. Tato protosská zařízení by mohla jeho přítomnost odhalit a zabránit mu dostat se blíže. Shodil z ramene gauss pušku C-10. Byla lehká, ale velikostí připomínala bazuku. Golding se připravil k úderu. Výbušnou municí však vyměnil za několik speciálních samonaváděcích střel. Měl pocit, že zrovna teď se mu budou náramně hodit.

Stále jej obklopovalo maskovací pole. Nikdo z náhodných diváků ho nemohl zaregistrovat. Velmi opatrně a rozvážně si zvolil cestu. Zároveň kalkuloval, za jak dlouho se dostane tam, kam potřebuje, a kudy to bude nejbezpečnější. Největší starosti mu dělalo, kudy se bude po splnění úkolu vracet. Pak Duch pozvednul hlaveň zbraně a vypálil první samonaváděcí dávku.

Pozoroval, jak se chuchvalce ohně a dýmu dostávají z dosahu jeho osobního maskovacího pole. Několik Pro-tossů a Zergů pohlédlo vzhůru, ale to již bylo příliš pozdě. Samonaváděcí střela detonovala a celé okolí pokryla tlumícím polem, které vyřadilo z provozu nejbližšího Reavera. Obrovská pozemní jednotka se bezmocně zastavila. Její zbraňové systémy vypověděly veškerou poslušnost. Zasekly se i elektronicky ovládané poklopy, takže bojovníci uvnitř stroje se nemohli dostat ven a bojovat aspoň holýma rukama.

Duch na nic nečekal a rychle vypálil druhou dávku. Observer nad jejich hlavami jen výstražně zablikal, že něco není v pořádku, a v několika ladných piruetách se zřítíl na zem. MacGregor věděl, že pokud zůstane neviditelný, je relativně v bezpečí. Vyrazil proto kupředu přímo skrze chaos. Obratně se vyhýbal zergským příšerám i rozzuřeným Protossům.

Ducha však nikdo neviděl.

Náhlá a nečekaná ztráta protosské mechanické palebné síly zergské bestie řádně nabudila. Overlordi rodu Kukulkan vyslali poddané na krvavou zteč, aby získali rozhodující převahu nad rozhozenou obranou Protossů. MacGregor sprintoval vpřed a jistě se blížil k zářícímu artefaktu. Za jeho zády se mezitím do oslabených Protossů s divou zuřivostí společně zakousli proradní hydaliskové, guardieni i zerglingové.

Vzniklý zmatek vyhovoval jen Duchovi a ten jej také řádně využil. Nyní měl před sebou životní a vrcholné poslání své existence. Zaujal pozici a připravil zaměřovači laser se speciální frekvencí.

Kódovanou komunikační linkou se spojil s generálem Dukem. "Vše na místě, pane. Chystám se zaměřit cíl."

"Pokračujte podle plánu, Goldingu. Odvedl jste kus poctivé práce," odpověděl generál. "Pokud se vám nepodaří dostat z místa výbuchu včas, osobně dohlédnu na to, abyste byl náležitě vyznamenan. Bohužel se tato vyznamenání stanou jen součástí vaší tajné osobní složky."

"Samozřejmě, generále. Rozumím."

Golding aktivoval laser a zaměřil průčelí obrovského artefaktu. Díky jemu mohla taktická nukleární hlavice zasáhnout cíl s mikroskopickou přesností. Mise byla splněna.

Vysoko nad údolím na oběžné dráze otevřel pumovnice jeden ze zbývajících bitevních křižníků Alfa eskadry. Atomové bomby zbývalo jen svrhnout.

MacGregor Golding seděl téměř v budoucím epicentru samotné exploze. Měl však několik vteřin na to dostat se odtamtud pryč.

Začal tedy utíkat.

KAPITOLA 40

Octavia si velice dobře uvědomovala, co všechno je v sázce. Hrozilo, že na Bhekar Ro dopadnou atomové bomby. A jestli na starověký mimozemský artefakt zaútočí terranská armáda, objekt se bude bránit a útok opětuje. Neměla nejmenší tušení, kolik Terranů a potažmo také Protossů může takový protiúder zabít. Lítost, že by mohl být smeten také roj Zergů, však v sobě Octavia najít nedokázala.

Generál Duke se k ní choval jako k malému hysterickému děcku, které vůbec nevědělo, co vlastně plácá. Octavia si musela přiznat, že o situaci panující za hranicemi Terranské samosprávy příliš nerozumí, v tomto případě toho však věděla mnohem více než nějaký generál Duke.

Její veškeré snahy přesvědčit psychicky nemocného generála, aby se z boje stáhnul, skončily totálním fiaskem. Octavii napadlo, že nyní se může obrátit pouze na jediného tvora. Nasedla do polního vozítka a nejvyšší možnou rychlostí vyrazila ke skalisku ve tvaru širočiny, kde se poprvé setkala s Temným templářem Xeranou. Chvatně vozítko zaparkovala na úpatí svahu a hbitě šplhala po kamenitém úbočí skály vzhůru. Přitom stále volala: "Xerano! Xerano!" Na její volání však pochopitelně nikdo neodpovídal. Temný templář přece nemohl tušit, že s ním bude chtít Octavia mluvit a přijde zrovna sem.

Začala se tedy soustředit. Kdesi v nejspodnějších zákoutích mysli pocítila něčí přítomnost. Tohle však nebyla Xerana. Připomínalo to spíše jakýsi druh emocí, které absolutně nemohla chápat. Všechno strašlivě sililo a vyústilo až v zoufalý řev beze slov. Octavia si však byla naprosto jistá, že se schyluje k něčemu strašnému.

Naprosto zoufaláablokovala ostatní myšlenky a zaměřila veškerou koncentraci na jedno jediné slovo: Xerano ! Netušila, jak dlouho tam stála. Jejím mozkiem pulsovala jediná myšlenka - Xerano! Xerano! - a znenadání stál učenec Temných templářů přímo před ní. Vypadal pobouřeně a ztrhaně.

Hned jak mimozemskou ženu zahlédla, Octavia ze sebe vyhrkla: "Xerano, nešlo to. Armáda mě odmítá poslouchat. Již brzy na artefakt hodí atomové bomby. Musíš to zastavit!"

Také jsem mluvila se svými lidmi. Také odmítli naslouchat mému varování.

Octavia pocítila náhlou žaludeční nevolnost. "Ale vždyť mohou všichni zemřít. Sama jsi to říkala. Musíme je zastavit."

Můžeme jim nabídnout toliko svou moudrost a znalosti. Nemůžeme za ně také rozhodovat. Jejich zdravý rozum byl zastíněn chamtivostí a předsudky. Co se stane pak... již záleží jen na nich.

"Ale proč mají umírat kvůli omezenosti jiných obyvatelů Free Havenu? To přece není správné," rozhořčeně naříkala Octavia.

Ne. Temný templář zavřel ohnivě žhnoucí oči, jako by se koncentroval na jednu hlubokou myšlenku.

V tom samém okamžiku Octavia opět pocítila v zátylku onu zvláštní přítomnost. Ta celou její myslí otřásla tak silně, že se nebyla schopna dále na cokoliv soustředit. Telepatický výkřik stále sílil a zoufalá Octavia si přitiskla ruce ke spánkům.

Pozdě. Už se nedalo nic dělat.

KAPITOLA 41

Temný templář se přímo před jeho očima vytratil. Utek! Judikátor Amdor se neskutečně rozlítl. Přišel o vězně, kterého si tolik přál mučit, vyslýchat a popravit. Všichni kacíři musí být exemplárně potrestáni před zraky ostatních Protossů tak, aby se posílila jejich víra v sílu Khaly.

Ale ta proradná Xerana použila odpornou moc Prázdnoty. Zasáhla do temných a zakázaných zdrojů a všechny přítomné a oddané Zealoty, Judikátory i Veletempláře tak smrtelně urazila. Amdor nechtěl dovolit a připustit, že by byla silnější.

Temný templář uprchnul a zmatení jejich myslí pomalu opadávalo a sláblo. Judikátor Amdor ještě nikdy v životě neviděl soukmenovce tak vystrašené nebo zmatené jako během podivné mentální slepoty. Odříznutí od jemného komunikačního proudění Khaly způsobilo v řadách Protossů mnohem více zkázy a zděšení než ten nejhorší útok Zergů. Obrátil se k Exekutorovi Koronisovi, který myšlenky pečlivě skrýval. Amdor se neubráníl jistému podezření, že vyrovnaný velitel je útekem Temného templáře a Judikátorovou porážkou spíše pobaven.

Konečně si všechny myšlenky utřídil. "Nedovolím tomu kacíři, aby mne odradil od osobní prohlídky xel'nagského pokladu. Dost bylo pozemních jednotek a průzkumných týmů, půjdu dovnitř sám. Vaši Dragooni se nikdy nevrátili, stejně jako průzkumná skupina Zealotů. Nadešel čas, abych prozkoumal celou záležitost osobně. Půjdete se mnou?" K jeho údivu Koronis odmítl. "Tolik bych si přál, abych vás mohl doprovodit, Judikátore. Mou povinností však je zůstat zde na bojišti, kde musím dostát svým strategickým a vojenským povinnostem."

Amdor na něj krátce pohlédl, jako by se mu vysmíval. "Nejste hoden kráčet ve stínu Xel'Nagů. Vezmu zodpovědnost vůči konkláve i celé protosské rase výlučně na svá bedra."

Pyšný Judikátor začal šplhat nahoru do svahu. Koro-nise nechal za sebou, aby přeorganizoval jednotky. Musel vytvořit obrannou linii v místech, kde došlo k tajemnému výbuchu, který vyřadil z provozu veškerou protosskou mechanizovanou palebnou sílu. Zergové nabídnuté výhody ihned využili a hrnuli se do vzniklé trhliny jako velká voda. Velitel Koronis ihned vydal mentální rozkazy, aby díru okamžitě zacelili jiní Rea-veři. Ze vzduchu je přitom budou krýt letadlové lodě s Interceptory.

Amdor konečně dosáhl vstupního otvoru do artefaktu. Cítil, jak pulsující přítomnost ukrytá uvnitř stále sílí. Jasně světlo postupovalo jako chladný oheň skrze hladké, průhledné polymery zdi labyrintu. Cítil zde vliv Xel'Na-gů, nedotknutelnou stopu rasy stvořitelů. Amdor byl přesvědčen, že tohle poselství je určeno právě jemu.

Jejich bezvýsledné pátrání a dlouhé putování Qel'Ha byl jen výsledek nerozhodnosti a nedostatečného vizio-nářství Exekutora Koronise. Když se vojenská flotila vrátila na zničený Aiur, Amdor doufal, že jednoho dne přinese protosské rase ztracenou moc, naději a slávu. Za takový čin by jej konkláve určitě náležitě odměnila.

Judikátor vstoupil do chodby a rychle postupoval kupředu. Koridory volil podle zlaté cesty ve své mysli. Zdálo se, že cestu do samotného jádra a centra moci artefaktu zná snad zpaměti. Něco ho volalo a vábilo hlouběji a hlouběji. Přidal do kroku, aby na volání odpověděl. Ta entita mu určitě prozradí vše, co kdy toužil o Xel'Nazich vědět.

Amdora zarazilo, že kromě bušícího pulsování v mysli je artefakt úplně prázdný a tichý. Nenarazil zde na jediného vetřelce, ať už by se jednalo o protosské Zealoty, komando Terranů či zergské nájezdníky. Zdálo se, že se všichni vypařili. S tím si však Amdor nijak hlavu nelámá. Byl rád, že jej aspoň nebude nikdo rušit.

Když konečně vstoupil do sluje plné ledové chladivých plamenů, celá místnost se nadula a rozšířila. Proudové energie divoce olizovaly zkroucené zdi jeskyně a čerpaly z nich sílu. Amdor se zastavil. Veškerý úžas v jeho mysli byl rázem pryč, stejně jako se vytratila jakákoliv sounáležitost s Khalou. Tato přítomnost byla mnohem silnější než mentální jednota a moc celé protosské rasy. Tohle bylo úžasné.

Tohle znamenalo úplně všechno.

Amdor ohromeně stál před zářícím, žhnoucím a bijícím srdcem artefaktu. Nezmohl se na jediné slovo. Znenadání v mysli uslyšel i skrze starověkou probouzející se přítomnost mentální hlas tolik nenáviděného Temného templáře, který mu z veliké dálky šeptal: "Teď mi uvěříš, Judikátore. Tohle je jen začátek. Artefakt je dalším stvořením Xel'Nagů. Dobře si uvědomuje naše vzájemné propojení. My jsme jen součástí mnohem větší skládanky. Dle plánů Xel'Nagů je zde přítomnost nás všech nezbytná. Spotřebují veškerou DNA a na probuzení svého odkazu potřebují jen energii."

Amdor se ohlédl, zda jej Xerana nějakým způsobem nepronásledovala a neznescvětila tohle posvátné místo svou zkaženou přítomností. Učenec tam však nebyl, zůstal jen jeho hlas. Xerana utekla do bezpečí. "Měl jsi mě poslouchat, Judikátore Amdore."

Pak její hlas v hlavě náhle utichnul. Amdor znovu pohlédl k zářícímu jádru. To se blýskalo snad ještě více. Zdálo se, že se zaměřuje na něj a odhaduje - pak vyrazila světelná chapadla kupředu.

Všemi směry vystřelily překrásné světelné proudy a vytvořily ve slujích bílé krajky, ohnivou a důmyslně propojenou síť. Jakmile byl Judikátor v konečném vzorci rozložen a absorbován, artefakt získal poslední dílek informací, které

potřeboval k plnému probuzení.

KAPITOLA 42

Duch vyznačil na povrchu artefaktu speciálním laserem místo dopadu. Taktické nukleární hlavice sledovaly jasnou cestu a se smrtící přesností se řítily skrze mlhavé a zatažené nebe Bhekar Ro. Připomínaly svazky blesku, které z oblohy metá rozzlobený bůh.

Duch MacGregor Golding se řítíl z čerstvého odkrytého srázu dolů co nejdále od obrovské budovy. Vypojil dokonce maskovací pole a vystavil se tak útoku všech cizáků v okolí. Někteří si jej dokonce všimli, jiní v dáli zpozorovali ohnivé pruhy, které vycházely z lodí vysoko na oběžné dráze. Snad každého však přepadla nepříjemná předtucha, že za malý okamžik se stane něco strašného.

Bylo to jen několik taktických nukleárních bomb. Pole působnosti GOVPJ (garantované okamžité vyřazení pozemních jednotek) nebylo příliš velké. Duch nadopo-vaný stimulátory běžel o život a snažil se co nejrychleji dostat na druhou stranu horského hřebenu. Jen včas doběhnout a schovat se za nějaký silný kus skály. Pak se může jen modlit a doufat, že mu horský masiv poskytne dostatečnou ochranu.

Než Golding seskočil do rozsedliny mezi balvany, zvednul ruce. Vypadalo to, jako by strašlivým zbráním mával a ukazoval, kam přesně zamířit. Syčivý svist letících jaderných střel rozdíral vzduch. Střely se snažeh na vrchol zářícího artefaktu jako kladivo na kovadlinu.

Duch konečně našel mezi čedičovými kameny slušnou puklinu. Stíny uvnitř vypadaly dostatečně temně a chladně. Přestože měl i v tak tmavé díře víčka pevně semknutá, svět kolem něj vypadal stejně zářivé jako za jasného, slunného dne...

Tři taktické nukleární střely dopadly na stranu horského masivu okolo artefaktu a změnily se v bílé oslepující koule smrti. Všemi směry se vyvalila světelná spalující vlna.

Probuzený a hladový artefakt však s neuvěřitelnou rychlostí veškerou energii nukleárního výbuchu beze zbytku absorboval. Ve zlomku femtovteřiny, kterou by nezměřila ani ta nejpřesnější časomíra, se kupředu valící atomová anihilace zastavila. Stejnou rychlostí ji výtvar Xel'Nagů podobně jako obrovský vzdušný energetický vír vsál dovnitř...

Exekutora Koronise i všechny okolní protosské jednotky tlaková vlna málem porazila na zem. Nevěděl, co se vlastně stalo. Nevěřicně však kroutil hlavou nad tím, že ještě stále žije. Nemohl pochopit, jak se artefakt vypořádal s výbuchem atomové bomby, která na něj byla z oběžné dráhy svržena. Nyní se však všechny průsvitné biopolymerové záhyby začaly probouzet a jasně zářit.

Masív horského úbočí byl pryč. Sesunul se dolů jako odhozené svazující řetězy. Nabité a plně probuzený, živý artefakt se konečně vyklubal ze své skořápky na denní světlo. Jeho tělo již netvořil nějaký neživý pancíř, nyní celá jeho živá masa zběsile pulsovala elektrickými výboji.

Artefakt žil a hledal.

Zergské overlordy nenadálý nukleární útok naprosto zaskočil. Zapotáceli se a ztratili kontrolu nad svými hladovými posluhovači. Naježení a zrůdní roverliskové, jejichž genetická stavba vycházela ze Starého Modráka, skákali sem a tam a zuřivě se zakousávali do kohort zer-glingů. Dračí mutaliskové zmateně poletovali dokolečka a jako smyslů zbavení plivali kyselinové chuchvalce na všechny rozzuřené bojovníky pod sebou.

Přeživší protosští Judikátoři a Zealoti jen ohromeně stáli a hleděli na doběla rozžhavený, hýbající se objekt, který zde před mnoha eóny pohřbili jejich vlastní předkové. Zdálo se, že všichni odevzdaně čekají na svůj strašlivý osud. Pak lusk pokrytý jemnou síťkou zářících, světelných blesků pukl a ze široka se otevřel jako skořápka nějakého vajíčka... Nebo kukly.

Koronis ohromeně zíral na nově vznikající život. Cítil, že myšlenky všech Protossů kolem něj naplňuje hrůza a nepříjemná předtucha. Tolik věcí najednou Exekutorův mozek prostě nezvládl. Zmatený Koronis pomyslel, jak málo by mu v daný okamžik stačilo ke štěstí. Kdyby jen mohl uchopit obnošený khaydarin, soustředit myšlenky, uklidnit se a chvíli meditovat. Tohle však jeho hlava nebrala a nepomohlo ani proudění samotné Khaly.

Temný templář Xerana ho varovala. Snažila se vysvětlit, že tento objekt není jen obyčejný artefakt, ale sémě nového, živého tvora. Další rasový prototyp z genetické laboratoře tajemných Xel'Nagů. On a jeho armáda spolu se zergskými příšerami i terranskou vojenskou silou artefakt neovládla... ale probudila.

Pod průsvitnou organickou kůží úžasného tvora pulsovala nespoutaná forma bílé, rozžhavené energie. Bytost se drala z rozlámaných stěn zámotku ven na denní světlo. Svými obrovskými opeřenými křídly připomínala bájného ptáka fénixe. Z těla jí vystupovala světelná chapadla a místo očí jí svítily dvě planoucí slunce.

Koronis, neschopný jakékoli smysluplné myšlenky, jen ohromeně stál a pozoroval záračný zrod nového tvora. Něco podobného ještě nikdy v životě neviděl. Stvoření vypadalo zdravé a snad i neškodné. Vzhledem by se dala entita přirovnat ke kombinaci terranského motýla, medúzy a sasanky. Zdálo se, že čistota bytosti zdaleka převyšuje Protossy i Zergy dohromady, které Xel'Nagové stvořili jako první.

Probuzené stvoření hbitě opustilo rozpukanou kuklu a rychle se vzneslo nad bitevní pole. Koronis měl pocit, že nedílnou součástí celého procesu je také on sám. Fénix zapěl telepatickou melodii složenou dávno zesnulými Xel'Nagy. Písní prostupovala tepající rezonance, která dokonale ladila s každíčkým DNA vzorcem v jeho těle.

Koronis však cítil, že on ani ostatní Protossově zde nejsou jen jako pozorovatelé. Obrovská příšera je potřebovala a stejně tak potřebovala i Zergy. To oni byli zdroji, které dokončí velkolepou metamorfózu. Pohřbený zámoitek byl na tomto místě ukryt celé eóny. Rostl, inkuboval a čekal... až do dnešního dne.

Okolo vzbuzené bytosti se zvedaly tajfuny zuřivých vzdušných vírů a pečlivě mířených světelných blesků. Na

bitevním poli to vypadalo jako v nějaké hrůzostrašné laserové megashow. Protossové i Zergové jen bezmocně přihlíželi, jak je potomek Xel'Nagů prozařuje svými skenovacími paprsky a jednoho po druhém rozkládá a absorbuje. Tvor od dětí Xel'Nagů posbíral veškeré genetické informace, veškeré jejich vzpomínky... jejich duše. V okruhu několika mil celá země zvláštně zářila. Nebyla to však nukleární radiace, ale kypící a bující síla života.

Pak nádherný fénix vzlétl výš a rozptýlil mračna na obloze, které měnil v oranžové vroucí nádrže. Tvor už nebyl jen neforemná slátanina čehosi. Nyní to byla dospělá forma života. Stoupala stále výš a výš až do vesmíru. Za sebou nechala jen zkázu a v roztrhnuté skále také puklou skořápku své kukly.

Během cesty do vesmíru narazila bytost na oběžné dráze na zbývající bitevní křižníky Alfa eskadry.

Kapitán těžce poškozeného bitevního křižníku Napoleon věděl, že všechny pozemní jednotky byly během gigantického střetu mezi třemi válčícími stranami zničeny. Když viděl, s jakou rychlostí se na něj oslňující příšera řítí, dlouho se nerozpakoval a přichozího tvora ihned počastoval ránou ze svých Yamato kanónů. Neměl čas - ani náladu - čekat na rozkazy generála Duka, který seděl na zadku někde dole ve velitelském centru ve Free Havenu.

Zdálo se, že podobně celou situaci zhodnotili také velitelé ostatních bitevních křižníků. Na přilétajícího fénixe nechali vypálit další salvy z Yamato kanónů, čímž nevědomky zvýšili bytosti biologické energetické rezervy. Stvoření zazářilo jasněji, žhavěji...

Nově zrozený gigantický motýl proletěl okolo a bitevní křižníky rozložil, strávil a vysál z nich všechnu jejich energii. Za sebou nechal jen jiskřící hroudy roztavených trosk. Roztavené kovové pláty v mrazivém vakuu vesmíru okamžitě tuhly.

Pak sasanka pohltila a absorbovala záložní jednotky Zergů a Protosů, které zůstaly na oběžné dráze planety, aby bojující pozemní jednotky jistily ze vzduchu.

Konečně se podivné zářivé stvoření nasýtilo a plné života po dlouhých tisíciletích svou domovskou planetu Bhekar Ro opustilo. Tvor ještě chvíli vesele poletoval a pak se vydal vstříc Prázdnotě a nekonečnému a neprozkoumanému mezihvězdnému prostoru.

KAPITOLA 43

Octavia těžce oddychovala a snažila se přinutit své tělo pokračovat dále. Byla ráda, že zvedne tíhu alespoň vlastních nohou. Temný templář Xerana z rychlého a zoufalého pochodu nepolevila ani na okamžik. Společně se vydrápaly na příkrý svah. Ze zergského zamoření strach rozhodně neměly, protože všechny mimozemské síly byly shromážděny v údolí, kde probíhala tuhá bitva.

Jakmile se přehouply přes horský hřeben, přepadl je náhlý pocit bezprostředního nebezpečí. Temný templář vši silou srazil Octavii dlouhou rukou na zem. Xerana na nic nečekala a sama se přikrčila za vyčnívajícími balvany. Pak jen odevzdaně sledovala, jak se jí Octavia v záblesku oslňujícího žlutobílého světla ztrácí před očima... vše se stalo tak rychle.

Vaši mariňáci svrhli bomby, řekl Temný templář. Tohle však situaci ani zdaleka neřeší. Vaši velitelé se zásadním způsobem přepočítali.

Když se světlo a oheň postupně vytratili, Xerana se zvedla a postavila vedle Octavie. Společně z velké dálky pozorovaly obrovskou pohřbenou kuklu. Celá stavba postupně praskala a pak se z ní vyklubal na svět bájný fénix. Během několika minut vzlétl nad bitevní pole, kde roztáhnul křídla a absorboval absolutně vše, co se v něm nacházelo. Octavia jen tiše doufala, že jsou dost daleko a že nenarazí ani na zbloudilé bojovníky, ani na právě vyhlédle hladové stvoření.

Vítej v nekonečném vesmíru, pronesla Xerana. Zdálo se, že myšlenka je určená novému stvoření. V jejím mentálním hlase byl cítit posvátný údiv.

Octavia v mysli ucítila obrovské vysvobození a naplnění. Nyní konečně oné zvláštní přítomnosti, která ji celou dobu tak neúprosně pronásledovala, porozuměla. I když tu podivnou věc za to, co provedla jejímu bratru Larsovi, ze srdce nenáviděla, ani tak se nedokázala ubránit naprostému odevzdání a úžasu. Ještě nikdy v životě neviděla něco tak překrásného nebo tak zoufale čistého. Pozorovala nově zrozené průsvitné zvíře, které vyplnilo údolí svým žhavým jsoucnem a pak nedočkavě zamířilo vzhůru ke hvězdám. Z oslepující bílé barvy očí nejen přecházely, ale také bolestivě pálily.

Pojď, pobídla ji Xerana. Měly bychom se podívat, co v údolí zůstalo.

Obě rychle seběhly po drsném a strmém kopci dolů. Samotné údolí se ještě stále otřásalo a zářilo. Těsně nad zemí se vznášela podivná pulsující mlha. Připomínalo to zbytky nějaké životodárné mlhoviny, která se převalovala přes kameny a úrodnou půdu. Bílý závoj z diamantového prachu. Věnce khaydarinů, jež dříve obklopovaly pohřbený artefakt, se proměnily v triliony malíčkových pískových zrněk - nebo snad semínek? - a volně poletovaly všude okolo.

Pak obě sestoupily přímo do údolí a kupředu postupovaly společně. Ještě před několika minutami byla Octavia naprosto vyčerpaná. Nyní si však připadala jako znovuzrozená. Takhle odpočatá a nasycená se již necítila celé dlouhé roky. Vůbec jí nevadilo, že Temný templář pokračuje rychlým tempem dál. Octavia následovala Xeranu bok po boku a téměř běžela. Všude kolem sebe viděla následky hrůzné bitvy, pokroucené trosky a zničené stroje. Nenarazila však na jediné mrtvé tělo - dokonce ani na jedinou kaluž krve.

Xerana musela tok jejích myšlenek zachytit. Zárodek Xel'Nagů vzal všechnen život, na který jen dosáhnul. S energií z vaší vojenské atomové bomby se mu dostalo mnohem více síly, než byl schopen zvládnout. Tuto energii proto využil ke kombinaci všech zergských i protosských DNA informací, aby se z něj stal dospělý a plně vyvinutý jedinec. Na cestě vstříc novému životu zanechal část přebytečné bioenergie zde v údolí, kde se narodil.

Octavia si začala okusovat ret. Rozhlédla se kolem sebe a sledovala všechnu tu krásu. Znovu ji však přepadl nával

zlosti. "A proč to teda sežralo Larse? K čemu té přišle byla lidská DNA?"

Zdalo se, že Xerana posmutněla. Tvůj bratr byl omyl. Terranská energie neměla pro zárodek žádný význam. Bylo to jen mladé, nerozvážené a spící. Vůbec to nechápalo, co vlastně dělá.

"Takže... Lars zemřel jen proto, že byl ve špatný čas na špatném místě."

Tohle Octavii rozhodně neutěšilo. Pokračovala v cestě hlouběji do samotného údolí. Všimla si, že s každou uplynulou minutou jsou malé změny kolem ní stále patrnější. Zdálo se, že celá půda je velmi bohatá. Všude rašily zelené výhonky a tenoulinká stébka trávy. Rostliny bujely takovou rychlostí, že jejich růst bylo možné sledovat pouhým okem. Octavii to připadalo, jako by se matka příroda rozhodla touhle vegetací sužovaný Bhekar Ro odměnit a celé ty roky strádání mu vynahradit. Poklekla na zem a jednu z květin utrhl. Rozkvetla zde v zázračnou nádheru se třemi, krvavě rudými okvětními lístky.

Tohle je život, komentovala prostě Xerana. Octavia to cítila všude. Ve svých očích, na kůži, v mysli... všude.

Silná diamantová mlha se začala pomalu rozplývat a odhalovat čisté, modravé nebe. Zdálo se, že průzračná obloha dosahuje výšky samotných hvězd. Pak někde v dálce Octavia zahlédla několik postav. Nechápatě a zmateně kolem sebe hleděly a pozorovaly rašící louku.

Byli to lidé.

Octavia vyrazila k nim. Zprvu trochu váhala a bála se doufat. Mnozí na sobě měli mariňáckou uniformu, ale jeden z nich byl oblečen do pracovního pláště, jaký používali osadníci... přesně takový plášť nosil Lars. Octavia zadržela dech a odmítala uvěřit tomu, co před sebou vidí. Několikrát zamrkala.

Xerana vysvětlila: Ke konečné transformaci potřebovalo embryo genetické informace dětí Xel'Nagů. Tyto získané informace používalo jako biologické palivo. Lidská DNA mu byla úplněk ničemu, a proto ji ze své DNA matrice vyřadilo. "Larsi!" zakřičela Octavia. Pak se rozběhla a skoro přitom zapomněla dýchat. Smála se. Její znovuzrozený bratr stál uprostřed rozkvetlé louky, která na travnatém údolí vypadala jako bláznivý barevný ohňostroj. Lars se otočil, aby se podíval, kdo na něj volá. Vrhla se mu do náruče. Zprvu vypadal zmateně, ale pak její vroucné obětí neméně vroucně opětoval.

"Tak to mě teda podrž," řekl pobaveným hlasem. "Nemůžu uvěřit, že jsi to ty!" chrlila ze sebe Octavia. Pak ho popadla kolem ramen, aby si ho mohla lépe prohlédnout. V kolenou pocítila náhlou slabost. Po tom všem, čím si musela za poslední dny projít, jí tohle připadalo příliš krásné.

"Nikdy by mě nenapadlo, že bych někdy mohl mít takovou radost z toho, že cítím pevnou půdu pod nohama," řekl Lars. Octavia jej znova objala.

Temný templář stál osamoceně stranou. Tady její poslání skončilo. Přiletěla na toto místo, aby viděla a poučila se.

Protosští bratři bohužel odmítli vyslechnout její varování, a proto všichni zemřeli. Nepodařilo se je zachránit. Ale možná to tak bude lepší. Tak jako tak je zrozený fénix další součástí záhady Xel'Nagů a Xerana měla radost, že se stala svědkem jeho zrodu.

Učenec Temných templářů se bez rozloučení opět zahalil do stínu a vytratil se. Nikým nepozorován zamlkl zpátky ke své vesmírné lodi.

Možná by mohla zrozené stvoření sledovat. Nebo se pokusit najít další spící zárodky, které Xel'Nagové tak důmyslně ukryli. Zbývalo tolik nezodpovězených otázek a tolik práce... a tolik neprozkoumané Prázdnoty.

KAPITOLA 44

Vyhlazení rodu Kukulkan zasáhlo Sarah Kerriganovou, jako by jí někdo zarazil do zad nůž. Nezdravé světlo pulsující ze živých zdí okolního úlu ji děsivým způsobem deprimovalo.

Zdrcující porážka nebo smutek kvůli tolika mrtvým zergským bojovníkům jí zas až tak nevadil. Zdaleka nejvíce ji mrzely promarněné ambice a sny, ztráta cenných zdrojů.

Zapadákovi...

Jako vždy pracovala cílevědomě a neúnavně, nikdy neodpočívala. Jejím úkolem bylo vrátit Zergům zašlou slávu, obnovit jejich vražedné síly a ovládnout celou galaxii. Získání artefaktu Xel'Nagů byla jen jedna zkouška. Chtěla dokázat sobě i všem ostatním, že Zergy nikdy a nikdo nezlomí a neporazí a že smrt Nadvědomí způsobila jen nešťastná náhoda. Královna Čepelí byla silnější, statečnější a ambicióznější.

Nyní však musela původní plány poněkud přehodnotit a pozměnit. Hlavní prioritou se tak opět stal temný lotos mrtvé a spálené planety Char, který bylo nutné nechat vykvést v celé zkažené kráse.

Životodárné úly každým okamžikem generovaly tisíce dalších larev. Každá z nich pak mutovala v pečlivě volené sestavy, sluh, kteří hladce zapadnou do celkové vojenské strategie.

I když byl rod Kukulkan mrtvý, Sarah Kerriganové stále zbývaly jiné, stejně mocné rody - Tiamat, Fenris, Baelrog, Surtur, Jormungand. Každý z nich vedl jiný Cerebrat. Každý z nich měl v celkové zergské sociální struktuře svůj úkol: velet, lovit, terorizovat, útočit. Každý z nich tvořily tisíce, někdy i milióny oddaných zergských příšer.

Některé rody byly zdecimovány během poslední války, která téměř přivedla Terrany, Protossy i Zergy na pokraj zkázy a zapomnění. Ale Královna Čepelí všechny rody opět spojila a sjednotila.

Rozhodla se, že na malou díru na konci světa Bhekar Ro raději zapomene. Zoufalství patřilo čistě mezi lidské vlastnosti. Sarah Kerriganová se již za člověka dávno nepovažovala.

Tohle byl jen začátek.

Již brzy rozpoutá svou vlastní válku rodů.

KAPITOLA 45

Octavia a Lars v doprovodu poručíka Scotta a jeho přeživších vojáků - zkrátka všichni ti šťastní, kterým zrození fénixe vrátilo život - mířili zpátky do Free Havenu.

Generál Duke si uvnitř hlavního sídla osadníků připadal úplně ztracený a osamocený. Cestou narazili na starostu Nikolaje, jak buší na dveře svého domova: "Chci okamžitě do své kanceláře!"

Hrстка strážných mariňáků pokračovala v obchůzce městem. Ostatním to však připadalo, že se jen tak zbůh-darma flákají bez nějakého bližšího cíle. Po chvíli z úkrytu vylezl také generál Duke. Netečně prošel okolo starosty a zastavil se uprostřed ulice.

Nik ihned vtrhl do svého příbytku a začal ze stolu vyklízet generálův osobní majetek.

Celá Alfa eskadra zůstala poražena na bitevním poli. Dukovy bitevní křižníky, Wraithy a pozemní jednotky byly zničeny. Některé již během přestřelky na oběžné dráze, většina však padla během nerozvážného útoku na pozice Zergů a Protossů nedaleko podivného artefaktu. Krátce po dopadu jaderných hlavíc a několika naprosto neočekávaných událostech okolo pohřbeného objektu ztratil také kontakt se zbývajícími loděmi, které sloužily na oběžné dráze jako záložní síly. Na jeho nouzové volání nikdo neodpovídal.

Doufal, že se jen rozptýlily a nyní se musí znovu seskupit. Možná se několika z nich podařilo zkontaktovat přímo s císařem Mengskem. A kdo ví? Možná už krouží někde nad planetou a hledají ho.

Někde hluboko uvnitř však Duke tušil, že si dělá jen plané naděje.

Když se Octavia vrátila i se svým bratrem, mezi zbídačenými, unavenými a otřesenými osadníky vypukla vlna upřímné a srdceryvné radosti. Aspoň jeden obyvatel z jejich malé kolonie se ve zdraví a v pořádku vrátil zpět. Největší radost měla bezpochyby Cyn McCarthyová. Rozběhla se k Larsovi a vrhla se mu do náruče a štěstím se rozplakala. K Octaviinu překvapení Lars mladou dívku něžně přitiskl k sobě a začal líbat její zlatavé vlasy.

Ani on se nedokázal ubránit obrovskému dojetí a jeho oči brzy zaplnily slané slzy radosti.

Zbytek kolonistů jen zmateně přihlížel. Během několika posledních dnů zažili tolik neuvěřitelných a strašlivých věcí, že nějaké zázračné zmrtvýchvstání je překvapit prostě nemohlo.

Ze slastného opojení je probudila až Octaviina neurvalost. "Jen počkejte, až uvidíte údolí!" křičela. "Proměnilo se v úrodné pole plné bujné vegetace. Budeme tam moci pěstovat jakékoliv druhy plodin. Ručím za to, že příští úroda bude tak bohatá, jakou za celou historii kolonie ještě nepamatujeme. Naskytá se nám nová příležitost, nová naděje. Určitě se zase postavíme na vlastní nohy."

Generál Duke se na Octavii zamračil, jako by za celé jeho selhání mohla ona. "Má mocná armáda sem přijela zachránit vaše zadky. Jenomže byla zničena a nepřežil skoro nikdo." Pak se otočil k úřadu, který ještě před několika okamžiky býval jeho velitelským centrem. "Starosto Nikolaji, žádám vás, abyste se ihned spojil s Terranskou samosprávou a okamžitě si vyžádal záchraný tým, analýzu bitevního pole a podpořil přeživší členy mé posádky."

Ze dveří vykoukla starostova hlava. "Je mi líto, generále, ale všechny dálkové komunikační systémy jsou mimo provoz. Byly zničeny během útoku."

Generál Duke se zasmušil ještě více, jako by chtěl se-žvýkat nějaké kameny a vyplivnout ven jen drť a písek. "A vy tady nemáte žádné vesmírné přístavy? Copak na tomhle kusu skály není jediná technologie umožňující cestovat mezihvězdným prostorem?"

Starosta Nikolaj zavrtěl hlavou. "Jsme jen kolonie 'špinavých nesamostatných sedláků', jak jste nás, tuším, sám nazval."

"Banda kolektivních zadků," dodala Octavia. "Bez obav, generále. Jsem si jistá, že si vás tady brzy určitě najdou."

Duke zaťal pěsti, aby je bezmocně svěsil podél těla. Tupě zíral na všechny okolostojící vesničany. "Vše nasvědčuje tomu, že jsem zde uvíznul. Co mám teď podle vás dělat?"

"Podívejte se na to z té praktické stránky." Octavia přistoupila ke zdi jedné z budov a uchopila vidle s dlouhou násadou, na kterých ještě zasychala zergská krev. Chvilí šije prohlížela a pak hodila zemědělské náčiní frustrovanému generálovi. "Nejprve se musí pole zbavit plevle. Rychle, musíme obdělávat spoustu nové orné půdy."

Duke jen nechápavě hleděl na pracovní nástroj. Nezmohl se na jediné slovo. Octavia se na generála jízlivě zašklebila. "Je to jednoduché, generále. Jak používat vidle ví přece každé malé dítě."

S Larsovou a Cyninou pomocí sehnala Jona, Wese, Gregora, Kiernana, Kirsten i několik dalších osadníků a zavedla je do úrodného a obnoveného údolí, kde budou v příštích letech pěstovat nové zemědělské plodiny. Poručík Scott se dobrovolně nabídnul, že je doprovodí. Nijak přitom neskrýval zájem o Octaviinu osobu. Vypadal šťastně a uvolněně, jako by jej válčení už unavovalo a konečně se rád někde usadil a založil rodinu...

Kolonisty čekala spousta práce. Z prachu a trosk museli znovu postavit celý svůj svět. Octavia doufala, že další pozornost zvenčí už na sebe nikdy neupoutají.

Věnováno Scottu Moestovi,

za jeho odborné rady ze StarCraftu.

Všechny ty dlouhé, těžké hodiny hraní se nakonec vyplatily!

A jeho ženě, Tině Moestové,

za pochopení toho, že někdy musí chlap nepřítelům nakopat zadek.

PODĚKOVÁNÍ

Zvláštní dík pro Chrise Metzenu a Billa Ropera z Blizzardu za cenné informace, pro Roba Simpsona a Marca Palmieriho z Pocket Books za jejich podporu, pro Kevina J. Andersona a Rebeccu Moestu, bez kterých by Gabriel Moesta neexistoval, pro Matta Bialera z Trident Media Group za povzbuzování, pro Debru Ray z AnderZone za utěšování, pro

Catherinu Sidor, Dianu E. Jones a Sarah L. Jones z WordFire, Inc" za dohled nad tím, aby věci běžely hladce, a pro Jonathana Cowana, Kiernana Malet-ského, Nicka Jacobse, Gregora Myhrena a Wese Cronka za existenci StarCraft "cestovního průvodce" a za jejich neuhasitelné nadšení pro hru.

Gabriel Mesta

StarCraft - Stín Xel'Nagů

1. vydání

Anglický originál StarCraft - Shadow of the Xel'Naga

vydaný POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc.

Překlad Robert Major

Obálka Bili Petras

Grafická úprava obálky René Baličky

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odborní poradci Martin Simek aka Unimatrix325 a Michal Lukáč aka Dragon lord - <http://scgame.wz.cz> a Marek Tvrď

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství FANTOM Print jako svou 56. publikaci

Ostrava 2005

Tisk Printo, s.r.o" Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 199 Kč

Copyright © 2001 by Blizzard Entertainment

Translation © Robert Major

Cover © Bili Petras

ISBN 80-86354-56-3